ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΟΥΝ οἱ Μαχαραγιάδες

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

που, μιὰ μέρα, ὁ 'Αλῆ Χὰν καὶ ἡ Ρίτα Χαίηγουωρθ κατάλαβαν πὼς ἦταν περιττὸ νὰ περιμένουν τὶς προσκλήσεις τῆς «μπεγκοὺμ» γιὰ νὰ βλέπωνται.

Σὲ λίγο, ὅλοι στὴν Κυανῆ 'Ακτὴ μιλοῦσαν γιὰ τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιό τους...

'Αλλ' ὁ 'Αλῆ ἦταν παντρεμένος.

'Ο πρῶτος του γάμος ἀποτέλεσε μεγάλο κοινωνικὸ σκάνδαλο στὴν ἐποχή του. Ἐκείνη ποὺ εἶχε παντρευτῆ ἦταν κόρη τοῦ λόρδου Τσάρστον καὶ σύζυγος τοῦ βουλευτοῦ Λόελ Γκούϊνες, γυιοῦ τοῦ τραπεζίτου Βενιαμὶν Γκούϊνες. 'Ο 'Αλῆ Χὰν μπῆκε σὰν φίλος στὸ σπίτι τῶν δυὸ συζύγων, ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ ξεμυαλίση τὴ Τζόαν, ποὺ ἐγκατέλειψε μιὰ μέρα τὸ σπίτι της κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της γιὰ τὴ Γαλλία.

Οἱ γάμοι τους ἔγιναν στὶς 18 Μαΐου τοῦ 1936 στὸ δημαρχεῖο τοῦ 16ου παρισινοῦ διαμερίσματος μὲ μεγάλη μυστικότητα, γιατὶ ἡ κοινὴ γνώμη εἶχε δῆ μὲ πολὺ ἄσχημο μάτι αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο, ἀντίθετα μὲ ὅ,τι ἔγινε κατὰ τὸ γάμο τοῦ 'Αλῆ Χὰν μὲ τὴ Ρίτα Χαίηγουωρθ στὸ δημαρχεῖο τοῦ Βαλλωρί.

Θὰ ἀφεριοθῆ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία:

Καὶ οἱ δύο γάμοι τοῦ 'Αλῆ Χὰν ἦταν πολιτικοί. Τῆς Ρίτας Χαίηγουωρθ καὶ οἱ τρεῖς. (Εἶχε παντρευτῆ μὲ πολιτικὸ γάμο τὸν "Εντουαρντ Ζούντσων καὶ ἀργότερα τὸν "Ορσον Οὐέλλες).

'Αλλ' ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἀνέχεται— χωρὶς ν' ἀναγγωρίζη — ἕνα μόνο πολιτικὸ γάμο. 'Η Ρίτα Χαίηγουωρθ κινδυνεύει, λοιπόν, τώρα ν' ἀποβληθῆ ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας, σύμφωνα μὲ τὴν παράγραφο 2, τοῦ κανόνος 2357, ποὺ ὁρίζει βαρύτατες ποινὲς γιὰ κείνους ποὺ ὑποπίπτουν καθ' ὑποτροπὴν στὸ ἁμάρτημα τοῦ πολιτικοῦ γάμου. Τὸ χειρότερο στὴν περίπτωσί της εἶνε ὅτι ὁ τρίτος σύζυγός της χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ ἐκκλησία ὡς ἄπιστος.

Εἰδύλλια καὶ γάμοι μαχαρανιάδων

'Η περίπτωσις τοῦ 'Αγᾶ Χὰν καὶ τῶν γυιῶν του, ποὺ προτιμοῦν ξένες συζύγους — καὶ ὁ πρίγκηπας Σαντρί, ὁ γυιὸς τῆς «Μικρῆς Σοκολατιέρας», ἡλικίας σήμερα 17 χρόνων, εἶνε ἐρωτευμένος μ' ἕνα ἀπὸ τ' ἀστέρια τοῦ μπαλέτου τοῦ Μόντε Κάρλο, τὴν 'Εδὶθ Παγκάβα, κόρη μιᾶς χορευτρίας κι' ἑνὸς Γεωργιανοῦ πρίγκηπος καὶ πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῆ — δὲν εἶνε μοναδικὴ στὰ χρονικὰ τῶν 'Ινδῶν ἡγεμόνων.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὁ πρίγκηπας Χαρούν - ἐλ - Ρασίντ, γυιὸς τοῦ ναμπὰμπ τῆς Μπαχαβαλπούρ, παντρεύτηκε στὸ Λονδίνο μιὰ «στάρλετ» τοῦ κινηματογράφου, τὴ δεκαεξάχρονη Κάθριν Πατρίτσια Σκὼτ. Τὸ 1928, ἐξ ἄλλου, ὁ μαχαραγιὰς Τυκόζι Ράο Χόλκαρ, ἀφοῦ σκότωσε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸ σύζυγο τῆς φίλης του χορεύτριας Μουντάζ, ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ θρόνο του καὶ κατέφυγε στὴ Γαλλία, ὅπου παντρεύτηκε μιὰ νεαρὴ 'Αμερικανίδα, τὴ μὶς Νάνσυ Μύλλερ, ἐνῶ ὁ γυιός καὶ διάδοχός του, ὁ Μπαχαντοὺρ παντρευόταν, τὴν ἴδια περίπου ἐποχή, μιὰν ἄλλη 'Αμερικανίδα, τὴ μὶς Μάργκαρετ Λόουερ, ποὺ εἶχε συναντήσει στὴν Καλιφορνία.

'Ο Μπαχαντοὺρ καὶ ἡ Μάργκαρετ δὲν βρῆκαν στὸ γάμο τους τὴν εὐτυχία.

Μήπως ἔφταιγε σ' αὐτὸ ἕνα παληὸ αἴσθημα τῆς Μάργκαρετ; Πιθανόν. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι, μερικοὺς μῆνες μετὰ τὸ γάμο της, ἡ μαχαρανὶ ζήτησε τὴν ἀκύρωσι τοῦ γάμου της, γιὰ νὰ παντρευτῆ ἕναν παιδικό της φίλο, ποὺ ἦταν ἁπλὸς ταχυδρομικὸς διανομεὺς σ' ἕνα χωριουδάκι. Γενναιόδωρος καὶ ἄκακος ὁ Μπαχαντοὺρ συγκατατέθηκε στὸ χωρισμὸ καὶ χάρισε, μάλιστα, στὴν πρώτη του γυναίκα ἕνα μεγάλο χτῆμα ποὺ εἶχε ἀγοράσει στὴν 'Αμερική. "Επειτα πενταρεύτηκε μὲ μιὰν ἄλλη 'Αμερικανίδα.

Πολὺ πιὸ θλιβερὸ ἦταν τὸ ρομάντσο τῆς μικρῆς Τσέχας Ρένι Γκροσσούπ, ποὺ τὸ 1938 ἔγινε σύζυγος τοῦ μαχαραγιὰ τῆς Καπουρτάλα μὲ τὸ ὄνομα Ρακὶ Ταραντέβι.

'Η Ρένι μετανόησε πολὺ γρήγορα γιὰ τὸ γάμο της. Οὔτε τὰ διαμάντια καὶ τὰ μαργαριτάρια ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ ἄντρας της, οὔτε ἡ παραμυθένια ζωὴ ποὺ ζοῦσε στὰ ἀνάκτορά του, μποροῦσαν νὰ γεμίσουν τὸ κενὸ ποὺ αἰσθανόταν στὴν ψυχή της. Κι' ἐξ ἄλλου, ἦταν μόλις 20 χρόνων, ἐνῶ ὁ ἄντρας της εἶχε περάσει τὰ 70. Ἡ νεαρὴ μαχαρανὶ πῆγε στὶς 4 Δεκεμβρίου τοῦ 1946 στὴ Ντελχί, ἀνέβηκε στὴν κορφὴ τοῦ ἱστορικοῦ τζαμιοῦ Οὐλαμπ Μινάρ κι' ἀπὸ κεῖ ρίχτηκε στὸ κενό. Τὸ ὅμορφο κορμί της ἔγινε ἕνας ἀμορφος πολτὸς ἀπὸ σάρκες καὶ κόκκαλα πάνω στὴν πλακόστρωτη αὐλὴ τοῦ τζαμιοῦ.

"Ενα ἀριστουργηματικὸ θέμα ὀπερέττας

Οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες ἑνὸς ἄλλου Ισχυροῦ 'Ινδοῦ ἡγεμόνος, τοῦ σουλτάνου τῆς Λαχόρης, θὰ μποροῦσαν ν' ἀποτελέσουν ἕνα θαυμάσιο θέμα ὀπερέττας.

'Ο πάμπλουτος 'Ινδὸς ἡγεμὼν παντρεύτηκε τὸ 1930, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα βίαιο καὶ παράφορο αἴσθημα, μιὰ μικρὴ καὶ ὡσαύτως τὴν Σκωτέζα, τὴ μὶς Ἔλεν Οὐίλνα καταθέση τοὺς τίτλους καὶ τοὺς θησαυροὺς του στὰ πόδια τῆς Ντόροθυ Λάμουρ.

'Η διάσημη βεντέττα βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Δὲν ἤξερε ποιὰ ἀπόφασι νὰ πάρη. Πρὶν δώση τὴν ὁριστικὴ ἀπάντησι στὸν 'Ινδὸ ἡγεμόνα, ποὺ, φλογισμένος, ἀπ' τὸ ἐρωτικό του πάθος ἀδημονοῦσε — καὶ μὲ τὸ δίκηο του — νὰ δῆ τὴ Ντόροθυ Λάμουρ σκέφτηκε ἀρκετὲς μέρες. Ἀπ' τόνα μέρος τὴν τραβοῦσαν τὰ ἑκατομμύρια καὶ ὅλη ἡ παραμυθένια χλιδὴ τῆς ἐξωτικῆς χώρας ποὺ ὁ Σουλτάνος τῆς Λαχόρης εἶχε ἀποθέσει μπρὸς στὶς τορνευτὲς γάμπες της καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο, συλλογιζόταν τοὺς καλλιτεχνικοὺς θριάμβους της καὶ τὴν ἐλευθερία της. "Επρεπε ἀραγε νὰ θυσιάση τὴν τέχνη της μπροστὰ στὰ πλούτη; "Επρεπε ἄραγε νὰ πάη καὶ νὰ ζήση τὰ ὑπόλοιπα χρόνια της σὲ μιὰ χώρα, ὅπου τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα ἦτανε τόσο διαφορετικά, ἀλλάζοντας ἀκόμα καὶ τὴ θρησκεία της; Ἡ ὡραία Ντόροθυ βρισκόταν σ' ἕνα τρομερὸ δίλημμα.

Μά, μιὰ μέρα, ποὺ, τέλος, ἡ κόμπος ἔφταρε στὸ χτένι, ἡ γάτσα πῆρε ξαφνικὰ τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Θ' ἀρνιόταν θ' ἀρνιόταν τὰ πάντα γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ ὅπως καὶ πρίν, στὴν τέχνη της. "Ετσι, μὴ θέλοντας νὰ ξαναδῆ ἡ ἴδια τὸ Σουλτάνο τῆς Λαχόρης, ἔδωσε ἐντολὴ στὴ γραμματέα της νὰ κλείση ὁριστικὰ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της στὸν 'Ινδὸ ἡγεμόνα.

'Ο Σουλτάνος, ὅμως, δὲν ἀπελπίστηκε. Κι' ἐξακολούθησε νὰ τῆς στέλνη πολύτιμα δῶρα καὶ ἄφθονα δροσερὰ λουλούδια.

Μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναχτυπήση τὴν πόρτα τῆς Λάμουρ. 'Αλλὰ καθὼς στεκόταν στὸ πεζοδρόμιο, εἶδε μιὰ χαριτωμένη νέα νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ντόροθυ.

"Ηταν ἡ ἠθοποιὸς 'Ολυμπία Μπράντερ.

'Ο Σουλτάνος τῆς Λαχόρης ξέχασε ἀμέσως τὸ αἴσθημά του γιὰ τὴ Λάμουρ, παρακολούθησε τὴν 'Ολυμπία καί, σὲ λίγο, τῆς ἐκμυστηρεύόταν τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν ἐπιθυμία του νὰ τὴν παντρευτῆ. 'Η 'Ολυμπία, ὅπως καὶ ἡ Ντόροθυ, δίστασε στὴν ἀρχή, ἀλλά, στὸ τέλος, ἀρνήθηκε.

'Ο Σουλτάνος τῆς Λαχόρης πῆγε τότε στὸ Λονδίνο, ὅπου φούντωσε γιὰ μιὰ νεαρὴ χορεύτρια 18 χρόνων, τὴ Λύντια Χὶλ καὶ τὴν παντρεύτηκε.

'Ο 'Ινδὸς ἡγεμὼν ἦταν τότε 65 χρόνων.

'Αλλ' ἡ Λύντια σκοτώθηκε τὸ 1940 σ' ἕναν βομβαρδισμὸ τοῦ Λονδίνου ἀπὸ τὴ γερμανικὴ ἀεροπορία.

'Ο Σουλτάνος τὴν ἔκλαψε ἕξη μέρες. Τὸ πρωῒ τῆς ἑβδόμης, βγῆκε γιὰ νὰ κάνη ἕνα μικρὸ περίπατο. 'Η τύχη ἔφερε τότε μπροστά του μιὰ νεαρὴ 'Εβραία ἀπὸ τὴ Ρουμανία, τὴ Μαρκέλλα Μέντλ, ποὺ πουλοῦσε σήματα τοῦ 'Ερυθροῦ Σταυροῦ. 'Ο Σουλτάνος τὴν ἀγάπησε, τὴ στόλισε μὲ κοσμήματα καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τὴν ἔκανε δική του.

Φαίνεται, στ' ἀλήθεια, πὼς οἱ 'Ινδοὶ πρίγκηπες, πού, ἀπὸ κάμποσα χρόνια ἔχουν πάρει τὴ συνήθεια νὰ περιοδεύουν τὸν κόσμο, βρίσκουν ἕνα ἰδιαίτερο θέλγητρο στὶς ξένες, Εὐρωπαίες ἢ 'Αμερικανίδες, καὶ τὶς προτιμοῦν ἀπὸ τὶς συμπατριώτισσές τους.

'Εξαίρεσι σ' αὐτὸ τὸν κανόνα ἀποτελοῦν οἱ δυὸ γυιοὶ τοῦ Νιζὰμ τῆς Χαϊντεραμπάντ, ποὺ πῆραν κι' οἱ δυὸ μουσουλμανίδες πριγκήπισσες. Παντρεύτηκαν κι' οἱ δυὸ τὸ 1931, τὴν ἴδια μέρα, μέσα στὸ περίφημο ἀνάκτορο Καραμπασὲλ τῆς Νικαίας, ὁ μεγαλύτερος, ὁ Μπεράρ, ποὺ θὰ διαδεχθῆ μιὰ μέρα τὸν πατέρα του στὸ θρόνο τῆς Χαϊντεραμπάντ, τὴν πριγκήπισσα Ντουρρί, κόρη τοῦ τελευταίου Τούρκου Σουλτάνου Μουρὰτ τοῦ Ε' κι' ὁ μικρότερος ὁ Μουζὰμ τὴν ἐγγονὴ του πριγκήπισσα Νιλεφέρ.

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ

Μιὰ φωτογραφία ἀπὸ τὸν θρυλικὸ γάμο ποὺ ἀπετέλεσε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ κοσμικὰ γεγονότα τοῦ 1949. Τὸ ζευγάρι Ρίτα Χαίηγουωρθ — 'Αλῆ Χὰν μπροστὰ στὴν μεγαλοπρεπῆ τούρτα τους.

"Ενας παραμυθένιος κόσμος

'Αλλὰ τὰ εἰδύλλια τῶν 'Ινδῶν πριγκήπων δὲν ξετυλίγονται πάντα τὸ ἴδιο ἥρεμα καὶ γοητευτικά, ὅπως τὸ εἰδύλλιο τοῦ 'Αλῆ Χὰν καὶ τῆς Ρίτας Χαίηγουωρθ, οὔτε παίρνουν τὴ μορφὴ τῆς ὀπερέττας, ὅπως στὴ ζωὴ τοῦ σουλτάνου τῆς Λαχόρης. Τὰ αἰσθήματά τους ἔχουν κάποτε τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ βιαιότητα τῆς θυέλλης καὶ καταλήγουν τότε σὲ δράματα κι' ἀνατριχιαστικὲς τραγῳδίες, ποὺ μᾶς εἶνε δύσκολο καὶ ἴσως ἀδύνατο νὰ τὶς συλλάβωμε σ' ὅλη τὴν ἔκτασι καὶ τὴν τραγικότητά τους, ἂν δὲν ξέρουμε καλὰ τὸ περιβάλλον ὅπου ἐξελίχθηκαν.

Γιατὶ οἱ 'Ινδίες εἶνε ἕνας ξεχωριστὸς κόσμος, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ δικό μας καὶ ποὺ ὅλα σ' αὐτὸν ξετυλίγονται σὰν μέσα σ' ἕνα ὄνειρο ποὺ δὲν πρόκειται νὰ τελειώση ποτέ, σὰν σ' ἕνα φανταστικὸ μυθιστόρημα...

Μέσα στὸ γοητευτικὸ μυστήριο αὐτοῦ τοῦ κόσμου θὰ προσπαθήσωμε νὰ ὁδηγήσωμε τοὺς ἀναγνώστες μας στὶς σειρὰς τῶν ἀφηγήσεων ποὺ πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσουν στὰ προσεχῆ τεύχη μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

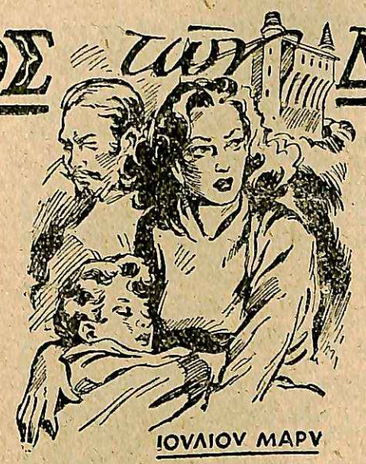

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Αἰσθηματικὸ καὶ δραματικὸ κοινωνικὸ μυθιστόρημα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Μορνέ, ἔξω φρενῶν, γιατὶ βρῆκε τὸ γραφεῖο του ἀνοιχτό, χωρὶς τὸ Μοντονέ, πηγαίνει μαζὶ μὲ τὸ Ζορέν στὸ καφενεῖο τῆς «'Ακαδημίας» ὅπου ὁ Μοντονὲ τὸν ὑποδέχεται σαρκαστικὰ καὶ τοῦ πετάει κατάμουτρα τὴν παραίτησί του. Στὸ μεταξὺ ὁ πρίγκηπας 'Αρμότκιν φτάνει στὴ Μόσχα καὶ μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸ τῆς μητέρας του, τὸν καλεῖ ὁ διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας ποὺ τοῦ συστήνει νὰ εἶναι προσεκτικὸς καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεται στὶς κινήσεις τῶν μηδενιστῶν. 'Ο Βαλεριανὸς φεύγει γιὰ τὴν Πετρούπολι καὶ ἐπισκέπτεται τὸ στρατηγὸ Ζορλώφ, ποὺ εἶναι ἀρχηγὸς τῆς ἀσυνομίας. 'Ο πρίγκηπας ἀναπτύσσει στὸ στρατηγὸ τὶς ἐπαναστατικές του θεωρίες, πρᾶγμα ποὺ κάνει κατάπληξι στὸ στρατηγό.

25ον — Μοῦ φαίνεται περίεργο, εἶπε ὁ Ζορλώφ, πὼς ὑποστηρίζετε μὲ τέτοια θέρμη τὸν πατέρα σας, μ' ὅλο ποὺ ξέρετε πὼς ἦταν φανατικὸς μηδενιστής. Στὸ βιβλίο σας δὲν κολακεύετε καθόλου τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν τὶς ἴδιες ἰδέες μὲ τὸν πατέρα σας.

—'Αλλ' οὔτε καὶ τοὺς βρίζω, ἀπάντησε ὁ Βαλεριανός. Τοὺς λυπᾶμαι γιὰ τὸν τυφλὸ φανατισμὸ τους καὶ προσπαθῶ νὰ τοὺς κάμω νὰ καταλάβουν ὅτι ἀκολούθησαν κακὸ δρόμο. 'Ο καλύτερος τρόπος γιὰ τὴν διάδοσι τῶν ἐπαναστατικῶν ἰδεῶν δὲν εἶνε ὁ τρόμος καὶ ἡ βία. "Αν ἀκολουθοῦσαν τὸν ἀντίθετο δρόμο, ὅλο τὸ ἔθνος θὰ ἦταν μαζί τους καὶ ὁ Τσάρος θὰ βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ ὑποκύψη στὶς ἀξιώσεις τοῦ λαοῦ.

— Αὐτὰ εἶνε χίμαιρες! φώναξε ὁ Ζορλώφ. Θὰ χρειασθῆ νὰ τρέξη πολὺ νερὸ κάτω ἀπὸ τὸ Νέβα, ὡς ποὺ οἱ μουζίκοι νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἀνάγκη ἐλευθεριῶν. Σήμερα τοὺς εἶνε ὁλότελα περιττὲς καί, μάλιστα, ἐπικίνδυνες... 'Αλλ' ἂς τελειώνωμε, πρίγκηπα. Μὲ ἐξουσιοδοτεῖτε νὰ μιλήσω γιὰ σᾶς στὸν Τσάρο; Ναὶ ἢ ὄχι;

'Ο Βαλεριανὸς δὲν χρειάστηκε νὰ σκεφθῆ καθόλου, γιὰ ν' ἀπαντήση σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι τοῦ στρατηγοῦ.

—"Οχι, εἶπε. Δὲν δέχομαι τὴ μεσολάβησι ποὺ μοῦ προσφέρετε, ἀφοῦ, ξαναγυρίζοντας ἐδῶ, δὲν πρόκειται νὰ εἶμαι ἐλεύθερος. Στὴ Γαλλία, τουλάχιστον, εἶμαι πραγματικὰ ἐλεύθερος. Κανεὶς δὲν μὲ παρακολουθεῖ, οὔτε εἶμαι γραμμένος σὲ κανένα κατάλογο ὑπόπτων.

'Ο στρατηγὸς μόρφασε. Φανέρωσε δυσαρέσκεια καὶ ἀγανάκτησι.

— Καὶ πότε φεύγετε; ρώτησε.

—Ἀπόψε, ἂν αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιθυμία σας.

—"Οχι, εἶπε ὁ Ζορλώφ. Σᾶς δίνω ἄδεια νὰ μείνετε σαράντα ὀχτὼ ὧρες. 'Αλλ' οὔτε ἕνα λεπτὸ παραπάνω. "Αν ξεπεράσετε αὐτὴ τὴν προθεσμία, θὰ βρῆτε σὲ μένα ἕναν τὴν προθεσμία, θὰ βρῆτε σὲ μένα ἕναν ἐχθρὸ τίμιο πάντοτε, ἀλλ' ἀμείλικτο. Νομίζω πὼς πρέπει νὰ σᾶς προειδοποιήσω.

"Εσκυψε στὸ γραφεῖο του καὶ συμπλήρωσε ἕνα πράσινο χαρτάκι.

— Αὐτό, εἶπε, δίνοντάς το στὸν 'Αρμότκιν, θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ παρευρεθῆτε αὔριο τὸ πρωῒ στὸ πεδίο τοῦ "Αρεως, γιὰ νὰ παρακολουθήσετε μιὰ στρατιωτικὴ ἑορτὴ ὁπου θὰ παρευρεθῆ ὁ Τσάρος. Θὰ ἰδῆτε τότε ἂν θὰ ἔχη τὴν εὐκαιρία νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν πατέρα του καὶ νὰ διαλύση τὴν παρεξήγησι ποὺ τὸ βιβλίο του εἶχε δημιουργήσει μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὅλη ἡ Πετρούπολις εἶχε ξεχυθῆ στοὺς δρόμους.

'Ο Βαλεριανὸς ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ τοῦ στρατηγοῦ Ζορλώφ καὶ πῆγε στὸ πεδίο τοῦ "Αρεως. Δεκάδες χιλιάδες λαοῦ περιτοῦ "Αρεως. Δεκάδες χιλιάδες λαοῦ περιμέναν ἐκεῖ γιὰ νὰ δοῦν καὶ νὰ ἐπευφημήσουν τὸν Τσάρο.

'Ο ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας εἶχε δίκηο. "Ολη αὐτὴ ἡ ἀνθρωποθάλασσα ξέσπασε σὲ φρενητιώδεις ζητωκραυγὲς μόλις ὁ Τσάρος ἐκήρυξε τὴν ἐμφάνισί του. Οἱ λαϊκὲς ἐκδηλώσεις τὸν ἐμπόδισαν νὰ ἀκούσῃ τὶς ἀξιώσεις πρὸς τὸν 'Αλέξανδρο τὸν Γ'. ἦταν αὐτὲς ποὺ θὰ ἐπαναστατήσουν τὸν θόρμητες. 'Ο Βαλεριανὸς δὲν μποροῦσε ν'

Δυὸ γυναῖκες μὲ λαϊκὲς ἐνδυμασίες μπῆκαν ἀμέσως στὸ δωμάτιο.

'Ο Βαλεριανὸς δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὶς ἀναγνωρίση. "Ηταν ἡ Σοφία κι' ἡ "Ολγα.

— Σεῖς ἐδῶ! εἶπε, πηγαίνοντας πρὸς τὸ μέρος τους.

'Η Σοφία ἔφερε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη της.

— Σιγώτερα! ἀπάντησε. Δὲν πρέπει νὰ μάθη κανεὶς τὴν ἐπίσκεψί μας. 'Η περιβολή μας θὰ σοῦ προκαλεῖ, βέβαια, ἐκπληξι. Ντυθήκαμε ἔτσι γιὰ νὰ μᾶς νομίζουν πὼς εἴμαστε χωρικὲς ποὺ κατέβηκαν ἀπὸ τὰ γειτονικὰ χωριὰ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν παρέλασι. "Εχομε νοικιάσει ἀπὸ χθὲς ἕνα δωμάτιο στὸ ἐπάνω πάτωμα. 'Επωφεληθήκαμε, λοιπόν, ἀπὸ τὴ μεσημεριανὴ ἠρεμία γιὰ νὰ σ' ἐπισκεφθοῦμε.

—'Αλλὰ πῶς ξέρατε ὅτι ἤμουν ἐδῶ; ρώτησε ὁ Βαλεριανός.

— Μᾶς πληροφόρησαν γι' αὐτὸ ἐκεῖνο ποὺ ξέρουν τὰ πάντα, ἀπάντησε ἡ Σοφία

—Καὶ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

—'Η ἐρώτησίς σου εἶνε περιττή, ἀπάντησε ἡ νέα. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ἡ ὀργανωσίς μας μαθαίνει τὰ πάντα, ὅπως καὶ ἡ ἀστυνομία καὶ ἴσως καλύτερα ἀπ' αὐτή.

'Ο Βαλεριανὸς ἔκανε ἕνα μορφασμό. Αὐτὴ ἡ ταυτόχρονες μεθόδων μεταξὺ τῆς ρωσσικῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς μυστικῆς ὀργανώσεως τῶν μηδενιστῶν δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου.

—"Ακουσε, τοῦ εἶπε ἡ Σοφία. Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνωμε. "Ηρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ σώσω τὴ ζωὴ καὶ νὰ σοῦ ζητήσω γιὰ ἀντάλλαγμα μιὰ μεγάλη χάρι.

— Πές μου πρῶτα ποιὰ εἶνε ἡ χάρι ποὺ θέλεις νὰ μοῦ ζητήσης...

—'Αναλαμβάνεις νὰ πάρης μαζί σου στὸ Παρίσι τὴν "Ολγα;

— Καὶ εἶνε νὰ μὲ ρωτᾶς;

— Θὰ τὴν πάρης γιὰ Ρωσσίδα ὑπηρέτρια, ποὺ πηγαίνει στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐργασθῆ σὲ μιὰ ρωσσικὴ οἰκογένεια, ποὺ μένει ἐκεῖ εἶπε ἡ Σοφία. Τὰ χαρτιά της εἶνε ἐν τάξει, ἀλλ' εἶνε βγαλμένα μὲ ψεύτικο ὄνομα.

'Η "Ολγα δὲν ἔλεγε τίποτε. 'Ο Βαλεριανὸς πρόσεξε ὅτι εἶχε ὕφος πολὺ λυπημένο.

— Θέλεις νὰ ἔρθης μαζί μου; τὴ ρώτησε, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος της.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῆς Σοφίας, ἀπάντησε ἡ νέα, μὲ ὕφος ποὺ φανέρωνε ὑποταγὴ καὶ ἐγκαρτέρησι.

—'Ο Δημήτρης εἶνε ἐδῶ; ρώτησε ὁ Βαλεριανός.

— Μὴν ἀπασχολῆσαι μὲ ζητήματα ποὺ δὲν σ' ἐνδιαφέρουν, ἀπάντησε ἡ Σοφία. Θὰ φύγετε μὲ τὴν "Ολγα σήμερα τὸ ἀπόγεμα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο σοῦ σῴζω τὴ ζωή, Βαλεριανέ, ἀλλὰ καὶ σύ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, θὰ σώσης τὴν ἀδελφή σου. 'Η "Ολγα ἤρθε καὶ μᾶς βρῆκε στὴ Γενεύη, χωρὶς τὴ θέλησί μας καὶ κατόπιν μᾶς ἀκολούθησε ἐδῶ. 'Αλλὰ δὲν πρέπει νὰ μείνη περισσότερο στὴ Ρωσσία. 'Από καιρὸ τώρα, ὁ Δημήτρης κι' ἐγὼ ζητούσαμε ἕνα μέσον γιὰ νὰ τὴν στείλωμε στὸ ἐξωτερικό. Νὰ γιατὶ σοῦ ζητῶ γιὰ χάρι νὰ τὴν πάρης μαζί σου....

"Οπως σοῦ εἶπα, πρέπει νὰ φύγης ἀμέσως... Κάθε καθυστέρησις μπορεῖ νὰ ἔχη μοιραίες συνέπειες...

'Ο Βαλεριανός, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, νόμιζε ὅτι κινδύνευε μόνο ἀπὸ τὴ ρωσσικὴ ἀστυνομία. 'Αλλὰ νὰ ποῦ μάθαινε τώρα ὅτι ἕνας κίνδυνος θανάτου τὸν ἀπειλοῦσε καὶ ἀπὸ μιὰ ἄλλη πλευρά.

'Από ποῦ ὅμως, προερχόταν αὐτὸς ὁ κίνδυνος; 'Ο Βαλεριανὸς τὸ μάντευε, ἀλλ' ἤθελε νὰ ἔχη ἀπόλυτη βεβαιότητα γι' αὐτό.

—Ἄκουσε, εἶπε στὴ Σοφία. Θὰ πάρω μὲ μεγάλη χαρὰ τὴν "Ολγα καὶ μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι θ' ἀγαπήσω πάνω της σὰν νὰ ἦταν ἀδελφή μου. "Οσο γιὰ τοὺς λόγους τῆς παρουσίας τῆς δικῆς σου καὶ τοῦ Δημήτρη στὴν Πετρούπολι, τοὺς μαντεύω... 'Αλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τί-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ζούλα

Βρὲ τ' εἶναι τοῦτο τὸ κακό
Φροσί, μοῦ ἔγινες Μπακό—
κι' ὅλο μοῦ κάνεις ζούλα.
Στὶς τσέπες μου βουτᾶς σερὶ
καὶ κάθε μέρα τὶς ξαφρί—
καὶ γίνεται ρεμούλα.

Σταμάτα τὶς λαθροχειρί—
γιατί, ρὲ Φρόσω, αὐθωρεὶ
στὸ ξύλο θὰ σὲ ρέψω.
Καυγὰς βαρβάτος θὰ γενῆ
κι' ἂν πᾶς καὶ στὴν 'Αργεντινὴ
θὰ ρθῶ νὰ σὲ χορέψω

"Αν θὲς ψιλά, νὰ μοῦ ζητᾶς
καὶ στὰ κρυφὰ νὰ μὴ βουτᾶς,
ἄσε τίς... καταχρήσεις.

Μὴ μὲ περνᾶς γιὰ κου- (τεντέ,
ἐκτὸς ἂν κάνῃς τὴ μον- (ντέ—
καὶ θὲς νὰ μὲ τσατί- (σης.

Ρέ, νὰ τὸ κόψῃς τὸ (βιολί,
ἄσε τὴ γλύκα τὴν πολ- (λή.
παράτα τὸ σορότι,
γιατὶ στὸ τέλος θὰ (θυμώ—
θὰ σὲ βουτήξω ἀπ' τὸ (λαιμὸ
καὶ θὰ σὲ κάνω τότι!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ποτέ... Δὲν ἀκοῦτε πιὰ οὔτε συστάσεις, οὔτε συμβουλές...

— Δὲν πρόκειται νὰ συζητήσωμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀπάντησε ἡ Σοφία. Τὸ ζήτημα εἶνε ἂν εἶσαι σύμφωνος ἢ ὄχι νὰ φύγης σήμερα τὸ ἀπόγευμα...

— Θὰ φύγω, εἶπε ὁ Βαλεριανός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ πῆς πρῶτα ποιὸς εἶνε ὁ κίνδυνος ποὺ μ' ἀπειλεῖ κι' ἀπὸ ποῦ προέρχεται.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ, ἀπάντησε ἡ νέα. Καὶ τὸ ὅτι σοῦ φανέρωσα πὼς κινδυνεύεις ἦταν μεγάλο σφάλμα. Ἀλλὰ ξέρω τὴν ἐντιμότητά σου καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀνησυχῶ.

—Ὁ κίνδυνος προέρχεται ἀπὸ τὴν ὀργάνωσί σου; ρώτησε ὁ Βαλεριανός.

Ἡ νέα δὲν ἀπάντησε.

— Τὸ ἔργο μου, συνέχισε ὁ Ἀρμότκιν, ἔχει παρεξηγηθῆ καὶ συκοφαντηθῆ. Αὐτὸ δὲν εἶνε;

— Ξέρω τὴν ἀγνότητα τῶν προθέσεών σου, ἀπάντησε ἡ Σοφία. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐπιβάλω καὶ στοὺς ἄλλους τὴν γνώμη μου.

— Πές μου ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄλλοι, παρακάλεσε ὁ Βαλεριανός. Θὰ τρέξω νὰ τοὺς βρῶ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀποκαταστήσω τὴν ἐκτίμησί τους στὸ ἄτομό μου.

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμία σου, ἀπάντησε ἡ Σοφία. Ἀλλὰ κι' ἂν τὸ ἔκανα, τὸ πράγμα δὲν θὰ εἶχε ἀξία. Γιατὶ δὲν θὰ κατορθώσης ποτὲ ν' ἀλλάξης τὴ γνώμη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Πίστεψέ με, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης γιὰ νὰ ὑπερασπισθῆς τὸν ἑαυτό σου εἶνε νὰ φύγης.

Ἡ φωνή της ἦταν σοβαρὴ καὶ τὸ ὕφος της αὐστηρό.

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Σοφία, εἶπε ὁ Βαλεριανός.

— Θὰ μὲ καταλάβης ἀργότερα, ἀπάντησε ἡ νέα. Μάθε μόνο ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Δημήτρης μ' ἔστειλε ἐδῶ. Δὲν πρέπει νὰ βρίσκεσαι ἀπόψε στὴν Πετρούπολι. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς σου.

Ὁ Βαλεριανὸς ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σκεπτικός.

—Ἔστω, εἶπε κατόπιν. Θὰ φύγω ἀπόψε μὲ τὴν Ὄλγα. Ἀλλὰ μὲ τὸν ὅρο ὅτι ὁ Δημήτρης θὰ μοῦ γράψη στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μοῦ ἐκθέσῃ ποιὰ εἶνε τὰ παράπονα τῶν φίλων του ἐναντίον μου... Εἶνε τρομερὸ γιὰ μένα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος νὰ καταδιώκωμαι ἀπὸ τὴν τσαρικὴ ἀστυνομία καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ κινδυνεύω ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες, ὅπου ἀνήκω ψυχικά.

— Μάθαμε ὅτι ἡ κυβέρνησις σοῦ πρόσφερε χάρι, εἶπε ἡ Σοφία. Εἶνε ἀλήθεια;

—Ἀλήθεια εἶνε. Ἀλλὰ ἀρνήθηκα νὰ τὴν δεχθῶ.

—Ἤμουν βέβαιη γι' αὐτό, εἶπε ἡ Σοφία. Εἶσαι ἄξιος γυιὸς τοῦ πατέρα σου, Βαλεριανέ. Τὸ μόνο δυσάρεστο εἶνε ὅτι βλέπεις τὰ πράγματα διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι τὰ βλέπομε μεῖς. Μὲ τὸ τάλαντό, τὴν γενναιότητα καὶ τὴ δραστηριότητά σου θὰ μπορούσες ἴσως νὰ συντελέσης στὴν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν μας...

Σταμάτησε.

Ἔπειτα ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἁπλώνοντας τὸ χέρι του εἶπε:

— Χαῖρε, Βαλεριανέ. Ποιὸς ξέρει;... Ἴσως νὰ εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ βλεπόμαστε...

Ὁ Ἀρμότκιν αἰσθάνθηκε ἕνα ρῖγος σ' ὅλο του τὸ σῶμα.

— Εἶνε ἀρκετὴ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Δημήτρη στὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα, εἶπε. Κανεὶς λόγος δὲν ὑπάρχει γιὰ νὰ ἐκτίθεσαι καὶ σύ, Σοφία. Ἂς φύγωμε καὶ οἱ τρεῖς.

Ἡ νέα ἔκανε μιὰ ἀρνητικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι. Ἔπειτα πῆγε κοντὰ στὴ μικρότερη ἀδελφή της καὶ τὴ φίλησε μὲ παραφορὰ στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα, στὰ μάτια...

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἡ Σοφία ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Μιὰ μικρὴ σκευωρία

Ὁ Βαλεριανὸς κι' ἡ Ὄλγα εἶχαν μείνει μόνοι μέσα στὸ δωμάτιο.

Οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος μίλησαν γιὰ ἀρκετὰ λεπτά. Ἡ νέα, διακόπτοντας μιὰ στιγμὴ τὴ σιωπή, εἶπε:

—Ὑποσχέθηκα στὸ Δημήτρη καὶ στὴ Σοφία νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐπιθυμία τους. Πότε θὰ φύγωμε;

— Στὶς τέσσερις καὶ μισή, ἀπάντησε ὁ Βαλεριανός. Ἔχω ἀκόμη μιὰ ὥρα στὴ διάθεσί μου γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πόλι... Πηγαίνω νὰ κάνω ἕναν περίπατο... Θὰ γυρίσω ἀπὸ δῶ νὰ σὲ πάρω...

— Μὴ φεύγης. Βαλεριανέ, παρακάλεσε ἡ νέα.

— Πρέπει νὰ ἰδῶ κάποιον, εἶπε ὁ Ἀρμότκιν.

Ἡ Ὄλγα μάντεψε τὴ σκέψι του.

— Τὸ Δημήτρη; ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Βαλεριανός. Ὅταν συναντηθήκαμε στὸ Παρίσι, τὴν τελευταία φορά, μοῦ εἶχε πῆ ποῦ κρύβεται, ὅταν βρίσκεται στὴν Πετρούπολι.

Τὰ μάτια τῆς νέας ἔλαμψαν.

— Δὲν θὰ πᾶς ἐκεῖ, Βαλεριανέ! φώναξε.

— Γιατί;

— Γιατὶ ὁ Δημήτρης δὲν εἶνε μόνος καὶ γιατί...

Σταμάτησε χωρὶς ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της.

— Μίλησέ μου, Ὄλγα, παρακάλεσε ὁ Βαλεριανός. Πρέπει νὰ μάθω τὶ συμβαίνει.

— Δὲν πρέπει νὰ μιλήσω, ἀπάντησε ἡ νέα, ἀλλὰ φοβᾶμαι μήπως κάνης καμμιὰ ἀπερισκεψία... Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν πρέπει νὰ πᾶς ἐκεῖ. Ὁρκίστηκαν νὰ σὲ σκοτώσουν!

Ὁ Ἀρμότκιν φαινόταν νὰ διστάζῃ.

— Βαλεριανέ, εἶπε ἡ Ὄλγα, πηγαίνοντας κοντά του, δὲν ὑποσχέθηκες στὴν ἀδερφή μου πὼς θὰ μὲ πάρης μαζί σου στὸ Παρίσι; Τί θὰ γίνω ἂν δὲν γυρίσης;... Δὲν ἔχω χρήματα, δὲν ἔχω κανένα στήριγμα...

—Ἔχεις δίκηο, ἀπάντησε ὁ Βαλεριανός. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἀφήσω μόνη σου.

Ἀλλὰ τὸ θέλημα τῆς μοίρας δὲν ἦταν νὰ φύγῃ ὁ Βαλεριανὸς ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴν Πετρούπολι.

Ὅταν πῆγαν στὸ σταθμό, ὁ Ἀρμότκιν εἶδε ἐκεῖ ἕναν ἔμπορο πολυτίμων λίθων, ποὺ εἶχε ἕνα μεγάλο κατάστημα στὴ λεωφόρο τῶν Ἡλυσίων Πεδίων.

Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὸν ἔλεγαν Μολοβιέφ καὶ ὁ Βαλεριανὸς εἶχε συνδεθῆ ἄλλοτε μαζί του ὅταν ἔμενε στὸ Παρίσι.

Ὁ Μολοβιέφ συνοδευόταν καὶ ἀπὸ τὴ γυναίκα του. Εἶχαν πάει στὴν Πετρούπολι γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς συγγενεῖς τους καὶ ξαναγύριζαν τώρα στὸ Παρίσι.

Μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Βαλεριανοῦ, ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ τὴν Ὄλγα καὶ νὰ μείνῃ στὴν Πετρούπολι. Καταλάβαινε ὅτι ἡ παρουσία τῆς νέας στὴ Ρωσσία εἶνε περιττό, νομίζω, να σᾶς πῶ περισσότερα. Μάθετε μόνο ὅτι ὁ ἀδελφός της ἔχει ἀναμιχθῆ στὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα καὶ ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῆς τῆς νέας κινδυνεύει ἂν μείνῃ ἐδῶ. Εἶχα ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὴν πάρω, μαζί μου στὸ Παρίσι, ὅπου πρόκειται νὰ πάῃ ὡς παιδαγωγὸς στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Ζεράρ, στὴν ὁδὸν Ἰακώβου ἀριθμὸς 30. Μερικὲς ὑποθέσεις μου, ὅμως, μὲ κράτοῦν ἀκόμη ἐδῶ. Μπορεῖτε νὰ μ' ἀναπληρώσετε κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ νέα καὶ νὰ τὴν πάρετε μαζί σας;... Νὰ τὶ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω... Ὑπολογίζω ὅτι θὰ βρίσκωμαι στὸ Παρίσι στὸ τέλος, αὐτῆς τῆς βδομάδας καὶ θὰ ἔρθω τότε νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι, ἀπάντησε ὁ κοσμηματοπώλης. Ἀφήστε με μόνο νὰ μιλήσω στὴ γυναίκα μου.

Ἡ κυρία Μολοβιὲφ ἦταν σύμφωνη.

—Ἡ προστατευομένη μου, εἶπε ὁ Βαλεριανος, δὲν πρέπει νὰ καταλάβη τίποτε. Θ' ἀνεβοῦμε μαζὶ στὸ ἴδιο βαγόνι καί, τὴν τελευταία στιγμή, θὰ ἐξαφανιστῶ. Θὰ τῆς ἐξηγήσετε ὕστερα τοὺς λόγους ποὺ μ' ἔκαναν ν' ἀναβάλω τὴν ἀναχώρησί μου.

Ἡ μικρὴ σκευωρία πέτυχε θαυμάσια. Τὸ τραῖνο ἔφυγε χωρὶς τὸ Βαλεριανό.

Ὁ κατάσκοπος

Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κρατήσει τὸν πρίγκηπα Ἀρμότκιν ἥταν ἡ ἐπιθυμία του ν' ἀποκατάσταθῆ στὰ μάτια τῶν Ρώσσων ἐπαναστατῶν. Δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὴν τακτικὴ ποὺ ἀκολουθοῦσαν, ἀλλὰ κατὰ βάθος συμμεριζόταν τὶς ἰδέες τους. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι τὸν εἶχαν παρεξηγήσει τόσον πολύ, ὥστε ν' ἀποφασίσουν τὴ θανάτωσί του, ἐπαναστατοῦσε τὴ συνείδησί του. Τὸ νὰ κινδυνεύῃ ἀπὸ τὴ ρωσσικὴ ἀστυνομία τὸ θεωροῦσε σὰν κάτι τὸ φυσικό, τὸ ἀναπόφευκτο σχεδόν. Ἀλλὰ τὸ νὰ κινδυνεύῃ ἀπὸ τοὺς ὁμοϊδεάτας του τὸ θεωροῦσε ἀκατανόητο.

Ἡ ἐξέγερσις ποὺ αἰσθανόταν γι' αὐτὸ φόβου ἀπὸ τὴν ψυχή του. Κι' ἦταν ἀποφασισμένος τώρα νὰ προσπαθήσῃ νὰ βρῇ τὸν Δημήτρη Ὄφφμαν στὸ κρησφύγετό του.

Ὁ Βαλεριανὸς θυμόταν ὅτι ὁ φίλος του εἶχε πῆ ὅτι, ὅταν πήγαινε στὴν Πετρούπολι, οἱ φίλοι του τὸν ζητοῦσαν σ' ἕνα λαϊκὸ ἐστιατόριο στὴν ὁδὸ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ. Ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ κέντρου ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἤξερε τὸ μέρος ὅπου ἔμενε.

Ἐκεῖ, λοιπόν, θὰ πήγαινε ὁ πρίγκηπας Ἀρμότκιν γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ φίλο του.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν ἡ ὁδὸς τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ, γιατὶ δὲν εἶχε μείνει ποτὲ ἄλλοτε στὴν Πετρούπολι. Ἀλλὰ δὲν θὰ δυσκολευόταν νὰ τὴν βρῇ.

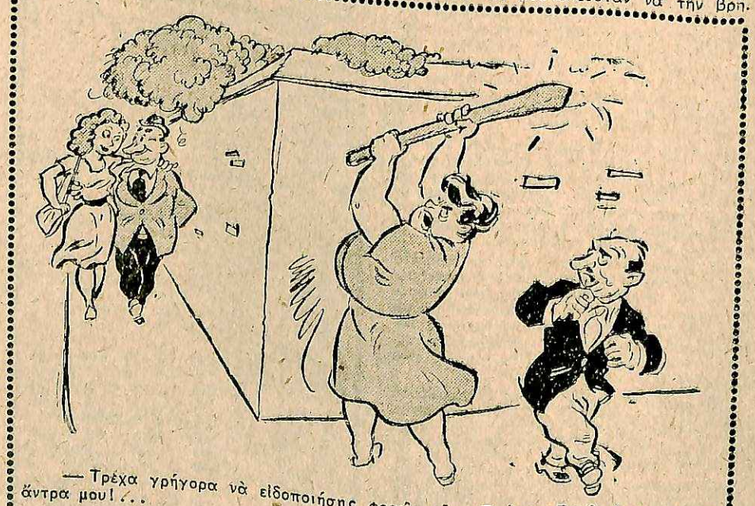

— Τρέχα γρήγορα νὰ εἰδοποιήσῃς φορεῖο τῶν «Πρώτων Βοηθειῶν» γιὰ τὸν ἄντρα μου!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

Ἦταν ἀπαραίτητο, ὅμως, νὰ μὴν ἐκθέσῃ τὸν "Οφφμαν καὶ γι' αὐτὸ σκέφθηκε πώς, προτοῦ διευθυνθῆ πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τὸν παρακολουθοῦσαν.

Αὐτὴ ἡ σκέψις τὸν ἔκανε νὰ γυρίσῃ, ξαφνικά, πρὸς τὰ πίσω. Εἶδε τότε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τοῦ ἦταν ἀρκετὰ γνωστὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος Ἰβάνοβιτς.

Ἕνα κῦμα ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς πλημμύρισε τὴν ψυχὴ τοῦ Βαλεριανοῦ. Ὁ Ἰβάνοβιτς, ὁ προδότης, βρισκόταν στὴν Πετρούπολι. Καί, χωρὶς ἀμφιβολία, συνέχιζε τὸ ἄτιμο ἔργο του εἰς βάρος τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν θεωροῦσαν γιὰ φίλο τους. Σ' αὐτόν, λοιπόν, ἡ τσαρικὴ ἀστυνομία εἶχε ἀναθέσει τὴν παρακολούθησί του.

Ὁ Βαλεριανός, ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι αὐτὸ ἦταν εὐτύχημα. Γιατὶ ἤξερε τώρα ἀπὸ ποιὸν ἔπρεπε νὰ φυλάγεται. Τὸ μόνο ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνη ἦταν νὰ προσπαθήσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν παρακολούθησί του.

Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἤξερε τὴν Πετρούπολι, δὲν θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ κάνη ἕναν κατάσκοπο νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη του. Γιατὶ ἡ ρωσσικὴ πρωτεύουσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κεντρικὲς συνοικίες, ποὺ εἶχαν συγχρονισμένη διαρρύθμισι, ἦταν ἕνα χάος ἀπὸ μικροὺς καὶ στενοὺς δρόμους, ποὺ ἐμοιαζαν μὲ λαβύρινθο.

Ἀλλ' ὁ Βαλεριανός, ἐκτὸς ἀπὸ πέντε - ἕξη κεντρικοὺς δρόμους, δὲν ἤξερε τίποτ' ἄλλο. Δὲν δίστασε ὡστόσο. Καὶ ἄρχισε νὰ παίρνη πότε τὸν ἕνα δρόμο, καὶ πότε τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ προχωρῇ σὲ κανένα ἀπ' αὐτοὺς περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι ἢ τριάντα μέτρα. Γιατὶ ἔστριβε στὴν πρώτη γωνία ποὺ συναντοῦσε μπροστά του κι' ἔπειτα πάλι στὴν πρώτη γωνία τοῦ νέου δρόμου.

«Θὰ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐπιτήδειος ὁ Ἰβάνοβιτς, γιὰ νὰ μὴ μὲ χάσῃ», σκεφτόταν.

Καί, σὲ λίγο, νόμισε πὼς τὸ εἶχε καταφέρει.

Ὁ Βαλεριανὸς βρισκόταν τώρα σ' ἕνα σταθμὸ ἐλκύθρων. Πήδησε, λοιπόν, σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ φώναξε στὸν ὁδηγό:

— Στὴν ὁδὸ Χρυσοῦ Σταυροῦ καὶ γρήγορα!

Τὸ ἔλκυθρο ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Ἡ πανίδα

Τὸ ἐστιατόριο, ὅπου πῆγε ὁ Βαλεριανός, διευθυνόταν ἀπὸ κάποιον Μπροντοὺφ, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ὑπηρέτης σ' ἕναν πύργο καὶ ποὺ εἶχε προσηλυτισθῆ στὸ μηδενισμὸ ἀπὸ τὸ γυιὸ τοῦ πρώην κυρίου του, ἕνα νεαρὸ εὐγενῆ, ποὺ πέθανε ἀργότερα στὴ Σιβηρία, θύμα τῶν ἀρχῶν του.

Ὁ Μπροντοὺφ εἶχε ἀνοίξει τώρα ἕνα μεγάλο λαϊκὸ ἐστιατόριο, ὅπου ἑκατοντάδες ἄνθρώπων μπαινόβγαιναν μεσημέρι βράδυ γιὰ νὰ φάνε.

Αὐτὴ ἡ μεγάλη κίνησις ἐπέτρεπε στὸν ἐπαναστάτη νὰ χρησιμεύῃ σὰν σύνδεσμος μεταξὺ τῶν συνωμοτῶν. Γιατὶ τίποτε δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ παραλαμβάνῃ καὶ νὰ διαβιβάζῃ μηνύματα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ὑποπτεύεται.

Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ μοναδικὴ ὑπηρεσία ποὺ προσέφερε ὁ Μπροντοὺφ στὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα. Διέθετε ἐπίσης ἀσφαλισμένα κρησφύγετα γιὰ τοὺς καταδιωκομένους καὶ εἶχε ἐγκαταστήσει στὰ ὑπόγεια τοῦ ἐστιατορίου του ἕνα μυστικὸ τυπογραφεῖο, ὅπου τυπώνονταν ἐφημερίδες καὶ ἄλλα ἔντυπα ἐπαναστατικοῦ περιεχομένου.

Ὁ Βαλεριανὸς δὲν δίστασε οὔτε στιγμὴ νὰ μπῇ στὸ ἐστιατόριο. Διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπροντοὺφ καί, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἦταν κανεὶς κοντὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ, τοῦ εἶπε σιγά:

— Εἶμαι ὁ πρίγκηπας Ἀρμότκιν, ὁ φίλος τοῦ Δημήτρη Ὄφφμαν. Ὑποθέτω πὼς θὰ σᾶς μίλησε γιὰ μένα.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Μπροντοὺφ. Σᾶς ἀναγνώρισα ἀμέσως ἀπὸ τὴν περιγραφή ποὺ μοῦ ἔχει κάνει γιὰ σᾶς.

"Αν ὁ Βαλεριανὸς ἦταν πιὸ παρατηρητικός, θὰ ἔβλεπε ὅτι ὁ Μπροντοὺφ τὸν κύτταζε μὲ μεγάλη καχυποψία. Ἀλλὰ δὲν πρόσεξε τίποτε.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸ φίλο μου καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα σὲ σᾶς, συνέχισε ὁ Ἀρμότκιν.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολο, ἀπάντησε ὁ Μπροντοὺφ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ πῆτε πρῶτα ἂν εἶσαστε βέβαιος πὼς δὲν σᾶς παρακολούθησε κανεὶς ὡς ἐδῶ.

Ὁ Βαλεριανὸς τοῦ ἀφηγήθηκε τότε τὴ συνάντησι ποὺ εἶχε μὲ τὸν Ἰβάνοβιτς καὶ πὼς κατώρθωσε νὰ τὸν κάνη νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη του.

—Ὁ Ἰβάνοβιτς εἶνε ἐδῶ; εἶπε ὁ Μπροντοὺφ. Αὐτὴ ἡ πληροφορία εἶνε πολύτιμη, πρίγκηπα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτήν... Ἀλλὰ πέστε μου κάτι ἄλλο: Εἶσαστε βέβαιος πὼς τὸν κάνατε νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη σας; Ὁ Ἰβάνοβιτς εἶνε πονηρὸ ἀλεπού καὶ δὲν θὰ μοῦ φαινόταν καθόλου παράξενο ἂν σᾶς τύλιξε, ἀντὶ νὰ τὸν τυλίξετε, ὅπως νομίζετε...

Ὁ Ἀρμότκιν ἔγινε κατακίτρινος.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι, ἀπάντησε. Ὅταν μπῆκα στὸ ἔλκυθρο, ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Ψυχὴ ἀνθρώπου δὲν φαινόταν πουθενά.

— Καλά, εἶπε ὁ Μπροντοὺφ. Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε. Πηγαίνετε τώρα νὰ πλύνετε τὰ χέρια σας ἐκεῖ στὸ βάθος τῆς αἰθούσης. Ἡ πετσέτα εἶνε κρεμασμένη ἀπὸ τὸ μέσα μέρος, στὸ διάδρομο. Ἀκολουθῆστε αὐτὸ τὸ διάδρομο καὶ σπρώξετε τὴν πρώτη πόρτα ἀριστερά. Θὰ σᾶς στείλω ἐκεῖ τὸν "Οφφμαν μόλις ἔρθῃ.

Ὁ Βαλεριανὸς ἀκολούθησε τὶς ὑποδείξεις τοῦ Μπροντοὺφ καὶ σὲ λίγο βρέθηκε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο μὲ λιγοστὰ ἔπιπλα. Ἦταν ὁλότελα μόνος. Κάθισε, στὴν ἄκρη ἑνὸς καναπέ καὶ περίμενε.

Ὁ Μπροντοὺφ πῆγε στὴν κουζίνα τοῦ ἐστιατορίου, ἔβαλε μερικὲς ἐντολὲς στοὺς μαγείρους καὶ ὕστερα κατέβηκε ἀπὸ μιὰ μικρὴ σκάλα στὸ ὑπόγειο, ὅπου εἶχε τὰ βαρέλια τοῦ κρασιοῦ καὶ τῆς μπύρας.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, παραμέρισε μὲ τὰ στιβαρά του χέρια ἕνα βαρέλι ποὺ ἦταν μισογεμάτο καὶ χτύπησε τρεῖς φορὲς μιὰ μικρὴ πόρτα, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' αὐτό.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως. Ὁ Μπροντοὺφ, προτοῦ διασκέλισῃ τὸ κατῶφλι, τράβηξε τὸ βαρέλι καὶ τὸ ξανάβαλε στὴ θέσι του.

Ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἄνοιξε ἦταν ἕνας νέος μὲ ψηλὸ ἀνάστημα, ἀδύνατο σῶμα καὶ ἀποσκελετωμένο πρόσωπο. Τὸν ἔλεγαν Βλαδίμηρο καὶ ἦταν Πολωνός. Ἀπὸ πέντε χρόνια τώρα, δὲν εἶχε βγῆ οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ἄντρο του καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶχε φθείρει ἀνεπανόρθωτα τὴν ὑγεία του. Ὁ δυστυχισμένος εἶχε καταντήσει φυματικός, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ προπαγανδίζῃ πάντα τὶς ἰδέες του. Ἦταν ὁ τύπος τοῦ φανατικοῦ, ποὺ δὲν βλέπει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σκοπὸ ποὺ ἔχει τάξει στὸν ἑαυτό του.

— Λέγε, Μπροντοὺφ, εἶπε.

—Ὁ πρίγκηπας Ἀρμότκιν εἶνε ἐδῶ, τοῦ ἀνάγγειλε ὁ Ἰδιοκτήτης τοῦ ἐστιατορίου.

Καὶ τοῦ ἀφηγήθηκε πῶς ὁ Βαλεριανὸς εἶχε φθάσει ὡς τὸ ἐστιατόριο.

Ὁ Βλαδίμηρος ἐξέφρασε τὶς ἴδιες ἀμφιβολίες, ποὺ εἶχε ἐκφράσει πρωτήτερα καὶ ὁ Μπροντοὺφ.

— Περίεργο! εἶπε. Ὁ Ἀρμότκιν δὲν ξέρει τοὺς δρόμους τῆς Πετρουπόλεως. Πῶς τὰ κατάφερε, λοιπόν, νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ Σατανὰ τὸν Ἰβάνοβιτς;... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε ἀμέσως τὸν "Οφφμαν...

— Γιὰ τὴν ἀφιξι τοῦ Ἀρμότκιν;

—"Οχι, δὲν θὰ τοῦ πῆς τίποτε γι' αὐτό. Ὁ Ἀρμότκιν θὰ ἐξηγηθῆ μὲ τοὺς ἄλλους... Ὁ "Οφφμαν εἶνε φίλος του καὶ θὰ ἤθελα ἐκεῖνοι ποὺ θὰ κρίνουν τὸν πρίγκηπα νὰ μείνουν ἀνεπηρέαστοι. Θὰ εἰδοποιήσῃς τὸν "Οφφμαν γιὰ τὸν πιθανὸ κίνδυνο ποὺ μᾶς ἀπειλεῖ. Τὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν περιττὸ ἂν κάποιος ἀπὸ μᾶς γνώριζε τὸν Ἰβάνοβιτς. Ὁ "Οφφμαν πρέπει νὰ ψάξῃ, λοιπόν, μήπως αὐτὸς ὁ ἀλιτήριος βρίσκεται μέσα στὸ ἐστιατόριο... Γιὰ νὰ κινήσῃς τὴν προσοχή του πές του ὅτι βλέπεις πολλὰ καινούργια πρόσωπα στὸ ἐστιατόριο καὶ ὅτι πρέπει νὰ φυλάγεται...

Ἡ ὥρα ἦταν ἕξη καὶ τέταρτο, ὅταν ὁ Μπροντοὺφ ξανανέβηκε στὸ ἐστιατόριο. Ἡ αἴθουσα εἶχε ἀρχίσει νὰ γεμίζῃ ἀπὸ κόσμο. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πελάτες ἦταν ἐργατικοὶ καὶ μικροϋπάλληλοι καὶ φοροῦσαν ὅλοι σχεδὸν παληὰ καὶ τριμμένα ροῦχα.

Γι' αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωσι στὸν Μπροντοὺφ ἡ παρουσία ἐκείνου τοῦ βράδυ ἑνὸς ἡλικιωμένου ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε πιὸ περιποιημένη ἐμφάνισι ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ ποτὲ ἄλλοτε. Ἡ φυσιογνωμία του δὲν τοῦ φαινόταν, ὡστόσο, ὁλότελα ἀγνωστη.

Μήπως ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος Ἰβάνοβιτς; Αὐτό, βέβαια, μόνον ὁ Δημήτρης "Οφφμαν μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Σοφίας καὶ τῆς Ὄλγας ἔφθασε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

Ὁ Μπροντοὺφ προσποιήθηκε ὅτι ἔψαχνε νὰ βρῇ κάτι μέσα σ' ἕνα συρτάρι καί, ὅπως ἦταν σκυμμένος, τοῦ εἶπε σιγά:

— Πρόσεξε τὸν ἄνθρωπο ποὺ κάθεται στὸ τρίτο τραπέζι ἀριστερὰ ἀπὸ τὴ μεσαία πόρτα. Τὸ ὕφος του δὲν μοῦ ἀρέσει.

Ὁ "Οφφμαν εἶχε γυρισμένες τὶς πλάτες του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπροντοὺφ κι' ὅταν ἄκουσε τὴ συστασί του πῆρε ἕνα ἀδιάφορο ὕφος καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ πρὸς τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τῆς αἰθούσης. Ἀλλά, σιγὰ -

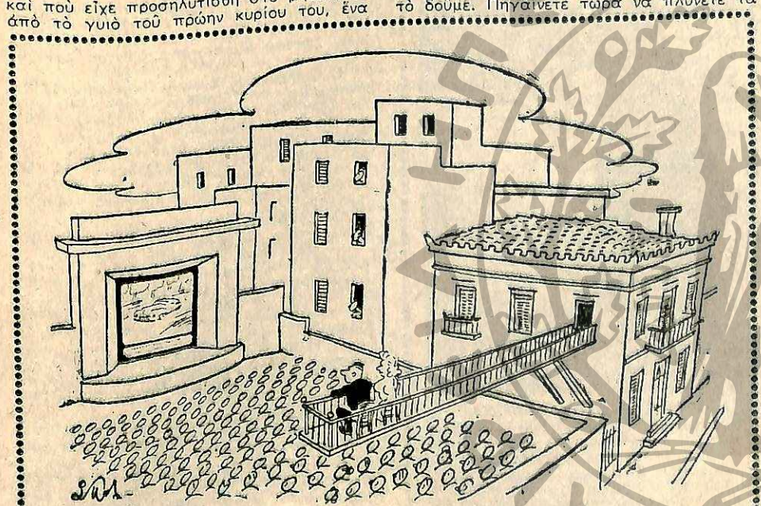

—Καλὰ τὸ σκεφθήκαμε νὰ μακρύνουμε τὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ βλέπουμε καλύτερα. Τὸ λοξὸ μὲ νευριάζει!...

(Τοῦ Σ. Πολενάκη)

σιγὰ γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τῆς μεσαίας πόρτας καὶ τὸ βλέμμα του πέρασε σὰν ἀστραπὴ πάνω στὰ πρόσωπα τῶν πελατῶν ποὺ κάθονταν σ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ τῆς αἰθούσης.

Αὐτὴ ἡ γρήγορη ματιὰ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ ν' ἀναγνωρίση τὸν 'Αλέξανδρο 'Ιβάνοβιτς στὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Μπροντούφ.

Ἔκαμε τότε πὼς ἔβηξε καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ψιθύρισε στὸν ἑστιάτορα:

— Ἔχεις δίκηο. Εἶνε ὁ 'Αλέξανδρος 'Ιβάνοβιτς. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἔχωσε τὴ μύτη του ἐδῶ μέσα... 'Αλλ' ἔννοια σου!... Θὰ κανονίσω τοὺς λογαριασμούς μου μαζί του κι' ἔτσι ὅλα θὰ τελειώσουν.

'Απὸ τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ Ὄφφμαν μποροῦσε νὰ παρακολουθῆ τὸν 'Ιβάνοβιτς χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸν βλέπη.

'Ο κατάσκοπος τελείωσε τὸ φαγητό του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ὁ Δημήτριος Ὄφφμαν προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του μ' ἁπλωμένο τὸ χέρι.

— Τί καλὴ τύχη! εἶπε μὲ τὸ πιὸ καλοκάγαθο ὕφος τοῦ κόσμου. Δὲν περίμενα ποτὲ πὼς θὰ σὲ συναντοῦσα ἐδῶ.

— Οὔτε κι' ἐγώ! ἀπάντησε ὁ 'Ιβάνοβιτς, ἁπλώνοντας κι' αὐτὸς τὸ χέρι του.

Οἱ δυὸ «φίλοι» ἔσφιξαν τὰ χέρια μ' ἐγκαρδιότητα.

— Ἂς βγοῦμε ἔξω, εἶπε σιγὰ ὁ Ὄφφμαν. Στὸ δρόμο θὰ εἴμαστε ἀσφαλέστερα, ἐνῶ ἐδῶ μέσα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλήση...

— Ἔχεις δίκηο, συμφώνησε ὁ 'Ιβάνοβιτς.

Βγῆκαν ἀμέσως ἔξω καὶ ἄρχισαν νὰ περπατοῦν ἀργὰ πάνω στὸ χιονισμένο δρόμο.

— Πότε ἦρθες; ρώτησε ὁ Ὄφφμαν.

— Μόλις χθές, ἀπάντησε ὁ 'Ιβάνοβιτς. Ἔχω μιὰ γρηὰ θεία, ποὺ πρόκειται νὰ μοῦ ἀφήση μιὰ κληρονομιὰ ἀπὸ πενῆντα χιλιάδες ρούβλια. Μὲ εἰδοποίησαν, λοιπόν, ὅτι εἶνε ἑτοιμοθάνατη καί, ὅπως καταλαβαίνεις, βιάσθηκα νὰ τρέξω ἐδῶ.

— 'Αλλ' εἶσαι ἀπερίσκεπτος, 'Αλέξανδρε, παρατήρησε ὁ Ὄφφμαν μ' ἐπιτιμητικὸ ὕφος. Διακινδύνευσες τὸ κεφάλι σου γιὰ νὰ πάρης αὐτὲς τὶς πενῆντα χιλιάδες ρούβλια;... Δὲν λέω, βέβαια, πὼς τὸ ποσὸ εἶνε ἀσήμαντο, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν μπορεῖς ν' ἀγνοῆς ὅτι ἡ τσαρικὴ ἀστυνομία σὲ γυρεύει παντοῦ... Ἂν σὲ βροῦν, χάθηκες! Καὶ ἡ ἀπώλεια θὰ εἶνε πολὺ μεγάλη γιὰ τὴν ἰδέα ποὺ ὑπηρετεῖς. 'Εμεῖς ὅλοι σὲ θεωροῦμε σὰν τὸ μεγαλύτερο θεωρητικὸ τοῦ μηδενισμοῦ.

'Ο Ὄφφμαν μιλοῦσε μὲ τόση φυσικότητα, ὥστε ὁ 'Ιβάνοβιτς δὲν ὑποπτεύθηκε οὔτε στιγμὴ πὼς τὸ ἔκανε γιὰ νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη του.

— Δὲν τὸ ἔκανα γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀπάντησε. Αὐτὲς τὶς πενῆντα χιλιάδες ρούβλια θὰ τὶς παραδώσω στὴν κεντρικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ τὶς διαθέση στὸν ἀγῶνα. Νὰ γιατὶ ἦρθα ἐδῶ!

'Ο Ὄφφμαν κοντοστάθηκε καὶ κύτταξε τὸ συνομιλητή του μὲ προσποιητὸ θαυμασμὸ καὶ συγκίνησι.

— Εἶσαι μιὰ μεγάλη καρδιά, 'Αλέξανδρε! εἶπε. 'Αναγνωρίζω σὲ σένα τὸν ἁγνὸ ἰδεολόγο, ποὺ εἶνε πρόθυμος νὰ προσφέρη τὰ πάντα στὸ βωμὸ τῆς ἰδέας... Ἄ! Μὲ τὴν εὐκαιρία, σὲ πληροφορῶ ὅτι στοιχειοθετοῦμε τὸ τελευταῖο ἄρθρο ποὺ μᾶς ἔστειλες ἀπὸ τὸ Παρίσι. Θὰ κυκλοφορήση σὲ 10.000 ἀντίτυπα σ' ὅλη τὴ Ρωσσία... 'Η μυστικὴ ἐφημερίδα μας κυκλοφορεῖ συνήθως σὲ 6.000 ἀντίτυπα. 'Αλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κεντρικὴ ἐπιτροπὴ ἀποφάσισε, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἄρθρου σου, νὰ κυκλοφορήσωμε σὲ 10.000 ἀντίτυπα. 'Η διανομὴ θὰ εἶνε, βέβαια, δύσκολη, ἀλλὰ πιστεύομε ὅτι τὸ ἄρθρο σου θὰ ἐνθουσιάση τοὺς ὁμοϊδεάτες μας. Εἶνε, στ' ἀλήθεια, ὑπέροχο! Ποτὲ ἄρθρο δὲν γράφηκε μὲ τόση ἐμβρίθεια, μὲ τόσο παλμό, μὲ τόση πίστι! 'Αλλὰ μιλῶ γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ ἄρθρου σου κι' ὄχι γιὰ τὰ γράμματά σου, ἀγαπητὲ 'Αλέξανδρε. Εἶνε ἀληθινὰ ὀρνιθοσκαλίσματα. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη ἄλλος ἄνθρωπος πιὸ κακογράφος ἀπὸ σένα... Οἱ τυπογράφοι τράβηξαν τὸ διάβολό τους γιὰ νὰ βγάλουν τὶς λέξεις.

'Ο 'Αλέξανδρος 'Ιβάνοβιτς εἶχε κολακευθῆ.

— Δὲν φαντάζομαι, εἶπε, νὰ ἔγινε κανένα λάθος, ποὺ νὰ ἀλλοιώνη τὸ νόημα.

— Κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ὄφφμαν. 'Αλλὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔμεινε κανένα λάθος. Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ ἰδῆς μόνος σου τὰ δοκίμια...

— Ποῦ;

'Ο Δημήτρης Ὄφφμαν προσποιήθηκε πὼς διστάζει.

— 'Αναρωτιέμαι ἂν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσω, εἶπε σὲ λίγο. Δὲν θέλω νὰ μὲ παρεξηγήσης, 'Αλέξανδρε, ἀλλὰ πῶς νὰ σοῦ πῶ... σὺ εἶσαι θεωρητικός... ἀσχολεῖσαι μὲ τὰ βιβλία καὶ τὶς ἰδέες σου... ἐνῶ ἐμεῖς οἱ ἄλλοι ἀνήκομε στὴ φάλαγγα τῆς δράσεως καὶ ἀντιμετωπίζομε κι' ἀπὸ ἕναν κίνδυνο σὲ κάθε μας βῆμα. Μ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ νομίσης πὼς δυσπιστοῦμε σὲ σένα, ἀλλὰ θὰ ὁμολογήσης πὼς δὲν ἔχεις ἐξοικειωθῆ μὲ τοὺς κινδύνους ὅπως ἐμεῖς...

— Δὲν καταλαβαίνω τὶ θέλεις νὰ πῆς, τὸν διέκοψε ὁ 'Ιβάνοβιτς.

— Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ σὲ ὁδηγήσω στὸ μυστικὸ τυπογραφεῖο, γιὰ νὰ δῆς τὸ ἄρθρο σου, ἀπάντησε ὁ Ὄφφμαν. Οἱ φίλοι μας θὰ εὐχαριστηθοῦν πολύ, βέβαια, νὰ σὲ δοῦν καὶ νὰ σοῦ σφίξουν τὸ χέρι. Νομίζω, μάλιστα, πὼς μπορεῖς νὰ μᾶς προσφέρης μιὰ σπουδαία ὑπηρεσία. Δὲ μοῦ λὲς πότε φεύγεις γιὰ τὸ Παρίσι;

— Μά, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσερις μέρες, ἀπάντησε ὁ 'Ιβάνοβιτς. Ὅπως σοῦ εἶπα, ἡ θεία μου ψυχορραγεῖ... 'Ο θάνατός της εἶνε ζήτημα ὡρῶν. Μπορεῖ καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ μιλοῦμε νὰ ἔχη πεθάνει... Δὲν θὰ καθυστερήσω περισσότερο ἀπὸ μιὰ δυὸ μέρες μετὰ τὸ θάνατό της... Εἶνε πιθανὸν μάλιστα, νὰ φύγω καὶ πολὺ πρωτήτερα.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ Ὄφφμαν. Νὰ σὲ τὶ μπορεῖς νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσης: Θέλομε νὰ στείλωμε στοὺς ἐξορίστους ποὺ ἔχουν καταφύγει στὸ Παρίσι δέκα χιλιάδες ρούβλια. 'Αλλὰ δὲν ξέρομε μὲ ποιὸ τρόπο νὰ τὰ στείλωμε. Ὅπως καταλαβαίνεις δὲν μποροῦμε νὰ τὰ παραδώσωμε σὲ Τράπεζα, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προδοθοῦμε...

'Ο Ὄφφμαν εἶχε τὸ σκοπό του ποὺ μιλοῦσε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Οἱ προσποιητοὶ δισταγμοί του ἦταν φυσικὸ νὰ βγάλουν κάθε ὑποψία ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ 'Ιβάνοβιτς. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἦταν ἀπίθανο νὰ μὴν προκαλέση τὴν προσοχή του τὸ γεγονὸς ὅτι μποροῦσε νὰ μάθη ποῦ βρισκόταν τὸ μυστικὸ τυπογραφεῖο τῶν συνωμοτῶν — πρᾶγμα ποὺ θ' ἀποτελοῦσε ἕνα ἀληθινὸ θρίαμβο γι' αὐτὸν καὶ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε σοβαρώτατες ὑλικὲς καὶ ἠθικὲς ἀμοιβὲς — καὶ τὸ ὅτι θὰ ἔβαζε στὸ χέρι δέκα χιλιάδες ρούβλια, πού, φυσικά, θὰ τὰ κρατοῦσε γιὰ λογαριασμό του.

ΦΟΙΤΗΤΑΙ - ΟΔΟΚΑΘΑΡΙΣΤΑΙ

Παρατῶντας τὰ θρανία καὶ τὰ βιβλία τους, οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μιλάνου ἔγιναν γιὰ μερικὲς μέρες ὁδοκαθαρισταί. Οἱ μόνιμοι ὁδοκαθαρισταὶ εἶχαν κηρύξει ἀπεργία ζητῶντας αὔξησι κι' ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ βλέπουν τὴν πόλι τους ἀκάθαρτη, οἱ φοιτηταὶ προσεφέρθησαν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν μέχρι λύσεως τῆς ἀπεργίας τους.

'Ο Δημήτρης δὲν ἀπατήθηκε. 'Ο 'Ιβάνοβιτς ἔπεσε στὴν παγίδα. Δὲν εἶχε πιὰ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τοῦ Ὄφφμαν καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὕφος ποὺ φανέρωνε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη:

— Ἂς πᾶμε ὡς τὸ τυπογραφεῖο, ἀγαπητὲ φίλε. Δὲν πιστεύω νὰ παραξενευτῆ κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μας γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μου.

— Κι' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ὁ Δημήτρης Ὄφφμαν. Περίμενε, ὅμως, νὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι δὲν μᾶς παρακολουθεῖ κανείς.

Καὶ ὁ Ὄφφμαν ἄρχισε νὰ ἐξετάζη προσεχτικὰ τὸ δρόμο.

— Πᾶμε, εἶπε σὲ λίγο.

'Η σύλληψις

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Δημήτρης Ὄφφμαν καὶ ὁ 'Αλέξανδρος 'Ιβάνοβιτς ἔφθασαν στὸ τυπογραφεῖο ἔξη ἄνδρες καὶ δυὸ γυναῖκες βρίσκονταν ἐκεῖ. 'Η μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες ἦταν ἡ Σοφία.

— Σᾶς παρουσιάζω ἕναν παληὸ φίλο, εἶπε ὁ Ὄφφμαν. Δὲν τὸν ξέρετε, ἀλλ' ὅλοι ἔχετε ἀκούσει τὸ ὄνομά του. Πρόκειται γιὰ τὸν προδότη 'Αλέξανδρο 'Ιβάνοβιτς, ποὺ, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, μᾶς ἔστελνε ἐμπνευσμένα ἄρθρα γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάη καί, ἀπὸ τὸ ἄλλο, μᾶς πρόδιδε στὴν ἀστυνομία.

Μόνον αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ 'Ιβάνοβιτς κατάλαβε ὅτι εἶχε πέσει σὲ παγίδα κι' ἔφερε ἀμέσως τὸ χέρι στὴν τσέπη του.

'Αλλ' ὁ Ὄφφμαν τὸν πρόλαβε. Τὸν ἅρπαξε ἀμέσως ἀπὸ τὸ γιακὰ καὶ τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς στύλου, ποὺ βρισκόταν στὸ μέσον τῆς αἰθούσης. Ἕνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς συνωμότες τοῦ πῆρε τὸ περίστροφο ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του, ἐνῶ δυὸ ἄλλοι τὸν ἔδεσαν πάνω στὸ στῦλο.

— Ξέρεις ποιὰ εἶνε ἡ τύχη ποὺ σὲ περιμένει, τοῦ εἶπε ὁ Ὄφφμαν. Σοῦ μένουν ἀκόμη μόνο μερικὲς στιγμὲς ζωῆς. Εὔχομαι νὰ μπορέσης, μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, νὰ μετανοιώσης γιὰ ὅλες τὶς ἄτιμες πράξεις σου...

Λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ διηύθυνε τὴν κάννη του πρὸς τὸ μέρος τοῦ κατασκόπου.

'Αλλ' ὁ Βαλεριανὸς τὸν συγκράτησε.

— Δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη, τοῦ εἶπε. Πρέπει πρῶτα νὰ ξεκαθαρίσωμε μιὰ ἄλλη ὑπόθεσι.

Κι' ἔκαμε ἕνα νεῦμα στὸν Μπροντούφ.

'Ο ἰδιοκτήτης τοῦ ἑστιατορίου ἔφυγε βιαστικὰ καὶ ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, φέρνοντας μαζί του καὶ τὸν 'Αρμότκιν.

'Ο Βαλεριανὸς ἔνοιωθε μεγάλη ἔκπληξι βλέποντας τὸν 'Ιβάνοβιτς δεμένο στὸ στύλο. Πῶς, λοιπόν, ὁ κατάσκοπος εἶχε φθάσει ὡς τὸ τυπογραφεῖο; 'Ο Μπροντοὺφ εἶχε δίκηο. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν μιὰ πονηρὴ ἀλεποῦ κι' εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν ξεγελάση. Τὶ ἀφελὴς ποὺ ἦταν, στ' ἀλήθεια νὰ νομίση πὼς τὸν εἶχε κάνει νὰ χάση τὸ ἴχνη του!

'Ο Ὄφφμαν, μόλις εἶδε τὸν 'Αρμότκιν, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του.

— Βαλεριανέ, ἐσὺ ἐδῶ; εἶπε, σφίγγοντάς τον στὴν ἀγκαλιά του. 'Αλλ' αὐτὸ ποὺ ἔκανες, φίλε μου, εἶνε παραφροσύνη... Κινδυνεύεις νὰ θεωρηθῆς σὰν μηδενιστής, ἂν συμβῆ ν' ἀνακαλύψη ἡ ἀστυνομία τὸ κρησφύγετό μας.

— Ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ἔρθω ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Βαλεριανός. 'Ο σκοπός μου εἶνε νὰ διαλύσω μιὰ παρεξήγησι ποὺ ὑπάρχει εἰς βάρος μου...

— Οἱ φίλοι μου θὰ σὲ ἀκούσουν, εἶπε ὁ Ὄφφμαν κυττάζοντας τοὺς συντρόφους του, ποὺ ἔστεκαν ὁλόγυρα.

'Ο Βαλεριανός, μὲ τὴν ἠρεμία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πιστεύει στὶς ἀρχές του, τοὺς ἀνέπτυξε τὶς θεωρίες ποὺ ὑποστήριζε στὸ ἔργο του καὶ προσπάθησε νὰ τοὺς ἀποδείξη πόσο μεγάλο ἦταν τὸ κακὸ ποὺ ἔκαναν στὸ ρωσσικὸ λαὸ μὲ τὰ ἐγκλήματά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Οἱ «θησαυροὶ» ΤΗΣ ΚΥΨΕΛΗΣ

'Ο σεβαστὸς Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Θεμ. Σοφούλης ὑπῆρξε στὰ χρόνια τῆς Παληᾶς 'Αθήνας ἐκλεκτὴ προσωπικότης τῶν γραμμάτων. Ἔζησε νέος τὴν ὡραιότερη ἐποχὴ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς 'Ελλάδος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα οὔτε ἔσβυσαν οὔτε θὰ σβύσουν ποτέ.

'Ο Σάμιος ἀρχηγὸς διέπρεψε, τότε, στὰ γράμματα ὡς ἐρευνητὴς τῆς ἱστορίας καὶ ἀρχαιολογίας, ἦταν δὲ τακτικὸ μέλος τῆς περιφήμης Σουρικῆς παρέας, εἰς τὴν ὁποίαν, ὅταν ἐγεννᾶτο ζήτημα ἀρχαιολογικῆς φύσεως, ἠκούετο συνήθως ἡ φράσις:

—Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ ἐξηγήση ὁ Σοφούλης!...

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, κάποτε, ὅταν μιὰ παλαιὰ 'Αθηναία, ἀρκετὰ ἡλικιωμένη, ἐπεσκέφθη τὸ Σουρῆ καὶ ἐπέμεινε νὰ τοῦ διαβάση τὰ νεανικά της ποιήματα, ὁ ποιητής, μὲ τὸ ἀνεξάντλητο χιοῦμορ του, τῆς εἶπε:

—Δὲν βαρυέστε, τώρα, κυρία μου!... Δὲν ὑπάρχουν, δυστυχῶς, στίχοι μὲ ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν. Ἂν δὲν τὸ πιστεύετε, ρωτῆστε καὶ τὸν κ. Σοφούλη νὰ σᾶς τὸ βεβαιώση!..

Στὴ Σουρικὴ συντροφιὰ καὶ γενικῶς στὸ σπίτι τοῦ Σουρῆ, ὁ Θεμιστοκλῆς Σοφούλης ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς συμπαθέστερες φυσιογνωμίες. Καὶ ἡ ἔλλειψίς του — ὅταν καμμιὰ φορὰ ἀπουσίαζε ἀπὸ τὴν 'Αθήνα— γινότανε ἀρκετὰ αἰσθητή.

Τὴν ἐποχή, λοιπόν, ἐκείνη, γνωστὸς παλαιὸς 'Αθηναῖος ποὺ εἶχε πολλὰ χωράφια στὴν ἐπάνω Κυψέλη — βασίλευε, ὅτε, ἐκεῖ... ἀχανὲς καὶ ἐρημία — σκέφτηκε ἀπὸ τότε νὰ τὰ χωρίση σὲ οἰκόπεδα καὶ νὰ χαρίση ἕν' ἀπ' αὐτὰ στὴν οἰκογένεια Σουρῆ, γιὰ νὰ παρακινηθῆ ἔτσι κι' ἄλλος κόσμος νὰ σπεύση πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ν' ἀγοράση οἰκόπεδα.

'Αλλὰ δὲν περιωρίστηκε μόνο σ' αὐτὸ τὸ κόλπο. Σοφίστηκε καὶ κάποιο ἄλλο σχέδιο... ὑψηλοτάτης πανουργίας. Κι' ἀφοῦ χάρισε τὸ οἰκόπεδο ἐπισκέφθηκε τὴν κυρία Σουρῆ καὶ τῆς εἶπε «ἐμπιστευτικὰ» δῆθεν, ὅτι ἤξερε καλὰ πὼς τὸ οἰκόπεδο ἐκεῖνο εἶχε στὰ βάθη του ἀρχαιολογικούς... θησαυροὺς μεγάλης ἀξίας ποὺ θὰ ἔπρεπε ν' ἀποκαλυφθοῦν, μὲ ἀνασκαφάς.

'Ο Θεμιστοκλῆς Σοφούλης τὴν ἐποχὴ τῆς... φάρσας.

'Η κυρία Σουρῆ τὸ εἶπε στὸν ἄντρα της καὶ ὁ ποιητής, ἀνήσυχος γιὰ τὸ μεγάλο μυστικό, τὸ ἀνεκοίνωσε στὴν φιλολογικὴ συντροφιά, ἡ ὁποία καὶ ἀναστατώθηκε κι' ἄρχισε νὰ συζητῆ σοβαρά, τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ καταστρώνη τὰ σχέδια τῆς ἀποκαλύψεως τῶν θησαυρῶν.

'Εκείνη τὴν ἐποχή, τακτικὰ μέλη τῆς Σουρικῆς συντροφιᾶς ἦσαν ὁ κ. Θεμ. Σοφούλης καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Σπῦρος Μερκούρης δήμαρχος, τότε, 'Αθηναίων.

Διὰ βοῆς, λοιπόν, ἀποφασίστηκε, ν' ἀναλάβουν τὴν ἀρχηγία τῶν... ἀνασκαφῶν οἱ δύο εἰδικοὶ «σύντροφοι» ὁ μὲν πρῶτος, ὡς ἀρχαιολόγος νὰ διευθύνη τὰς ἐργασίας, ὁ δὲ δεύτερος, ὡς δήμαρχος, ν' ἀνεύρη τοὺς κατάλληλους ἐργάτες ποὺ θὰ πήγαιναν μὲ τὰ ξινάρια τους, στὸ οἰκόπεδο, γιὰ νὰ σκάψουν καὶ ν' ἀποκαλύψουν τοὺς θησαυρούς.

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, τὴν ἄλλη μέρα, ἔγινε ἡ ἐκστρατεία, μὲ ἁμάξια στὸ περίφημο οἰκόπεδο τῆς Κυψέλης. Κι' ἄρχισαν οἱ ἐργάτες νὰ σκάβουν πρὸς τὰ σημεῖα ποὺ εἶχεν ὑποδείξει ὁ ἰδιοκτήτης.

Εἶχε ὀργωθῆ, ὡς τ' ἀπόγιομα, ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ χωράφι ἀλλὰ θησαυροί... πουθενά. 'Ο Μερκούρης, τότε, κατάλαβε ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἦταν ἕνα ἁπλούστατο φιάσκο τοῦ οἰκοπεδούχου καὶ ὅτι οἱ θησαυροὶ τοῦ δωρηθέντος οἰκοπέδου τῆς οἰκογενείας Σουρῆ δὲν ἦσαν οὔτε... ἄνθρακες.

Γιὰ νὰ κλείση, λοιπόν, τὴν εὔθυμη ἱστορία, σκέφτηκε νὰ σκαρώση μιὰ φάρσα, μόλις τὴν ἄλλη μέρα θ' ἄρχιζαν, πάλι πρωΐ - πρωΐ, οἱ ἀνασκαφές. 'Εκάλεσε, λοιπόν, ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐργάτες καὶ τοῦ παρέδωσε μιὰ λήκυθο ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἀρχαία. Μέσα δέ, ἔβαλε ἕνα χαρτὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψε τὸ ἔτος... τὸ ἴδιο ποὺ ἐγίνοντο οἱ ἀνασκαφές!

'Ο ἐργάτης πῆγε κρυφὰ τὴν νύχτα, κατ' ἐντολὴν τοῦ δημάρχου καὶ ἔχωσε τὴ λήκυθο σ' ἕνα μέρος ποὺ δὲν εἶχε σκαφτῆ ἀκόμη. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ξανάρχισε τὸ δράμα τῶν ἀνασκαφῶν, ὁ ἴδιος ὁ ἐργάτης προχώρησε μὲ τὸ ξινάρι του στὸ ἴδιο μέρος,κι' ἄρχισε νὰ σκάβη δῆθεν ἀδιάφορα.

Ὅλοι οἱ περίεργοι τῆς συντροφιᾶς ἦσαν παρόντες, καθὼς καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνασκαφῶν κ. Σοφούλης.

Ἔξαφνα, ὁ ἐργάτης, ἔβαλε μιὰ φωνή, μὲ προσποιητὴ ἔκπληξι:

—Σία καὶ ἀράξαμε!...

Ἔτρεξαν μὲ ἀγωνία ὅλοι γιὰ νὰ ἰδοῦν. Καὶ σὲ λίγο ἀνεσύρθη, ἀπ' τὰ χώματα, ἡ λήκυθος, τὴν ὁποίαν μὲ ζωηρὰν συγκίνησιν πῆρε στὰ χέρια του ὁ κ. Σοφούλης κι' ἄρχισε νὰ τὴν περιεργάζεται, ἐνῶ μερικοὶ ἔλεγαν:

—Χρυσᾶ νομίσματα ἔχει μέσα!..

'Ο Σάμιος ἀρχαιολόγος, ὅμως, ἄρχισεν ἀμέσως ν' ἀμφιβάλη, ἐνῶ ὅλοι τὸν εἶχαν περιτριγυρίσει καὶ περίμεναν, μὲ ἀνυπομονησία, τ' ἀποτελέσματα.

Σὲ λίγο ἀνεσύρθη τὸ χαρτὶ καὶ πρὸς μεγάλην ἀπογοήτευσιν τῶν παρισταμένων, ὁ κ. Σοφούλης ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια μόλις εἶδε γραμμένο τὸ ...τρέχον ἔτος τῆς ἀνασκαφῆς. Ταυτοχρόνως, γυρίζοντας στὸ Μερκούρη, τοῦ εἶπε:

—Δὲν τὴ γέμιζες, τουλάχιστον, μαστίχα, κυρ - Σπῦρο, ν' ἀποζημιωθοῦν τουλάχιστον, μὲ ὀρεκτικό, ὅσοι περίμεναν θησαυρούς;

Δ. ΓΑΤ.

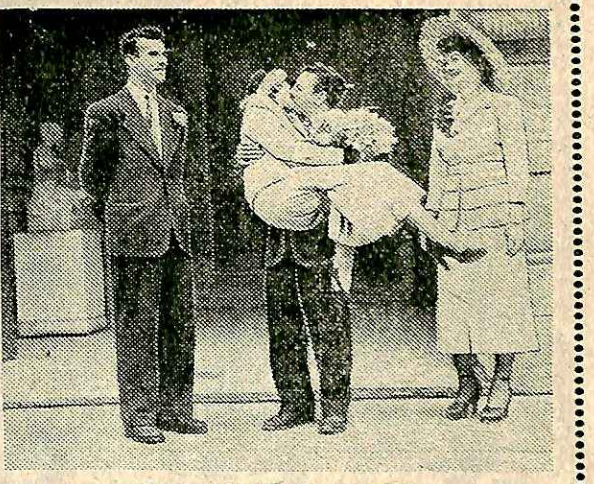

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Τὸ 'Αμερικανικὸ συγκρότημα τῶν «Σκεΐτινγκ Βάνιτιζ», μιὰ ὁμάδα ἐξαιρετικῶν χορευτῶν μὲ πατίνια ἔχει κατενθουσιάσει τοὺς Παριζιάνους τὶς ἡμέρες αὐτές. Δυὸ ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ συγκροτήματος αὐτοῦ ποὺ ἀγαπιόνταν ἀπὸ καιρὸ καὶ ποὺ εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτοῦν στὸ Παρίσι, μπόρεσαν ἐπὶ τέλους νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ὄνειρό τους. Στὴ φωτογραφία μας τὸ ζευγάρι ἀνταλλάσσει τὸ πρῶτο του φιλὶ καθὼς βγαίνει ἀπὸ τὴ Δημαρχία τῆς ΙΣΤ΄ περιφερείας, ὅπου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι του.

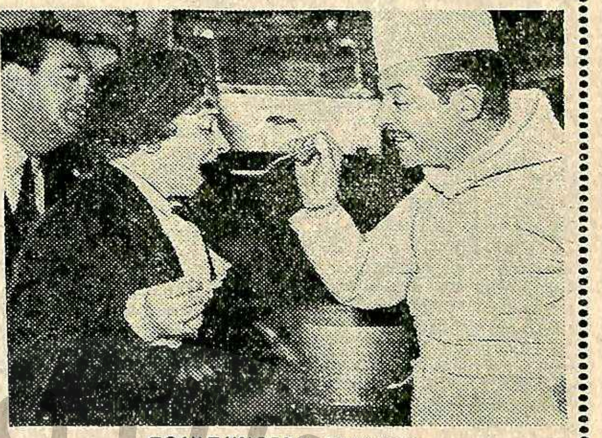

ΠΟΛΥΣΥΝΘΕΤΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀστέρες τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου ἔχουν γνώσεις μαγειρικῆς ποὺ θὰ τὶς ζήλευαν πολλοὶ μαῖτρ τῆς κουζίνας. Ὕστερα ἀπὸ τὸ Ζὰν Γκαμπέν, ποὺ ἔχει εἰδικευθῆ στὰ ποδαράκια βατράχων, ὁ γνωστὸς καλλιτέχνης Φερνὰν Γκραβὲ ἐπέδειξε κι' αὐτὸς τὶς ἱκανότητές του σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ γιορτή. 'Ανωτέρω, μιὰ ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου δοκιμάζει μιὰ ἐξαιρετικὴ σάλτσα ποὺ τὴν παρασκευή της τὴν κρατάει ζηλότυπα μυστικὴ ὁ Γάλλος καλλιτέχνης.

(Φωτογραφίες Keystone)

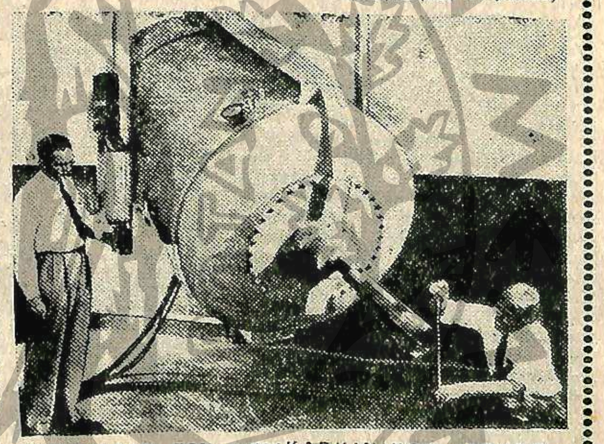

ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΑΡΚΙΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Δυὸ 'Αμερικανοὶ γιατροί, οἱ δόκτορες Τσάρλτον καὶ Γουέστερντορπ, ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιες ἔρευνες, κατεσκεύασαν γιὰ λογαριασμὸ ἑνὸς νοσοκομείου τῆς Νέας 'Υόρκης, τὴ μεγαλύτερη συσκευὴ ἀκτίνων Χ. ἰσχύος δυὸ ἑκατομμυρίων βόλτ. Τὸ μηχάνημα αὐτὸ πρόκειται νὰ βοηθήση τοὺς ἐπιστήμονες στὶς ἀναζητήσεις τους καὶ στὸν ἀγῶνα τους κατὰ τοῦ καρκίνου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΜΑΛΑΙΣΙΑΝΗ ΓΑΤΑ

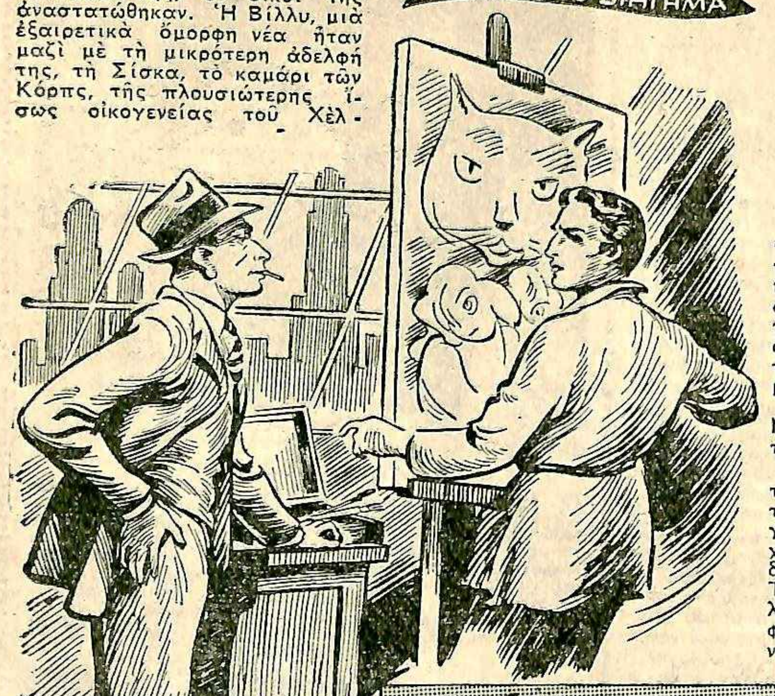

— Οἱ καλλιτέχνες ἔχουν ἀλλόκοτες ἰδέες, τοῦ εἶπε ὁ ζωγράφος.

Ὅταν ἡ Βίλλυ Κόρπς, βρέθηκε νεκρὴ στὴν κρεββατοκάμαρά της, οἱ δικοί της ἀναστατώθηκαν. Ἡ Βίλλυ, μιὰ ἐξαιρετικὰ ὄμορφη νέα ἦταν μαζὶ μὲ τὴ μικρότερη ἀδελφή της, τὴ Σίσκα, τὸ καμάρι τῶν Κόρπς, τῆς πλουσιώτερης ἴσως οἰκογενείας τοῦ Χὲλ-γκαίητ. Ὁ θάνατός της ὀφειλόταν σὲ δηλητηρίασι. Ἀλλὰ οὔτε οἱ δικοί της, οὔτε ἡ ἀστυνομία μποροῦσαν νὰ βεβαιώσουν ἂν ἡ νέα αὐτοκτόνησε, δολοφονήθηκε ἢ ἔπεσε θῦμα δυστυχήματος.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ ἴδιο σπίτι, βρέθηκε μὲ μυστηριώδη τρόπο νεκρὴ ἡ μητέρα τῆς Βίλλυ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ πέθανε ξαφνικὰ ἡ μικρὴ Σίσκα. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ θάνατοι ἀναστάτωσαν τὴν ἀστυνομία. Τὸ ἔγκλημα ἦταν πιὰ ὁλοφάνερο. Ἀλλ' ὁ δολοφόνος καὶ τὰ ἐλατήρια τοῦ τριπλοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος παρέμειναν σκοτεινά. Ὁ κ. Κόρπς, βρέθηκε ξαφνικὰ ὁλομόναχος μέσα στὸ μέγαρό του, ἐνῶ λίγες ὧρες πρὶν ζοῦσε εὐτυχισμένος κοντὰ στὴν οἰκογένειά του. Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερό. Γι' αὐτὸ κλείστηκε στὸ γραφεῖο του καὶ δὲν ἤθελε νὰ δεχθῆ κανένα. Μονάχα ὁ ὑπαστυνόμος Ντάλτον, ποὺ ἐνεργοῦσε τὶς ἀνακρίσεις, τὸν ἐπισκέφθηκε.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν ἐνόχλησι, κ. Κόρπς, τοῦ εἶπε, μπαίνοντας στὸ γραφεῖο του. Εἶνε ἀνάγκη ὅμως νὰ σᾶς ζητήσω μερικὲς συμπληρωματικὲς πληροφορίες. Ἐνδιαφέρομαι ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν περίπτωσι τῆς Βίλλυ. Δὲν ἦταν ἐπίσημα ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν κ. Χόβαρτ;

— Τί ὠφελοῦν τώρα ὅλ' αὐτά, κύριε Ντάλτον; ἔκανε ἀπελπισμένος ὁ γέρος. Ναί, ἦταν ἐπίσημα ἀρραβωνιασμένη. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἡ Βίλλυ δὲν ἀγαποῦσε τὸ Χόβαρτ. Ἀπὸ μικρὴ ἦταν ἐρωτευμένη μ' ἕνα παιδικό της φίλο, τὸ Ντάνυ Μάρφυ. Ἀλλ' ὁ Ντάνυ εἶνε ἕνας φτωχὸς ζωγράφος ποὺ δὲν ταίριαζε στὴν κόρη μου. Ἄλλωστε μεθοῦσε κιόλας. Προτίμησα λοιπὸν νὰ τὴν ἀρραβωνιάσω μὲ τὸ Χόβαρτ, ποὺ τὸν γνώριζα καλά. Ὁ Χόβαρτ ζῆ τὸν περισσότερο καιρὸ στὴ Μαλαισία, ὅπου ἔχει ἀπέραντες φυτεῖες καουτσουκοδέντρων. Πρὶν ἕνα μῆνα γύρισε ἐδῶ γιὰ νὰ παντρευτῆ τὴ Βίλλυ, ἀλλά...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ φωνὴ τοῦ Κόρπς πνίγηκε μέσα σὲ λυγμούς. Ὁ Ντάλτον ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸν κουράση περισσότερο, τὸν ἀποχαιρέτησε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Στὸ χὼλ συναντήθηκε μὲ τὴ Σούζυ, τὴν καμαριέρα τῆς Βίλλυ. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λόγια ποὺ ἀντάλλαξε μαζί της, τὴ ρώτησε:

— Πέστε μου εἰλικρινά, Σούζυ. Τὴν ἀγαπούσατε πολὺ τὴ Βίλλυ;

— Ἀγαποῦσα καὶ τὶς τρεῖς, εἶπε ἡ καμαριέρα συγκινημένη. Περισσότερο ὅμως ἀγαποῦσα τὴ Βίλλυ. Μὲ εἶχε σὰν ἀδελφή της καὶ μοῦ ἐμπιστευόταν τὰ πάντα. Τώρα πιὰ μπορῶ νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Ἴσως νὰ σᾶς βοηθήσω στὶς ἔρευνές σας. Ἡ Βίλλυ ἐπρόκειτο νὰ φύγη κρυφὰ μὲ τὸν κ. Μάρφυ...

— Καὶ γιατὶ δὲν ἔφυγαν;

— Γιατὶ ὁ κ. Μάρφυ δὲν εἶχε χρήματα. Προσπαθοῦσε νὰ πουλήση μερικὰ ἔργα του ποὺ τὰ εἶχε ἐκθέσει, ἀλλὰ στὸ μεταξὺ γύρισε ὁ ἀρραβωνιαστικός της. Τοῦ ἐξομολογήθηκε τότε πὼς ἀγαποῦσε τὸ Ντάνυ καὶ ὁ Χόβαρτ δέχτηκε νὰ χωρίσουν γιατὶ ὁ ζωγράφος ἦταν καὶ δικός του φίλος. Δὲν τὸ εἶπαν ὅμως ἀμέσως τοῦ κ. Κόρπς, γιατὶ ἤξεραν πὼς γιὰ κανένα λόγο δὲν θὰ δεχόταν ἕνα τέτοιο συμβιβασμό.

— Εὐχαριστῶ, Σούζυ, εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Οἱ πληροφορίες σου ἔχουν ἐνδιαφέρον. Τί θαυμάσιο ζῶο! πρόσθεσε ξαφνικὰ βλέποντας μιὰ γκρίζα γάτα ποὺ πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀνάμεσα στὰ πόδια του.

— Εἶνε δῶρο τοῦ Μάρφυ στὴ Βίλλυ. Τῆς τὴν ἔστειλε τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου της. Εἶνε ὅμως πολὺ ἄγρια. Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τῆς Βίλλυ, ὁ κ. Χόβαρτ θέλησε νὰ τὴν πάρη μαζί του, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε νὰ τὴν πιάση. Εἶχε ἀνεβεῖ στὴν ταράτσα, πήδησε στὸν κῆπο καὶ ἀπὸ κεῖ ἐξαφανίστηκε. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὴ χάσουν. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ξανάρθε καὶ ἀπὸ τότε γυρίζει μέσα στὸ σπίτι.

— Γιατὶ ἤθελε νὰ τὴν πάρη μαζί του ὁ κ. Χόβαρτ;

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Μὲ παρακάλεσε μάλιστα νὰ τοῦ τηλεφωνήσω σὲ περίπτωσι ποὺ ἡ γάτα θὰ ξαναγύριζε. Ὅταν σήμερα τὸ πρωῒ τὸν πῆρα στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ τοῦ τὸ πῶ, ὁ κ. Χόβαρτ ἔλειπε. Πάντως τώρα θὰ τὴν κλειδώσω στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὸ σκάση.

— Καλὰ θὰ κάνης, εἶπε ὁ Ντάλτον σκεφτικά, ἐνῶ τὴν ἀποχαιρετοῦσε.

Φεύγοντας ἀπὸ κεῖ ὁ Ντάλτον, ἐπισκέφτηκε στὸ ἀτελιέ του τὸ Ντάνυ Μάρφυ. Ὁ ζωγράφος ἦταν περίπου τριάντα χρόνων, λεπτὸς καὶ ξανθός, μὲ δυὸ γαλανὰ περίεργα μάτια. Τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε στὸ ἀτελιέ του ὁ ἀστυνομικός, ὁ Μάρφυ σκιτσάριζε μὲ κάρβουνο ἕνα σχέδιο πάνω στὸ τεντωμένο καναβάτσο. Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωσι στὸ Ντάλτον. Ἦταν ἕνα σύμπλεγμα ἀπὸ τρεῖς γυναῖκες ποὺ στὰ πρόσωπά τους διακρινόταν καθαρὴ ἡ ἀγωνία ἑνὸς φρικτοῦ θανάτου. Καὶ στὸ σκοτεινὸ φόντο τῆς εἰκόνας φάνηκε μιὰ γάτα.

— Οἱ καλλιτέχνες ἔχουν ἀλλόκοτες ἰδέες, τοῦ εἶπε ὁ ζωγράφος μὲ θλιμμένο χαμόγελο. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ θάνατοι μ' ἔχουν ἐμπνεύσει ἕναν περίεργο πίνακα. Ὅταν θὰ ρίξω τὰ χρώματα, στὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν θ' ἀναγνωρίσετε τὴν κ. Κόρπς, τὴ Βίλλυ καὶ τὴ Σίσκα. Οἱ δυστυχισμένες! Ὁ θάνατός τους ἦταν τρομερός.

Ὁ Ντάλτον ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα, κουβεντιάζοντας γιὰ διάφορα θέματα μὲ τὸ ζωγράφο. Ἡ συζήτησι ἦταν ἐνδιαφέρουσα. Ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἀποχαιρέτησε ἦταν πιὰ περασμένες ὀχτώ. Τὸ Ἦστ Ρίβερ τὴν ὥρα ἐκείνη ἦταν σὰν ἕνας ἐβένινος λαιμὸς κι' οἱ τρεῖς γιγάντιες γέφυρες σὰν φωτεινὰ περιδέραια. Ἀπὸ κεῖ πάνω μποροῦσε νὰ δῆ κανεὶς ὅλη τὴν περιοχὴ ἀπ' τὰ τρεμουλιαστὰ φῶτα τοῦ Χὲλ-γκαίητ, ὡς πέρα στὸ κάτω λιμάνι, ἀπ' ὅπου τὰ μεγάλα ὑπερωκεάνεια γλυστροῦσαν γιὰ τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος.

Ὁ Ντάλτον ἔκανε ἕνα τηλεφώνημα στὸ γραφεῖο του, ποὺ γιὰ τὴν ἀπάντησί του περίμενε ὑπομονετικὰ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες μέσα σ' ἕνα μικρὸ μπάρ. Ὅταν ὅμως ἦρθε, τὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ σκοτείνιασε. Ὡστόσο σὰν νὰ πῆρε ξαφνικὰ μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, ζήτησε δυὸ ἄντρες ἀπὸ τὴ διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Χόβαρτ. Τὸν βρῆκε τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ βγῆ γιὰ τὸν βραδυνό του περίπατο.

— Σᾶς συλλαμβάνω γιὰ τοὺς τρεῖς φόνους τῶν Κόρπς, τοῦ εἶπε ὁ Ντάλτον μὲ φωνὴ ποὺ δὲν δεχόταν ἀντίρρησι. Καὶ ἀκόμα γιὰ τὴν ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Ντάνυ Μάρφυ.

— Ἂν δὲν εἶστε μεθυσμένος, εἶστε βέβαια τρελλός! φώναξε ὁ Χόβαρτ ὠχρὸς ἀπ' τὸ κακό του. Μὲ ποιὸ δικαίωμα μοῦ ρίχνετε μιὰ τέτοια κατηγορία;

— Μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου. Περιττεύουν οἱ δικαιολογίες, κ. Χόβαρτ. Ὅταν πρὶν ἕνα μῆνα γυρίσατε ἀπὸ τὴ Μαλαισία, φέρατε μαζί σας μιὰ γάτα μὲ σπάνιο τρίχωμα. Τὴ γάτα αὐτὴ τὴ χαρίσατε στὸ Ντάνυ Μάρφυ. Τὸ δῶρο σας ὅμως αὐτὸ δὲν ἦταν τόσο ἀθῶο. Γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆτε ἐπειδὴ σᾶς πῆρε τὴ Βίλλυ, εἴχατε βαφτίσει τὰ νύχια της σ' ἕνα τρομερὸ δηλητήριο, ποὺ τὸ λένε «Ὄκιο τῶν τροπικῶν». Αὐτὸ τὸ ἔμαθα ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. Τηλεφώνησα νὰ πιάσουν τὴ γάτα. Ἐξέτασαν τὰ νύχια της καὶ τὰ βρῆκαν δηλητηριασμένα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποὺ εἶδα τὰ πτώματα τῶν τριῶν γυναικῶν, παρατήρησα ἐλαφρὲς γρατσουνιὲς στὰ χέρια τους. Αὐτὸ μ' ἔβαλε σὲ κάποια ὑποψία ποὺ ξεκαθάρισε μέσα μου μόλις εἶδα τὴ μαλαισιανὴ γάτα.

— Ἂς ὑποθέσουμε πὼς ὅλα εἶνε ἔτσι ὅπως τὰ λέτε, εἶπε ὁ Χόβαρτ μ' ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο. Τὴ γάτα ὅμως αὐτὴ δὲν τὴ χάρισα ἐγὼ στὴ Βίλλυ, ἀλλὰ ὁ Ντάνυ.

— Αὐτὸ δὲν ἀλλάζει τὰ πράγματα. Ἡ γάτα ἦταν δική σας. Γιὰ νὰ μὴ τὸ ἀρνηθῆτε, μιὰ καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχαν μάρτυρες, τὸ πληροφορήθηκα ἀπ' τὸ τελωνεῖο ὅπου τῆς ἔγινε ἰατρικὴ ἐξέτασις ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλα τὰ ζῶα, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Τὴ γάτα αὐτὴ τὴ χαρίσατε στὸ Μάρφυ βέβαιος ὅτι γρήγορα θὰ τὸν τσαγκρουνοῦσε μὲ τὰ νύχια της, καθὼς θὰ τὴν χάϊδευε, γιατὶ ἦταν πολὺ ἄγρια. Ἀνύποπτος ὁ φίλος σας τὴ χάρισε στὴ Βίλλυ, τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα ποὺ τοῦ τὴ δώσατε καὶ προτοῦ προλάβη νὰ τοῦ κάνη κακό. Αὐτὸ λοιπὸν ποὺ ἐπιδιώκατε γιὰ τὸ Μάρφυ, τὸ ἔπαθαν οἱ δυστυχισμένες γυναῖκες. Ὁ θάνατός τους ἦταν κεραυνοβόλος. Νὰ γιατὶ σᾶς συλλαμβάνω, κύριε Χόβαρτ.

— Δὲν ἔχετε καμμιὰ ἀπόδειξι, τραύλισε ὁ δολοφόνος. Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ συλλάβετε.

— Ἔτσι νόμιζα κι' ἐγώ, μὰ εἴχατε τὴν ἐλαφρότητα νὰ ζητήσετε πίσω τὴ γάτα σας ἀπὸ τὴν καμαριέρα τῆς Βίλλυ. Φοβηθήκατε μήπως τὰ νύχια της ἐξακολουθήσουν τὸ τρομερό τους ἔργο. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ κάνατε ἀπὸ συμπόνια, ἀλλὰ ἀπὸ φόβο μήπως ἀνακαλυφθῆτε. Ἂν ἐξαφανίζατε τὴ γάτα, τὸ ἔγκλημά σας θἄμενε ἀτιμώρητο. Ἐνῶ τώρα...

Ὁ Χόβαρτ, ἔκανε μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν. Ὁ Ντάλτον ὅμως τοῦ κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ ποὺ τὸν παρέλυσε. Καὶ περνῶντας του τὶς χειροπέδες, πρόσθεσε:

— Κι' ὅμως κ. Χόβαρτ, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθα ἐδῶ πίστευα πὼς ὁ δολοφόνος τῶν Κόρπς, ἦταν ὁ Ντάνυ Μάρφυ. Ὅλ' αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα ἦταν μιὰ ἁπλῆ σκηνοθεσία ποὺ εὐτυχῶς βγῆκε σὲ καλό. Γιατὶ ὅταν ἐξέτασαν τὰ νύχια τῆς γάτας δὲν βρῆκαν πάνω τους κανένα ἴχνος δηλητηρίου. Δὲν θὰ ξέρατε βέβαια πὼς τὸ τροπικὸ Ὄκιο, ἐξατμίζεται μόλις περάσουν σαράντα ὀκτὼ ὧρες.

ΤΖΕΪΜΣ ΧΙΛΤΟΝ

Ἡ ζωή ΤΟΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

Ὁ μεγαλείτερος νεωτεριστὴς τῶν αἰώνων

Μάταια θ' ἀναζητοῦσε κανεὶς μέσα στὴν παγκόσμια ἱστορία ἕναν κυβερνήτη κι' ἕνα νομοθέτη ποὺ νὰ μπορῆ νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ Λυκοῦργο. Πῆρε στὰ χέρια του τὴ Σπάρτη, ὅπως ὁ γλύπτης μιὰ μᾶζα ἀπὸ πηλό, καὶ τὴν ἔπλασε σὰν ἕνα ὡραῖο, ἄφθαρτο ἄγαλμα, μοναδικὸ στὸν κόσμο καὶ τοὺς αἰῶνες.

Μαζὶ μὲ τὴ Σπάρτη, ποὺ τὴν ἀνακαίνισε ὁλότελα, ἀποτυπώνοντας σ' αὐτὴ τὴ σφραγῖδα τῆς μεγαλοφυΐας του, ὅλη ἡ Ἑλλάδα τοῦ χρωστάει μιὰ σοφὴ καὶ γενναία πρωτοβουλία ποὺ τὴ δόξασε. Αὐτὸς ἐθέσπισε τὴν ἱερὴ Ἀνακωχὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ποὺ εἶνε ἕν' ἀπ' τὰ λαμπρότερα πετράδια τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὅπως ὅλοι μας ξέρουμε, ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα εἶχε διαιρεθῆ σὲ διάφορα κράτη, ποὺ πολὺ συχνὰ πολεμοῦσαν τὄνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Χάρις στὸν πανελλήνιο νόμο τοῦ Λυκούργου, μόλις ἄρχιζαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, σήμαινε, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὴν Ἑλλάδα, τὸ «παύσατε πῦρ!». Ποτὲ δὲν παρατηρήθηκε ἡ παραμικρότερη παράβασι. Ὅλοι παρατοῦσαν τὰ ὅπλα καὶ τρέχανε νὰ συναγωνιστοῦνε σ' ἕνα στίβο πολὺ πιὸ ὡραῖο καὶ ὑψηλό. Ἡ ἱερὴ Ἀνακωχή, ποὺ βάσταγε ὅσο καὶ οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ νὰ συναδελφωθοῦν ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ νὰ ἐξημερωθοῦν τὰ ἤθη.

Στὶς Ἰνδίες ὁ Λυκοῦργος συναναστράφηκε μὲ γυμνοσοφιστάς...

Ὁ Λυκοῦργος ἔβαλε τὸ βρέφος ἀπάνω στὸ βασιλικὸ θρόνο...

Ὁ πατέρας τοῦ Λυκούργου ἦτανε βασιλιᾶς. Μιὰ μέρα, θέλοντας νὰ χωρίση κάποιους πολίτες ποὺ τσακώνονταν, χτυπήθηκε μ' ἕνα μαχαῖρι τῆς κουζίνας καὶ πέθανε, ἀφίνοντας τὴ βασιλεία του στὸν Πολυδεύκη, τὸν πρωτότοκο γυιό του. Ἀλλὰ σὲ λίγο πέθανε κι' αὐτός. Ἔτσι, ὁ Λυκοῦργος ἀνάλαβε τὴ βασιλικὴ ἐξουσία ὡς ἐπίτροπος.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του ἦταν ἔγκυος. Τοῦ μήνυσε, λοιπόν, ὅτι ἤθελε νὰ σκοτώση τὸ βρέφος της γιὰ νὰ τὸν παντρευτῆ. Ἔτσι, θὰ γινόταν αὐτὸς βασιλιᾶς τῆς Σπάρτης.

Ὁ Λυκοῦργος προσποιήθηκε ὅτι δέχεται τὴν πρότασί της. Τῆς παρήγγειλε ὅμως ν' ἀποφύγη νὰ χρησιμοποιήση φάρμακα, γιὰ νὰ μὴ φέρη στὸν κόσμο τὸ παιδί της. Ἂν τὄκανε αὐτό, ὄχι μόνο θὰ ἔβλαπτε τὸ σῶμα της, μὰ καὶ θὰ κινδύνευε. Μποροῦσε, ὡστόσο, νὰ εἶναι ἥσυχη, γιατὶ μόλις θὰ γεννιόταν τὸ παιδί, θὰ φρόντιζε ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἐξαφανίση.

Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ, ὁ Λυκοῦργος ἔστειλε μερικοὺς ἐμπίστους ἀνθρώπους του νὰ παρακολουθήσουν τὴ γέννα. Τὸ παιδὶ ποὺ γεννήθηκε ἦταν ἀγόρι. Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Λυκοῦργος δειπνοῦσε μαζὶ μὲ τοὺς ἄρχοντες. Σὲ λίγο, οἱ ἄνθρωποί του τοῦ τὄφεραν. Ἐκεῖνος, τότε, τὄβαλε πάνω στὸ βασιλικὸ θρόνο καὶ τ' ὠνόμασε Χαρίλαο, γιατὶ ὅλοι ἦταν χαρούμενοι.

Οἱ Σπαρτιᾶτες ἀγαποῦσαν καὶ σέβονταν τὸ Λυκοῦργο. Ὑπῆρχε, ὡστόσο, μιὰ μερίδα ποὺ τὸν φθονοῦσε, πρὸ πάντων οἱ συγγενεῖς τῆς βασιλομήτορος. Γιὰ ν' ἀποφύγη τὶς συγκρούσεις, ὁ Λυκοῦργος ἀποφάσισε τότε νὰ ταξιδέψη, ὡσότου ἐνηλικιωθῆ ὁ ἀνεψιός του. Πῆγε λοιπὸν στὴν Κρήτη, κι' ἔπειτα στὴν Ἰωνία, μελετῶντας καὶ παραβάλλοντας τὴν αὐστηρὴ δίαιτα τῶν Κρητῶν μὲ τὴν τρυφὴ καὶ τὴν πολυτέλεια τῶν Ἰώνων. Ἔπειτα, ταξίδεψε στὴ Λιβύη, τὴν Ἰβηρία, καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς Ἰνδίες, ὅπου συναναστράφηκε μὲ τοὺς Γυμνοσοφιστές. Οἱ Λακεδαιμόνιοι, ποὺ ἤθελαν τὸ Λυκοῦργο, γιατὶ ἤξεραν πὼς ἦταν γεννημένος γιὰ ἡγεμόνας, τοῦ μήνυσαν πολλὲς φορὲς νὰ ξαναγυρίση. Μὰ αὐτός, πρὶν τ' ἀποφασίση, πῆγε στοὺς Δελφούς. Ἡ Πυθία τοῦ ἀπάντησε ὅτι εἶνε μᾶλλον Θεὸς παρὰ ἄνθρωπος καὶ πώς, ξαναγυρίζοντας, θἄκανε μεγάλο καλὸ στὴν πατρίδα του.

Ἔτσι ὁ Λυκοῦργος γύρισε. Κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ δημιουργῆ μιὰ καινούργια Σπάρτη, ὅπως τὴν εἶχε πλάσει ἡ σοφὴ καὶ γόνιμη μεγαλοφυΐα του. Κανένας νομοθέτης δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τόσο ριζικὰ καὶ παράτολμα νεωτεριστής.

Ἡ πρώτη καὶ μεγάλη καινοτομία του ἦταν ὁ θεσμὸς τῶν Γερόντων, ἕνα εἶδος Γερουσίας, ποὺ μετρίαζε τὴν παντοδυναμία τῆς Βασιλείας, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὴν ἰσορροπία. Ὁ θεσμὸς αὐτὸς παγίωσε τόσο σταθερὰ τὴν τάξι καὶ τὴν ἀσφάλεια, ὥστε ὁ νομοθέτης του ὀνομάστηκε «θεῖον εὐτύχημα».

Δεύτερο καὶ τολμηρότατο πολιτικὸ μέτρο τοῦ Λυκούργου ἦτανε ἡ διανομὴ τῆς γῆς. Ἔπεισε τοὺς πολίτες νὰ βάλουν στὴ μέση ὅλη τὴ γῆ, νὰ τὴ μοιράσουν ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ νὰ ζοῦν ὅλοι τὸ ἴδιο, μὲ ἰσότιμες περιουσίες, ἀπονέμοντας τὰ πρωτεῖα μονάχα στὴν Ἀρετή. Κάθε μερίδα ποὺ πῆρε ὁ καθένας, τοὔφερνε εἰσόδημα ἑκατὸν δέκα ὀκάδες δημητριακοὺς καρποὺς κι' ἀνάλογη ποσότητα ἀπὸ ὑγρὰ προϊόντα. Ὁ Λυκοῦργος φρονοῦσε πὼς ἡ τροφὴ αὐτὴ ἔφτανε γιὰ νὰ τοὺς δίνη ὑγεία.

Μιὰ ἄλλη καινοτομία τοῦ Σπαρτιάτου νομοθέτη, ποὺ προκάλεσε μεγάλη ἀντίδρασι, ἦταν ἡ ἀκύρωσι ὅλων τῶν χρυσῶν καὶ ἀσημένιων νομισμάτων. Αὐτὸ ἔγινε γιὰ νὰ καταπολεμηθῆ ἡ πλεονεξία καὶ νὰ βασιλέψη ἡ ἰσότητα. Τὰ μόνα νομίσματα ποὺ ἐπέτρεψε ὁ Λυκοῦργος ἦταν τὰ σιδερένια, ποὺ εἶχαν λίγη ἀξία, ἀλλὰ πολὺν ὄγκο καὶ μεγάλο βάρος. Χάρις σ' αὐτὸ τὸ μέτρο, πολλὰ ἀδικήματα ἔλειψαν ἀπὸ τὴ Σπάρτη καὶ γενικὰ ἀπὸ τὴ Λακεδαίμονα. Μὲ τὸ μέτρο αὐτὸ σταμάτησαν οἱ εἰσαγωγὲς κι' ἐξαφανίστηκαν «ὡς διὰ μαγείας» οἱ πλανόδιοι ἀγύρτες, οἱ μάντεις, οἱ προμηθευτὲς ἑταιρῶν, οἱ τεχνῖτες τῶν χρυσῶν κι' ἀσημένιων νομισμάτων. Ἔτσι, χτυπήθηκε κατακέφαλα ἡ τρυφή, ἡ χλιδὴ κι' ἡ πολυτέλεια.

Ὅλ' αὐτὰ ὅμως τὰ νομοθετικὰ μέτρα τοῦ Λυκούργου, ἔκαναν τοὺς εὐπόρους νὰ ὀργιστοῦν.

Μιὰ μέρα, ξεσηκώθηκαν ὅλοι μαζὶ καὶ ξεκίνησαν μὲ κραυγὲς κι' ἀλαλαγμούς. Ὅταν τὸν συνάντησαν στὴ μέση τῆς ἀγορᾶς, ἄρχισαν νὰ τὸν προπηλακίζουν μὲ σκαιότητα. Κι' ἕνας νέος ὁρμητικὸς κι' ἀράθυμος, ὁ Ἄλκανδρος, τὸν ἐχτύπησε μ' ἕνα χοντρὸ ραβδὶ καὶ τοὔβγαλε τὸ ἕνα του μάτι. Ὁ Λυκοῦργος ὅμως δὲ θορυβήθηκε καθόλου γι' αὐτό. Στάθηκε μπροστὰ στοὺς πολίτες καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ ματωμένο του πρόσωπο καὶ τὸ βγαλμένο του μάτι.

Τότε, ὅλοι τους ντροπιάστηκαν φοβερὰ καὶ γιὰ νὰ τοῦ δείξουν πόσο εἶχαν μετανοιώσει, τοῦ παρέδωσαν τὸν Ἄλκανδρο.

Ὁ Λυκοῦργος τὸν ἔμπασε σπίτι του, ἀλλὰ οὔτε τὸν κακοποίησε, οὔτε τὸν μάλλωσε. Ἔδιωξε ἀμέσως ὅλους τοὺς ὑπηρέτες του καὶ τοὺς νοσοκόμους του, καὶ διέταξε νὰ τὸν ὑπηρετῆ μονάχα ὁ Ἄλκανδρος.

Σὲ λίγο ὁ νέος αὐτὸς ἔγινε φρόνιμος καὶ ἠθικὸς καὶ ὁ μεγαλύτερος ὑμνητής του.

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ὁ Ἄλκανδρος χτύπησε τὸ Λυκοῦργο στὸ πρόσωπο...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ τοῦ Πάντσο Βίλλα

Χρυσάφι κι' ἀσῆμι βαμμένο στὸ αἷμα

Κάπου στὰ δουνὰ Σιέρρα Μάντρε τοῦ Μεξικοῦ βρίσκεται ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλείτερους χαμένους θησαυροὺς τοῦ κόσμου. Ἀποτελεῖται ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἀσῆμι σὲ ράβδους καὶ σὲ νομίσματα, ἀξίας 100 ἑκατομμυρίων δολλαρίων τὸ λιγώτερο. Κι' εἶνε κρυμμένος ἀκόμη ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔχωσε στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας ὁ Πάντσο Βίλλα, ὁ σκληρότερος καὶ πιὸ περιβόητος ληστὴς τῶν νεωτέρων χρόνων. Μόνον οἱ νυχτερίδες κι' οἱ σαῦρες ξέρουν τὴν κρύπτη του...

Ἡ ἱστορία τοῦ Βίλλα μοιάζει μὲ περιπετειώδες μυθιστόρημα. Πρὶν ἀπὸ 40 χρόνια περίπου, εἶχε καταφύγει στὸ Τέξας, γιατὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος του, τοῦ Μεξικοῦ, τὸν κυνηγοῦσε γιὰ ληστεῖες καὶ φόνο. Ἔτυχε λοιπὸν νὰ γνωρίση τότε κάποιον Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν περίεργη φυσιογνωμία του καὶ γιὰ τὴ δυναμικότητά του καὶ γαλβάνισε τὶς φιλοδοξίες του. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα τοῦ συνέστησε ν' ἀφίση τὸ πραγματικό του ὄνομα Ντορότεο Ἀράνγκο καὶ τοῦ βρῆκε ὁ ἴδιος ἕνα ψευδώνυμο ἐντυπωσιακό: Πάντσο Βίλλα. Ἔπειτα τοῦ συνέστησε νὰ δημιουργήση συμμορία.

— Μ' αὐτήν, θὰ μπορέσης νὰ κάνης τραντάχτα κατορθώματα! τοῦ εἶπε.

Ἔτσι ἄρχισε ἡ μεταβολὴ τοῦ Βίλλα: ἕνας μικροφωνιὰς καὶ ζωοκλέφτης, θὰ γινόταν ὁ ἀρχιληστὴς ποὺ τρομοκράτησε ἐπὶ 13 χρόνια τὸ Μεξικό...

Πέρασε πάλι τὰ σύνορα, ξανασμπῆκε στὸ μεξικανικὸ ἔδαφος καὶ συγκέντρωσε γύρω του κάμποσους «ἐκτὸς νόμου». Ἡ συμμορία του δὲν ἄργησε νὰ πάρη τὴ μορφὴ ἄτακτου στρατεῦ. Τὸ 1910, ἔλαβε μέρος στὴν ἐπανάστασι τοῦ Μαντέρο κατὰ τῆς μεξικανικῆς Κυβερνήσεως κι' ἔγινε ξαφνικὰ γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ στρατηγική του ἦταν ἁπλὴ κι' ἀποτελεσματική: Ὁ «στρατός» του ἔφτανε ἀπαρατήρητος κοντὰ σὲ μιὰ ἀνύποπτη πόλι, κι' ἐνεργοῦσε ἐπίθεσι μιὰ ἐργάσιμη μέρα, ὅταν οἱ περισσότεροι ἄντρες ἔλειπαν στὰ χωράφια ἢ στὰ ὀρυχεῖα. Ἅρπαζε πρῶτα ὅλο τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσῆμι ποὺ περιεῖχαν τὰ χρηματοκιβώτια τῆς Τραπέζης, σκοτώνοντας ὅποιον ἐπιχειροῦσε ν' ἀντισταθῆ. Μάζευε τὰ καλλίτερα ἄλογα καὶ ὅλα τὰ τρόφιμα ἀπ' τὰ καταστήματα. Οἱ ἄνδρες τῆς ἰδιαιτέρας σωματοφυλακῆς τοῦ Βίλλα ἅρπαζαν τὶς γυναῖκες καὶ τὶς κόρες τῶν προεστῶν καὶ τὶς ἔπαιρναν μαζί τους, γιὰ νὰ ζητήσουν κατόπιν τεράστια λύτρα. Οἱ ὑπόλοιποι «στρατιῶτες» λεηλατοῦσαν τὰ σπίτια, κακοποιοῦσαν τὶς γυναῖκες, ἅρπαζαν ὅ,τι ἤθελαν, σκότωναν ὅποιον τολμοῦσε νὰ διαμαρτυρηθῆ, θασάνιζαν δυστυχισμένους ἀνθρώπους δίχως λόγο, ἀπὸ ἁπλὸ σαδισμό... Στὸ τέλος, ἐφευγαν ὅλοι καὶ ξαναγύριζαν στὰ δουνά τους.

Ἔπειτα ἀπὸ κάθε ληστρικὴ ἐπιδρομή, ὁ Βίλλα πλήρωνε τοὺς ἄνδρες του μὲ χρυσὰ κι' ἀσημένια νομίσματα. Τοῦ περίσσευαν ὅμως πάντοτε ἀρκετὰ ἀπ' αὐτά. Διέταξε τότε νὰ τὰ φορτωθοῦν 8 ἢ 10 αἰχμάλωτοι, ποὺ τοὺς εἶχε πάρει ἐπίτηδες μαζί του ἀπ' τὴν πόλι ποὺ εἶχε λεηλατήσει. Τοὺς ἔβαζε μπροστὰ καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσε, μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια. Ἐκεῖνοι πήγαιναν πεζή, φορτωμένοι μὲ τὸ θησαυρό, κι' αὐτὸς ἐφίππος. Ἂν τολμοῦσε κανεὶς ἀπ' τοὺς συμμορίτες του νὰ τὸν παρακολουθήση, τὸ πλήρωνε μὲ τὴ ζωή του.

Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸ δρόμο, ἡ παράξενη συνοδεία ἔφτανε στὸ μέρος ποὺ εἶχε διαλέξει ὁ Βίλλα. Ὁ ἀρχιληστὴς διάταζε τότε τοὺς αἰχμαλώτους του νὰ κρύψουν τὸ πολύτιμο φορτίο του. Κατόπιν τοὺς ὁδηγοῦσε σὲ κάποια ἀπόστασι, τοὺς ἔβαζε νὰ σκάψουν τὸν τάφο τους καὶ τοὺς σκότωνε ὅλους. Τέλος, γύριζε ἀπὸ ἄλλο δρόμο στὴν κατασκηνωσί του, ὅπου οἱ ἄνδρες του τὸν ὑποδέχονταν ἀμίλητοι. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ κάνη ἐρωτήσεις...

Πέρασαν ἔτσι ἀρκετὰ χρόνια. Ὁ θησαυρὸς τοῦ Βίλλα μεγάλωνε διαρκῶς, ὅπως καὶ ἡ δύναμί του. Τέλος, ὁ Ἀντόλφο ντὲ λὰ Χουέρτα, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν Κυβέρνησι τοῦ Μεξικοῦ, ἀναγκάσθηκε νὰ συνθηκολογήση μὲ τὸν ἀρχιληστή, μιὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐξοντώση. Τοῦ προσέφερε δηλαδὴ τὴ διοίκησι μιᾶς πολιτείας καὶ μιὰ ἐπιχορήγησι 5.000.000 «πέζος» τὸ χρόνο. Ἔδωσε ἐπίσης σ' ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς στρατιῶτες του ἑνὸς ἔτους μισθούς. Ἔτσι, ὁ Βίλλα πείσθηκε νὰ διαλύση τὸ στρατό του καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ σὰν ἄρχοντας στὸ φέουδό του. Φρόντισε ὡστόσο νὰ διατηρήση γύρω του μιὰ ἰσχυρὴ σωματοφυλακὴ καὶ κατασκόπους ποὺ τὸν πληροφοροῦσαν γιὰ ὅ,τι γινότανε στὸ ἑδαφός του.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἔκανε ἐπανειλημμένες ἐκδρομὲς στὰ ἑπόμενα βουνά, ὁλομόναχος, κι' ἔλειπε κάποτε ὁλόκληρες μέρες. Πήγαινε, δίχως ἄλλο, νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς θησαυρούς του, κι' ἴσως νὰ τοὺς συγκεντρώση σὲ μιὰ μόνο κρύπτη.

Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1923, ὁ Πρόεδρος τοῦ Μεξικοῦ Ὀμπρεγκὸν ἀποφάσισε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸν ἐπικίνδυνο Βίλλα, ποὺ τὸν θεωροῦσε «ἐθνικὴ ἀπειλή». Ὁ βουλευτὴς Σάλας ἀνέλαβε τὸ δύσκολο ἔργον τῆς ἐξοντώσεώς του. Διάλεξε 30 ἐμπίστους καὶ διωργάνωσέ μ' αὐτοὺς μιὰ ἐνέδρα σ' ἕνα δρόμο ἀπ' ὅπου περνοῦσε ὁ Βίλλα τρεῖς φορὲς τὴ ἑβδομάδα, πηγαίνοντας νὰ ἐπισκεφθῆ μιὰ φιλενάδα του. Ὅταν τὸ αὐτοκίνητό του πλησίασε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, δέχθηκε μιὰ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι μὲ πολυβόλα καὶ χειροβομβίδες. Ὁ Βίλλα κι' οἱ σωματοφύλακές του σκοτώθηκαν ὅλοι.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Πάντσο Βίλλα. Πεθαίνοντος, πῆρε μαζί του τὸ μυστικὸ τοῦ θησαυροῦ του.

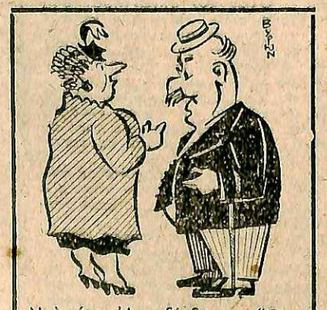

Ναὶ κύριε Ἀρταξέρξη μου. Ὅσα χρόνια εἶμαι νοικοκυρὰ δὲν ἔχω δῆ τόσο καλὸ βερνίκι γιὰ τὸ γυάλισμα τῶν παπουτσιῶν σὰν τὸ CAMEL.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζικὴ ἀποτρίχωσις τοῦ προσώπου κλπ. ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος, ἐπιτυγχάνεται διὰ τελευταίου τύπου εἰδικοῦ μηχανήματος ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ἰατροῦ κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗ. Ἰατρεῖον: Ὁδὸς Γερανίου 33. Τηλ. 53-539 2 — 7 μ. μ.

ΟΙ ΑΝΥΠΑΝΤΡΟΙ... ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΙ

Μερικὲς ἐκπληκτικὲς περιπτώσεις

Μιὰ μεσόκοπη γυναικούλα παρουσιάσθηκε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων στὸν Ἀμερικανὸ δικαστὴ Κένεθ Γκουάϊν, στὸ Νιοὺ Χάβεν τῆς πολιτείας Κοννέκτικουτ, καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ πάρη διαζύγιο γιὰ ἀσυμφωνία χαρακτήρων.

— Πόσον καιρὸ εἶστε παντρεμένη; τὴ ρώτησε ὁ δικαστής;

— Δέκα χρόνια.

— Καὶ ποῦ παντρευτήκατε;

— Ὁρίστε τὸ χαρτί... εἶπε δειλὰ ἡ γυναῖκα.

Ὁ δικαστὴς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἔγγραφο ποὺ τοῦ ἔδωσε. Ἔπειτα ρώτησε:

— Μὰ ποῦ εἶναι τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου σας; Ἡ γυναῖκα κύτταξε μ' ἀπορία τὸν ἄντρα της, ποὺ στεκόταν πιὸ πίσω.

— Δὲν... δὲν καταλαβαίνω! εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Αὐτὸ μόνο τὸ χαρτὶ ἔχουμε. Δὲν εἶναι ἐντάξει;

Ὁ δικαστὴς κύτταξε τοὺς δυὸ συζύγους, κι' ἔπειτα πάλι τὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε.

— Ἂν δὲν ἔχετε πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου, εἶπε, φοβᾶμαι πὼς... δὲν εἴσαστε καθόλου παντρεμένοι! Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι ἁπλῶς μιὰ ἄδεια, ποὺ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ παντρευτῆτε.

Τὸ ἀντρόγυνο ἐξήγησε τότε μὲ ἀμηχανία τί εἶχε συμβῆ: Εἶχαν παντρευτῆ πρὸ 25 ἐτῶν κι' εἶχαν πάρει διαζύγιο τὸ 1937. Μετὰ ἕνα χρόνο, ἀποφάσισαν νὰ ξαναπαντρευτοῦν, ἔβγαλαν τὴ σχετικὴ ἄδεια... καὶ νόμισαν ὅτι αὐτὸ ἀρκοῦσε γιὰ νὰ θεωρηθοῦν καὶ πάλι νομίμως ἑνωμένοι! Δὲν ἤξεραν — εἶπαν — ὅτι χρειαζόταν καὶ κάτι παραπάνω...

Ὁ δικαστὴς ὅμως τοὺς πληροφόρησε ὅτι ἦσαν ἀνύπαντροι, κι' ὅτι συνεπῶς δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κάμουν κανένα κόπο γιὰ νὰ ξαναπάρουν γιὰ δεύτερη φορὰ διαζύγιο!

Μιὰ παρόμοια περίπτωσι παρουσιάστηκε πέρυσι στὸ Τέξας, ὅταν ὁ Σάντος κι' ἡ Ἐμετέριο Γκάρτσια παρουσίασαν τὰ «χαρτιὰ τοῦ γάμου» τους σ' ἕνα δημόσιο γραφεῖο τοῦ Ἔλ Πάζο. Πίστευαν κι' αὐτοὶ ὅτι, μὲ τὸ νὰ πάρουν ἄδεια γάμου, ἦσαν κι' ὅλας παντρεμένοι. Κι' ἐπὶ 26 ὁλόκληρα χρόνια εἶχαν αὐτὴ τὴν ἄδεια κορνιζαρισμένη καὶ κρεμασμένη στὴν κάμαρά τους!

Στὸ μεταξύ, εἶχαν ἀποκτήσει 9 παιδιά. Ὅλοι τοὺς θεωροῦσαν ἕνα ἀπ' τὰ εὐτυχέστερα ἀντρόγυνα τοῦ τόπου τους. Ὅταν ἔμαθαν τὸ λάθος τους, ἐμειναν ἀποσβολωμένοι.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; ρώτησαν μὲ ἀπόγνωσι.

Εὐτυχῶς, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Τέξας, ἡ ἄδεια γάμου δὲν ἰσχύει γιὰ ὡρισμένο μόνο χρονικὸ διάστημα. Μ' αὐτὴν λοιπὸν ποὺ εἶχε ἐκδοθῆ τὸ 1922, οἱ Γκάρτσια μπόρεσαν νὰ παντρευτοῦν κανονικὰ τὸ 1948, μὲ μιὰ σύντομη τελετή. Τὰ παιδιὰ τους παρευρέθηκαν ὅλα στὸ γάμο τους...

Ἐντελῶς ἀντίθετη ἦταν ἡ περίπτωσι τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀξιωματικοῦ Φρὲντ Ἔμπερσὸλ καὶ τῆς Ἀμερικανίδος Ἐλίζαμπετ Τσόρτς, ποὺ ὑπηρέτοῦσε στὴ στρατιωτικὴ κατασκοπεία. Αὐτοὶ ἦταν παντρεμένοι χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν! Λίγο πρὶν φύγουν ἀπ' τὴν Ἰαπωνία γιὰ τὴν πατρίδα τους, στὸ τέλος τοῦ δευτέρου πολέμου, ἐπισκέφθηκαν μαζὶ ἕνα ναὸ τῶν «σιντοϊστῶν», φόρεσαν δυὸ ἐπίσημες στολὲς ποὺ τοὺς ἔδωσαν, καὶ γονάτισαν μπροστὰ σ' ἕνα παπᾶ, ποὺ πρόφερε κάτι παράξενες λέξεις κι' ἔβαλε κατόπιν στὴ νέα ἕνα χαρτί.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν φανταζόταν ὅτι ὁ «σιντοϊστὴς» παπᾶς τοὺς εἶχε παντρέψει! Τὸ ἔμαθαν ἀργότερα μόνο, ὅταν ζήτησαν νὰ τοὺς μεταφράση κάποιος αὐτὰ ποὺ ἔγραφε τὸ χαρτί... Ἡ Ἐλίζαμπετ δὲν ἔμεινε πολὺ δυσαρεστημένη ἀπ' τὸ λάθος. Ἀλλ' ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῆ τὴν ἀκύρωσι τοῦ γάμου, γιατὶ ὁ Ἔμπερσὸλ ἦταν ἤδη παντρεμένος καὶ μὲ τρία παιδιὰ στὸ Σὰν Φραντσίσκο!

✿✿✿

Ἀλλάξετε πεθερικά

Δὲν τὰ πᾶτε καλὰ μὲ τὰ πεθερικά σας; Κάμετε τότε... ἀλλαξιὰ μ' ἕνα ἄλλο ἀντρόγυνο, συγκατοικήσετε δηλαδὴ μὲ τὰ δικά του πεθερικά! Αὐτὴ τὴ συμβουλὴ δίνει ἕνας Λουδρέζος κοινωνιολόγος στοὺς νεόνυμφους. Ὡς τώρα, ἔκαμαν τὴ δοκιμὴ 96 ἀντρόγυνα, κι' ἐμειναν ἱκανοποιημένα. Φαίνεται ὅτι τὰ πεθερικὰ παύουν νὰ ἐπεμβαίνουν στὰ ζητήματα τοῦ σπιτιοῦ, ὅταν ἔχουν νὰ κάνουν μὲ ξένους, κι' ἔτσι δὲν δημιουργοῦνται προστριβές.

Ἕνας ΡΑΣΟΦΟΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Οἱ ἀφάνταστες θυσίες καὶ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ ἑλληνικοῦ κλήρου

Παραμέρισε μὲ τὸ στῆθος του τὰ ὅπλα καὶ προχώρησε...

Σιακόσιοι ὀγδόντα δύο παπάδες, ἔχουν σφαχτῆ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες! Πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, μαρτύρησαν. Δύο σταυρώθηκαν, κι' ἄλλοι, μισοπεθαμένοι, ρίχτηκαν στὰ τσακάλια καὶ στὰ ὄρνια ποὺ τοὺς κατασπάραξαν...

Ἡ Ἐκκλησία πλήρωσε καὶ τώρα, ὅπως καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τοῦ Ἔθνους, βαρὺ τὸ φόρο τοῦ αἵματος. Ἔδωσε μάρτυρες. Μ' ἀνάδειξε καὶ ἥρωες, φυσιογνωμίες ποὺ στέκουνται ἄξια πλάϊ στοὺς μεγάλους Ἱερωμένους, ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἥρωες αὐτούς, εἶνε καὶ ὁ παπα - Θανάσης ὁ Παπαπούλιος, ἀπ' τὸ χωριὸ Ἁγιόφυλλο τῆς βορειοδυτικῆς Θεσσαλίας. Οἱ περιπέτειες καὶ οἱ ἀγῶνες του, ποὺ γρήγορα τὸν ἔκαναν θρυλικό, ἄρχισαν μιὰ νύχτα ποὺ οἱ κομμουνιστὲς ὥρμησαν σπίτι του μὲ χειροβομβίδες νὰ τὸν δολοφονήσουν. Ὁ παπὰ - Θανάσης ἦταν κήρυκας ποὺ διαλαλοῦσε ἀδιάκοπα τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλλάδος, καὶ προστάτευε τοὺς χωρικοὺς ἀπὸ τὸ δηλητήριο τοῦ κομμουνισμοῦ. Γλύτωσε ἐκείνη τὴ βραδυὰ σὰν ἀπὸ θαῦμα. Μὰ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ζήση στὸ χωριό. Τὴν ἄλλη μέρα, βγῆκε ζωσμένος τὸ περίστροφο ἔξω ἀπ' τὸ φτωχικό του ράσο, πῆγε στὸ καφενεῖο, καὶ εἶπε:

— «Κλείδωσα τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὰ Ἅγια Σκεύη. Δὲν θὰ ξαναλειτουργήσω, πρὶν ὁ Θεὸς μὲ βοηθήση νὰ δῶ τὸ χωριό μου ἐλεύθερο ἀπ' τοὺς ἀντίχριστους!...».

Ἄφησε τὴν παπαδιὰ καὶ τὰ τρία του παιδιὰ κι' ἔφυγε. Ποῦ πῆγε, κανεὶς δὲν τὄξερε. Μὰ σ' ἕνα μῆνα μέσα, ὁ παπὰ - Θανάσης εἶχε μαζέψει κιόλας γύρω του πενῆντα παληκάρια, καὶ ἄρχισε τὸ φοβερὸ κι' ἀμείλικτο χτύπημα τῶν συμμοριτῶν.

Ὁ Παπαπούλιος, δὲν περπατοῦσε, δὲν ἔτρεχε. Πετοῦσε! Καβαλλοῦσε βουνά, λαγγάδια καὶ ποταμούς, κι' ἔφτανε πάντα στὴν ὥρα του, ὅπου οἱ χωρικοὶ τὸν εἶχαν ἀνάγκη, ὅπου ὁ στρατὸς δὲν προλάβαινε νὰ χτυπήση.

Μιὰ μέρα, οἱ κομμουνιστὲς ἀπ' τὸ Ἁγιόφυλλο, τοὔστειλαν ἕνα γράμμα: «Κρατοῦμε τὴν παπαδιὰ καὶ τὰ παιδιά σου. Ἂν δὲν ἔρθης νὰ παραδοθῆς, θὰ τὰ σφάξουμε καὶ θὰ σοῦ στείλουμε τὰ κεφάλια τους!...».

Γονάτισε ὁ παπὰ - Θανάσης στὴ ρίζα μιᾶς ὀξυᾶς, καὶ προσευχήθηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια. «Νὰ μοῦ τὰ στείλετε», ἀπάντησε. «Ἡ θυσία τους εἶνε πολὺ μικρὴ γιὰ μιὰ μεγάλη πατρίδα, σὰν τὴν Ἑλλάδα!...».

★

Μαθεύτηκε τὸ δρᾶμα τοῦ παπᾶ - Θανάση στὸ στρατό, καὶ κάποια μέρα κλήθηκε στὸ στρατηγεῖο τῆς περιοχῆς. «Ἐδῶ κοντὰ στὰ ὑψώματα, τοῦπε ὁ στρατηγός, βρίσκεται τὸ ἀρχηγεῖο τῶν συμμοριτῶν ποὺ ἔσφαξε τὰ παιδιὰ σου κι' ἐξοπλοθρεύει τοὺς χωριανούς σου. Θὰ στείλω αὔριο δυὸ λόχους ἐκεῖ, καὶ θέλω νὰ μοῦ δώσης ὁδηγούς...». Ἔφυγε ὁ παπὰ - Θανάσης, γιὰ νὰ φέρη τοὺς ὁδηγοὺς στὸ στρατηγό, μὰ δὲν ξαναγύρισε. Πῆρε τὰ παληκάρια του καὶ χύθηκε πρὸς τὸ βουνό. Περπάτησαν ὅλη τὴ νύχτα, σύρθηκαν σὰ φίδια φοβερὰ στὶς δασωμένες πλαγιές, ἔφτασαν στὸ πλάτωμα ὅπου, χορτασμένοι ἀπὸ αἷμα, κοιμώντουσαν οἱ συμμορίτες, κι' ὥρμησαν κατὰ πάνω τους μὲ τὸ πρῶτο φέγγος τῆς αὐγῆς.

Τὰ ράσα τοῦ παπᾶ - Θανάση ἀνέμιζαν στὴν δρμή του. Τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες, κι' ἕνας ἄσπρος σταυρὸς ραμμένος στὸ μαῦρο καλπάκι ποὺ φοροῦσε, σκόρπαγε τὴν ὥρα κείνη φῶς μυστηριακὸ καὶ θεῖο... Γίνηκε μιὰ πάλη τρομερή, δουλέψαν τ' αὐτόματα, οἱ χειροβομβίδες καὶ οἱ χωρικοὶ ξεπλήρωσαν τὸ αἷμα τῶν ἀδικοσκοτωμένων συγγενῶν τους. Ρίγη τρόμου κυρίευαν τοὺς συμμορίτες στ' ἀντίκρυσμα τοῦ ρασοφόρου πολεμιστῆ, ποὺ ὄρθιος καὶ πάντα μπρός, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πλάσματος ὑπερφυσικοῦ, ἄϋλου, ποὺ οἱ σφαῖρες δὲν ἄφιναν ἴχνη πάνω του...

Πρόλαβαν κι' ἔφυγαν μερικοὶ κι' ὅταν κόπασε ἡ μάχη, μάζεψε τοὺς αἰχμαλώτους ὁ παπὰ - Θανάσης καὶ τοὺς ρώτησε: «Ποῦ ἔχουν θάψει τὰ παιδιά μου καὶ τὴ γυναῖκα μου στὸ Ἁγιόφυλλο;». Σύρθηκε κάποιος στὰ πόδια του, φίλησε τὰ κουρελιασμένα ράσα του κι' ὁρκίστηκε: «Στὴν ψυχὴ ποὺ θὰ παραδώσω, παπά μου, ζοῦν κι' ἡ παπαδιὰ καὶ τὰ παιδιά σου! Δὲν τοὺς ἔσφαξαν ἀκόμη, μὰ σοῦκαψαν τὸ σπίτι καὶ σοῦ ξερρίζωσαν τὰ δέντρα...».

Πῆγε παράμερα ὁ παπὰ - Θανάσης, ἔκλαψε ἀπὸ χαρὰ κι' εὐχαρίστησε τὸ Θεό... Ἔπειτα, ἔβαλε κι' ἄνοιξαν ἕνα μεγάλο λάκκο, κι' ὅταν οἱ στρατιῶτες ἔφτασαν στὸ ὕψωμα, ἔθαψε τοὺς σκοτωμένους κι' ἔψαλε συγκινημένος τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία...

★

Πέρασαν μῆνες καὶ μῆνες ἀπὸ τότε, ἄρχισαν μεγάλες ἐπιχειρήσεις τοῦ στρατοῦ στὰ Χάσια. Ἔφτασε πιὰ κι' ἡ στιγμὴ νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ παρακλήσεις τοῦ παπᾶ - Θανάση καὶ νὰ ἐλευθερωθῆ τὸ Ἁγιόφυλλο.

Μὰ φαντάζεται κανεὶς τὴν ἔκπληξι τοῦ συνταγματάρχη ποὺ ἐκτελοῦσε τὴν ἐπιχείρησι στὸν τομέα ἐκείνο, σὰν μπῆκε στὸ Ἁγιόφυλλο, κι' ἔμαθε, πὼς τὸ πρῶτ λειτούργησε ἐκεῖ ὁ παπὰ - Θανάσης!

«Ἀδύνατο!», φώναξε. «Χθὲς ἤξερα πὼς ἦταν ἑκατὸ χιλιόμετρα πίσω... Κάποιο λάθος γίνεται!...».

Κι' ὅμως, ἔτσι ἦταν. Νύχτα ἀκόμη, κύκλωσε μὲ τοὺς ἄνδρες του τὸ χωριό, καὶ μόλις ἔφεξε χτύπησε. Οἱ συμμορίτες φώναξαν μὲ χωνί, πὼς ἂν δὲν σταματοῦσε τὴν ἐπίθεσι, θὰ καίγαν τὸ χωριὸ καὶ θὰ σφαζαν τὰ γυναικόπαιδα! Σταμάτησε τὴ μάχη. Μὰ δὲν ἔφυγε. Ξεκίνησε μόνος του καὶ μπῆκε στὸ χωριό!

«Θαρρούσαμε, ἔλεγαν οἱ χωρικοί, πὼς βλέπαμε τὸ φάντασμά του!...» Περπατοῦσε ἴσιος, ἀλύγιστος, σὰν κυπαρίσσι, δὲν κύτταζε οὔτε δεξιά, οὔτε ἀριστερά, προχωροῦσε γραμμὴ κατὰ τὴν ἐκκλησία. Μπροστὰ στὸ καφενεῖο τέσσερις - πέντε συμμορίτες θέλησαν νὰ τὸν σταματήσουν. Γονάτισαν, σήκωσαν τὰ ὅπλα τους καὶ σκόπευσαν.

«Μὴν προχωρήσης, παπά!...», τοῦ φώναξε κάποιος. Χτύπησε παγερὴ κι' ἀπαίσια ἡ φωνή του στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν. Γυναίκες κι' ἄντρες στὶς πόρτες καὶ στὰ παράθυρα, κύτταζαν μ' ἀγωνία τὴ σκηνή, καὶ περίμεναν νὰ δοῦν τὸν Παπαπούλιο, χιλιοτρυπημένο νὰ κυλίεται νεκρός. Ἕνα παιδάκι ὡς πέντε χρόνων, ξεπήδησε ἀπὸ μιὰ πόρτα μὲ χαρούμενες φωνές, κι' ἁρπάχτηκε ἀπ' τὰ ράσα τοῦ παπᾶ, ποὺ πάντα ἴσιος καὶ ἀλύγιστος προχωροῦσε κατὰ πάνω στοὺς συμμορίτες ποὺ τοὔφραζαν τὸ δρόμο. Τὸ στῆθος του ἀκούμπησε στὶς κάννες τῶν ντουφεκιῶν τους! Δὲν σήκωσε τὰ χέρια του νὰ τὶς ἀγγίξη. Δὲν ἄνοιξαν τὰ χείλη του νὰ ποῦν μιὰ λέξι. Παραμέρισε μὲ τὸ στῆθος του τὰ ὅπλα καὶ προχώρησε... Ἔφτασε στὴν Ἐκκλησία, χτύπησε τὴν καμπάνα, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε. Ἕνας συμμορίτης μαστόρευε ἐκεῖ μέσα. Τὸν εἶδε, τρόμαξε καὶ τιναχτήκε μ' ὁρμὴ ἔξω.

Ὁ παπὰ - Θανάσης γονάτισε τότε στὸ ἱερό, ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του στὴν ἄκρη τῆς Ἁγίας Τράπεζας καὶ κλαίγοντας ψιθύρισε:

«Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιὰ τὴ δύναμι ποὺ μοὔδωσες...».

★

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, τὸ χωριὸ μαζεύτηκε στὴν ἐκκλησία. Ἀνάφτηκαν τὰ καντήλια, κι' ὁ παπὰ - Θανάσης λειτούργησε πάλι ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια.

Οἱ συμμορίτες, ἀφησαν τὸ χωριὸ κι' ἔφυγαν. Κι' ὁ Παπαπούλιος, μόλις τελείωσε τὴ λειτουργία, ξεκίνησε γιὰ τὸ βουνό, νὰ βρῆ καὶ νὰ ἐλευθερώση τὰ αἰχμάλωτα παιδιὰ του καὶ τὴν παπαδιά...

«Ἀπίστευτα πράματα!...», μουρμούρισε ὁ συνταγματάρχης, ἀκούγοντας τὶς ἀφηγήσεις τῶν χωρικῶν.

Σταυροκοπήθηκε καὶ κύτταξε κατὰ τὶς δασωμένες κορφὲς τοῦ βουνοῦ.

"Ἤξερε, μὰ δὲν τόπε, πὼς ἡ πίστις δημιουργεῖ ἔργα ποὺ δὲν τὰ χωράει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς...

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Η κρυστάλλινη κούπα

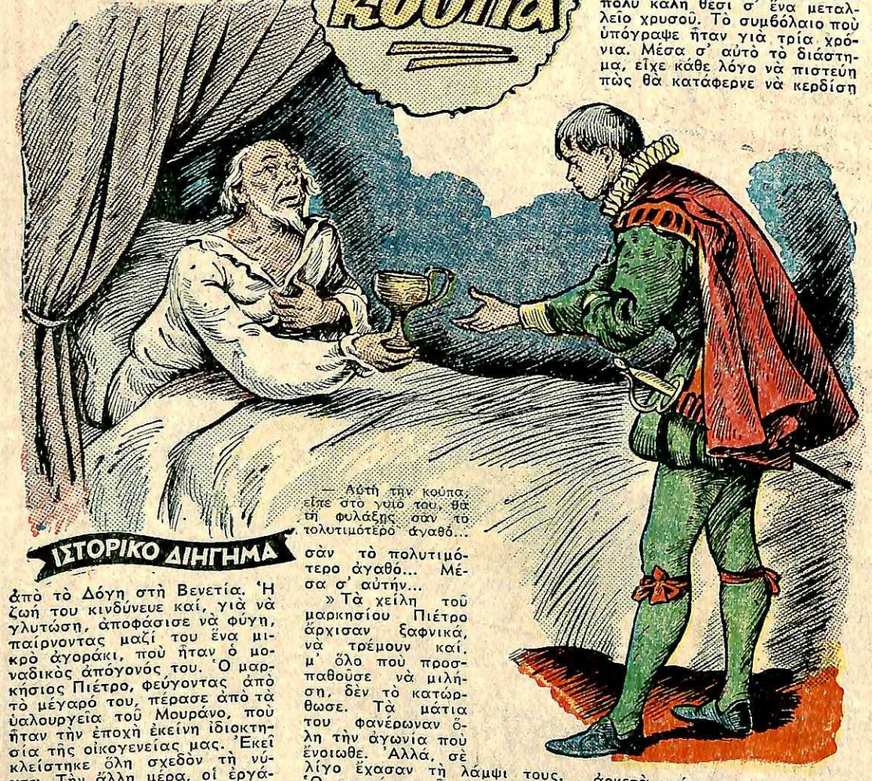

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ὁ μαρκήσιος Ρολάντο Φυσκαρίνι κατάλαβε πὼς πλησίαζε τὸ τέλος του, κάλεσε κοντά του τὸ γυιό του, τὸν Ἄγγελο καὶ τοῦ εἶπε:

«Στὰ πολὺ παληὰ χρόνια — κοντεύουν δυὸ αἰῶνες ἀπὸ τότε — ὁ πρόγονός μας μαρκήσιος Πιέτρο Φυσκαρίνι εἶχε προκαλέσει μὲ τὸν πλοῦτο του καὶ τὴ μεγάλη του δημοτικότητα τὸ φθόνο καὶ τὸ φόβο ἴσως τοῦ Συμβουλίου τῶν Δεκάξη, ποὺ ἦταν ἰσχυρότερο κι' ἀπὸ τὸ Δόγη στὴ Βενετία. Ἡ ζωή του κινδύνευε καί, γιὰ νὰ γλυτώσῃ, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ, παίρνοντας μαζί του ἕνα μικρὸ ἀγοράκι, ποὺ ἦταν ὁ μοναδικὸς ἀπόγονός του. Ὁ μαρκήσιος Πιέτρο, φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρό του, πέρασε ἀπὸ τὰ ὑαλουργεῖα τοῦ Μουράνο, ποὺ ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἰδιοκτησία τῆς οἰκογενείας μας. Ἐκεῖ κλείστηκε ὅλη σχεδὸν τὴ νύχτα. Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἐργάτες ποὺ πῆγαν νὰ δουλέψουν βρῆκαν ζεστοὺς τοὺς κλιβάνους καὶ τοὺς λέβητες καὶ διέκριναν ἴχνη πρόσφατης ἐργασίας μέσα στὰ καλούπια ὅπου χυνόταν τὸ λυωμένο γυαλί. Ὁ μαρκήσιος Πιέτρο κι' ὁ γυιός του, ἔπειτα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες ἔφτασαν στὸ Παρίσι. Ἀλλ' οἱ ταλαιπωρίες κι' οἱ συγκινήσεις εἶχαν κλονίσει τὴν ὑγεία τοῦ γέρου μαρκησίου καὶ, μιὰ μέρα, ἔπεσε στὸ κρεββάτι του γιὰ νὰ μὴν ξαναση κωθῇ. Προτοῦ πεθάνῃ, ὅμως, κάλεσε κοντά του τὸ γυιό του καὶ τοῦ παρέδωσε ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὴν περιουσία τους καὶ μερικοὺς τίτλους ποὺ βεβαίωναν τὴν καταγωγή του. Ὕστερα τοῦδωσε τὴν κρυστάλλινη κούπα, ποὺ ἔχει ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος... Εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ τὴν περιγράψω γιατὶ τὴν ξέρεις. Ἦταν ἕνα ἀριστούργημα, ποὺ εἶχε βγῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ προγόνου μας τὴ νύχτα ποὺ κλείστηκε στὸ ὑαλουργεῖο τοῦ Μουράνο, προτοῦ πάρῃ τὸ θλιβερὸ δρόμο τῆς ἐξορίας.

» — Αὐτὴ τὴν κούπα, εἶπε στὸ γυιό του, θὰ τὴν φυλάξῃς σὰν τὸ πολυτιμότερο ἀγαθό... Μέσα σ' αὐτήν...

» Τὰ χείλη τοῦ μαρκησίου Πιέτρο ἄρχισαν ξαφνικά, νὰ τρέμουν καί, μ' ὅλο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ μιλήσῃ, δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὰ μάτια του φανέρωναν ὅλη τὴν ἀγωνία ποὺ ἔνοιωθε. Ἀλλά, σὲ λίγο ἔχασαν τὴ λάμψη τους. Ὁ μαρκήσιος ἦταν νεκρός».

Ὁ Ρολάντο Φυσκαρίνι σταμάτησε γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἔπειτα ἁπλωσε τὸ χέρι του, πῆρε ἀπὸ ἕνα ντουλάπι ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὸ κρεββάτι του τὴν κούπα μὲ τοὺς παρόξενους ἰριδισμοὺς καὶ εἶπε μ' ἐπίσημο ὕφος στὸ γυιό του:

— Αὐτὴ ἡ κούπα εἶνε τὸ πολυτιμότερο κειμήλιο τῆς οἰκογενείας μας. Σοῦ τὴν παραδίνω, ὅπως τὴν παρέδωκε καὶ σὲ μένα ὁ πατέρας μου. Μιὰ μέρα, θὰ τὴν παραδώσῃς καὶ σὺ μὲ τὴ σειρά σου στοὺς ἀπογόνους σου, γιὰ νὰ τοὺς θυμίζῃ τὴν παληὰ δόξα τῆς οἰκογενείας μας... Αὐτὴ ἡ κούπα δὲν ἔκαμε, ἀλλοίμονο! εὐτυχέστερους κανένα ἀπὸ κείνους ποὺ τὴν εἶχαν ὡς σήμερα, στὴν κατοχή τους. Ἡ παράδοσις τῆς οἰκογενείας μας λέει, ὡστόσο, πὼς κάποιος ἀπὸ τοὺς Φυσκαρίνι θὰ γίνῃ μιὰ μέρα πολὺ εὐτυχισμένος χάρις σ' αὐτή. Εὔχομαι νὰ εἶσαι ἐσύ, παιδί μου!

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, ὁ μαρκήσιος πέθανε.

Ἀπὸ τότε πέρασαν πολλὰ χρόνια. Ὁ Ἄγγελος Φυσκαρίνι σπούδασε μηχανικός, ἀγόρασε μιὰ νέα, τὴ Μαρία - Λουΐζα Βερνὰλ καὶ τὴν παντρεύτηκε.

Ἀλλὰ τί ἀξία εἶχαν τὸ μεγάλο ὄνομά του καὶ τὰ φιλόδοξα ὄνειρα ποὺ ἔφτιανε μέσα στὸ μυαλό του; Ἦταν φτωχός, πολὺ φτωχός. Ἡ ζωὴ ἔγινε σὲ λίγο πολὺ δύσκολη γιὰ τὸ νεαρὸ ἀντρόγυνο κι' ὁ Ἄγγελος Φυσκαρίνι πῆρε τότε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐκπατρισθῇ. Θὰ πήγαινε στὴ Νότιο Ἀφρική, ὅπου τοῦ πρόσφεραν μιὰ πολὺ καλὴ θέσι σ' ἕνα μεταλλεῖο χρυσοῦ. Τὸ συμβόλαιο ποὺ ὑπόγραψε ἦταν γιὰ τρία χρόνια. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶχε κάθε λόγο νὰ πιστεύῃ πὼς θὰ κατάφερνε νὰ κερδίσῃ ἀρκετὰ χρήματα καὶ νὰ γυρίσῃ πλούσιος κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του Μαρία - Λουΐζα.

Καὶ τὰ χρόνια ἄρχισαν νὰ κυλοῦν πάλι.

Ἡ Μαρία - Λουΐζα κλείστηκε στὸν ἑαυτό της καὶ γέρασε πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα της.

Τὰ λίγα γρήματα ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ ἄντρας της πεθαίνοντας καὶ μιὰ μικρὴ σύνταξι ποὺ τῆς ἔδωσαν ἀπὸ τὴν ἑταιρία τῆς ἐπέτρεπαν νὰ φυτοζωῇ. Μιὰ μέρα, τέλος, πέθανε κάποιος συγγενής της καὶ τῆς ἄφησε μιὰ μικρὴ περιουσία. Ἡ Μαρία - Λουΐζα, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμούς, τοποθέτησε μιὰ θερμάστρα μέσα στὸ μικρὸ καὶ φτωχικό της δωμάτιο.

Ἦταν ἕνα παγερὸ χειμωνιάτικο βράδυ τοῦ 1889.

Μ' ὅλα τὰ ξύλα ποὺ εἶχε ρίξει στὴ θερμάστρα, ἡ Μαρία Λουΐζα ἐξακολουθοῦσε νὰ κρυώνῃ. Τὸ βλέμμα της, ἄτονο καὶ θλιμμένο, πλανιόταν πάνω στὰ λιγοστὰ ἔπιπλα τῆς κάμαράς της. Καί, κάθε τόσο, σταματοῦσε πάνω στὴν κρυστάλλινη κοῦπα μὲ τοὺς παράξενους ἰριδισμούς. Τὴν εἶχε βάλει πάνω σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι ἀπέναντι στὸ κρεββάτι της γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὴν βλέπῃ μέρα νύχτα.

Πόσα πράγματα δὲν τῆς θύμιζε αὐτὴ ἡ κοῦπα! Ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα τῆς φαίνονταν τώρα πολὺ μακρυνά, σὰν νὰ εἶχαν γίνει σὲ μιὰν ἄλλη ἐποχή...

Οἱ ὧρες κυλοῦσαν ἀργὰ μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο κι' ἡ Μαρία - Λουΐζα πήγαινε κάθε τόσο κοντὰ στὴ θερμάστρα γιὰ νὰ ρίχνῃ ξύλα.

Ξαφνικά, καθὼς ἦταν σκυμμένη πάνω στὴ φωτιά, ἄκουσε ἕναν παράξενο ἦχο πίσω της, σὰν κάτι νὰ εἶχε σπάσει, κάτι γυάλινο...

Ὤ, Θεέ μου, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε σπάσει ἦταν ἡ κρυστάλλινη κοῦπα. Ἡ ζέστη ποὺ βασίλευε στὸ δωμάτιο ἔγινε ἀφορμὴ ὥστε ἡ βάσι της νὰ κοπῇ σὰν μὲ μαχαίρι.

Ἡ Μαρία - Λουΐζα πῆρε μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν τὰ δυὸ κομμάτια καὶ προσπάθησε νὰ τὰ κολλήσῃ τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο.

Ἀλλὰ τότε εἶδε μιὰ μικρὴ κρύπτη στὴ βάσι τῆς κούπας. Μέσα σ' αὐτὴν βρίσκονταν δώδεκα διαμάντια μ' ἐξαιρετικὴ λάμψι...

Ἡ Μαρία - Λουΐζα, ποὺ ἤξερε τὴν ἱστορία τῆς κούπας, κατάλαβε. Ὁ μαρκήσιος Πιέτρο εἶχε κρύψει μέσα σ' αὐτὴ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία του. Κι' εἶχε δώσει στὴν κούπα ποὺ ἔφτιαξε τὴ νύχτα ποὺ ἔφυγε τὰ χρώματα τῆς ἴριδος, γιὰ νὰ κρύβουν τὴ λάμψι τῶν διαμαντιῶν... Αὐτὸ ἦταν, χωρὶς ἀμφιβολία, ἐκεῖνο ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ πῇ πεθαίνοντας στὸ γυιό του...

Κι' αὐτὰ τὰ διαμάντια τὰ εἶχε βοῇ τώρα ἡ Μαρία Λουΐζα. Ἀλλ' ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Οἱ Φυσκαρίνι εἶχαν ζήσει μέσα στὴ φτώχεια κι' ὁ ἀγαπημένος της Ἄγγελος εἶχε πεθάνει στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς, προσπαθώντας νὰ κερδίσῃ λίγα χρήματα...

★

Τὸ ἄλλο πρωΐ, βρῆκαν τὴ Μαρία - Λουΐζα νεκρὴ πλάι στὸ μικρὸ τραπεζάκι. Ἡ συγκίνησις τὴν εἶχε σκοτώσει, πρὶν προλάβῃ νὰ χαρῇ τὸ θησαυρὸ ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει.

ΑΙΜΕ ΦΡΑΝΣΙ - ΜΠΑΣΕΛΑΡ

Τί εἶναι Η ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑ

Ἡ πρόληψις καὶ ἡ θεραπεία της

Περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ δὲν τοὺς ἀρέσει ὁ περίπατος καὶ ποὺ κουράζονται ὑπερβολικὰ ἀπ' αὐτόν, πάσχουν ἀπὸ πλατυποδία. Αὐτὴ ἡ πάθησις περνάει πολλὲς φορὲς ἀπαρατήρητη. Συνήθως ἀποδίδομε σ' ἄλλες αἰτίες τὴν ἐνόχλησι ποὺ προκαλεῖ. Ὁ ἀσθενὴς ὅμως τὴν συνηθίζει καὶ παύει πιὰ νὰ τοῦ κάνῃ ἐντύπωσι.

Ἀλλὰ τί εἶνε ἡ πλατυποδία;

Τὸ κάτω μέρος τοῦ ποδιοῦ, ποὺ δέχεται τὸ βάρος τοῦ σώματος, παρουσιάζει, ὡς γνωστόν, τοξοειδῆ διαμόρφωσι. Στὴν περιοχὴ του σχηματίζονται πολὺ καθαρὰ τέσσερις θόλοι, δυὸ κατὰ μῆκος, (ἕνας ἐξωτερικὸς καὶ ἄλλος ἐσωτερικὸς) καὶ δυὸ ἐγκαρσίως, (ἕνας ἐμπρόσθιος καὶ ἄλλος ὀπίσθιος). Ἡ συγκράτησις αὐτῶν τῶν θόλων ἐξασφαλίζεται ἀπὸ τοὺς μυῶνες τῆς κνήμης, ποὺ προεκτείνονται ὡς τὸ κάτω μέρος τοῦ ποδιοῦ καὶ περισφίγγουν τὶς ἀρθρώσεις του μὲ τοὺς τένοντάς τους. Ἡ ἀπαραίτητη στὸ βάδισμα κάμψις τοῦ ποδὸς ἐξαρτᾶται, λοιπόν, ἀπὸ τὴν δυναμικότητα τῶν μυώνων καὶ τῶν τενόντων. Ὅταν, ὅμως, αὐτοὶ οἱ μῦς καὶ οἱ τένοντες εἶνε χαλαροί, τότε ὁ θόλος τοῦ πέλματος κατακαθίζει καὶ τὸ τόξο τοῦ ποδιοῦ πλαταίνει, προκαλῶντας ταυτόχρονα λόξευσι, πόνο καὶ κόπο, ἐξ αἰτίας τῆς βαθμιαίας παραμορφώσεως τοῦ ποδιοῦ.

Α

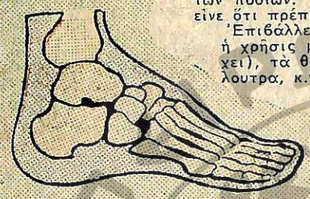

Β

Γ

Στὸ παιδί, οἱ συνδέσεις τῶν μυῶν, ποὺ εἶνε ἀκόμη πολὺ εὐλύγιστες, τεντώνονται χωρὶς νὰ προκαλοῦν πόνο. Τὸ πόδι «κατακαθίζει» ὅταν τὸ παιδὶ εἶνε ὄρθιο, ἀλλ' ὁ θόλος σχηματίζεται καὶ πάλι ὅταν κάθεται. Γιατὶ οἱ μῦς, ποὺ δὲν κουράζονται τότε γιὰ νὰ συγκρατοῦν τὸ βάρος τοῦ σώματος, ἐπαρκοῦν στὴ διατήρησι τοῦ τόξου ποὺ σχηματίζουν τὰ ὀστᾶ.

Στὸν ἐνήλικο, ὅμως, τὸ πόδι «καταρρέει» στὸ βάδισμα. Οἱ συνδέσεις ὅμως διαμαρτύρονται γι' αὐτὴ τὴν κατάρρευσι καὶ τὸ ἄτομο ὑποφέρει. Κάθε πορεία συνοδεύεται ἀπὸ πόνους ποὺ εἶνε κάποτε ἀφόρητοι. Τὸ πόδι πλαταίνει σιγὰ - σιγά, τὸ πέλμα λοξεύει καὶ ὁ ἀστράγαλος παραμορφώνεται.

Ἂν δὲν ληφθοῦν ἀμέσως τὰ κατάλληλα μέτρα, αὐτὲς οἱ παραμορφώσεις γίνονται χρόνιες καὶ κάνουν τὸ ἄτομο νὰ ὑποφέρῃ σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Ὅταν ἡ πλατυποδία ἐμφανίζεται σὲ μεγάλη ἡλικία, συνεπεία γεροντικῆς ἐξαντλήσεως, δὲν προκαλεῖ τὴν ἴδια «κατάρρευσι», εἶνε, ὅμως, τόσον ὀδυνηρή, ὥστε ἐμποδίζει κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ βάδισμα.

Εἶνε ἔργο τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων νὰ διακρίνουν τὴν ὕπαρξι πλατυποδίας σ' ἕνα παιδὶ ἢ σ' ἕναν ἔφηβο. Ἡ πλατυποδία εἶνε σπανία στὴν παιδικὴ ἡλικία. Ἐμφανίζεται συνήθως λίγο ἀργότερα, ὅταν τὸ παιδὶ ἀρχίζῃ νὰ κινῆται περισσότερο, νὰ τρέχῃ, κλπ. Εἰδικὴ προδιάθεσι σ' αὐτὴ τὴν πάθησι ἔχουν τὰ ψηλὰ καὶ πολὺ λεπτὰ παιδιά, καθὼς κι' ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν τάσι στὸ ραχιτισμό.

Μιὰ προειδοποίησι γιὰ τὴν ἐμφάνισι πλατυποδίας ἀποτελεῖ, ὄχι μόνο ὁ ἀδικαιολόγητος κόπος ποὺ αἰσθάνεται τὸ παιδὶ ὅταν περπατάει, ἀλλὰ κι' ὁ τρόπος ποὺ περπατάει. Συνήθως σέρνει τὰ πόδια του κι' ἔχει μιὰ τάσι νὰ τὰ γέρνῃ πρὸς τὰ μέσα καὶ νὰ πατᾷ στὶς φτέρνες. Παραπονιέται ἀκόμη ὅτι τοῦ πονοῦν οἱ κνῆμες του.

Μὴ σπεύδετε νὰ χαρακτηρίσετε αὐτὸ τὸ παιδάκι ὀκνηρό. Ἐννέα φορὲς στὶς δέκα ἡ ὀκνηρία του ὀφείλεται σὲ πλατυποδία.

Ἡ ἐξέτασις τῶν παπουτσιῶν του θὰ σᾶς δώσῃ μιὰν ἀσφαλέστερη ἔνδειξι γιὰ τὴν ὕπαρξι αὐτῆς τῆς ἀσθενείας. Θὰ παρατηρήσετε τότε ὅτι τὰ τακούνια εἶνε φαγωμένα λοξὰ καὶ ὅτι τὸ πάνω μέρος τοῦ παπουτσιοῦ γέρνει πρὸς τὰ πλάγια. Μὲ μιὰ λέξι τὸ σχῆμα τοῦ παπουτσιοῦ ἔχει παραμορφωθῇ.

Προληπτικὰ μέτρα

Ἡ πλατυποδία εἶνε πολλὲς φορὲς ἀσθένεια κληρονομική. Σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ἡ πρόληψίς της εἶνε σχεδὸν ἀδύνατη. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ ἐπιβραδυνθῇ ἡ ἐμφάνισίς της. Κατὰ γενικὸ κανόνα, τὰ σπόρ, οἱ μακρὲς πορεῖες, τὰ τρεξίματα, ἡ ὀρθοστασία κ.τ.λ. ἀντενδείκνυνται ἀπολύτως σὲ ἄτομα ποὺ παρουσιάζουν προδιάθεσι σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

Πρέπει, ἀντίθετα, νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ἐνισχύσεως τῶν μυῶν τῆς κνήμης, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξαρτῶνται οἱ ἀρθρώσεις τοῦ ποδιοῦ. Μερικὲς κατάλληλες ἀσκήσεις πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι, ὄχι μόνον δὲν ἀντενδείκνυνται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλονται. Ἄριστη ἄσκησις εἶνε τὸ τρέξιμο πάνω στὶς μύτες τῶν ποδιῶν. Ἀπαραίτητη προϋπόθεσις αὐτῆς τῆς ἀσκήσεως εἶνε ὅτι πρέπει νὰ γίνεται μὲ γυμνὰ τὰ πόδια.

Ἐπιβάλλεται ἐπίσης ἡ γενικὴ τόνωσις τοῦ ὀργανισμοῦ, ἡ χρῆσις μουρουνελαίου (λόγῳ τῶν βιταμινῶν ποὺ περιέχει), τὰ θαλάσσια λουτρά, τὰ ἰωδιούχα λουτρά, τὰ ἡλιόλουτρα, κ.τ.λ.

Θεραπευτικὰ μέσα

Τὰ μασσὰζ μὲ μιὰ ἰωδιοῦχο ἀλοιφὴ ἐνδείκνυνται ἰδιαιτέρως. Ὄχι μόνον ξεσφίγγουν τοὺς μῦς, ἀλλὰ συντελοῦν ἐπίσης καὶ στὴν ἀποκατάστασι τῶν ἀρθρώσεων στὴν κανονική τους θέσι. Τὸ ἰώδιο περιέχεται στὶς ἀλοιφὲς αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ὑπὸ μορφὴν ἑνώσεως ποὺ ἀπορροφᾶται εὔκολα ἀπ' τὰ δέρμα καὶ φέρνει τὰ εὐεργετικὰ τοπικὰ ἀποτελέσματά της. Χρειάζεται ὅμως ἐπίμονη χρησιμοποίησίς τους ἐπὶ πολὺ χρονικὸ διάστημα. Ἐκεῖνοι ποὺ περιμένουν νὰ αἰσθανθοῦν ὠφέλεια ἀπ' τὴ δεύτερη ἢ τὴν τρίτη μέρα, δοκιμάζουν ἀπογοήτευσι.

Πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ἀποδίδει ἐπίσης καὶ ἡ ἀκτινοθεραπεία μὲ ἐρυθρὲς ἀκτῖνες. Σὲ βαρύτερες περιπτώσεις, παρίσταται ἀνάγκη χρησιμοποιήσεως ὀρθοπεδικῶν παπουτσιῶν, ποὺ ἐπαναφέρουν βαθμιαῖα τὸ πόδι στὴν κανονική του θέσι, συγκρατώντας τὸ τόξο τοῦ πέλματος καὶ μὴ ἀφίνοντάς το νὰ «καταρρεύσῃ».

Α. Κανονικὸς θόλος τοῦ πέλματος τοῦ ποδιοῦ. Ἡ ἄψις τῶν ὀστῶν στέκεται ψηλὰ καὶ ἡ κάμψις της εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ μπορῇ τὸ πόδι νὰ στηρίζεται γερὰ πάνω στὴ φτέρνα καὶ τὸ ἐμπρόσθιο μέρος.
Β. Ὁ θόλος ἀρχίζει νὰ κατακαθίζῃ. Ἡ κάμψις εἶνε τώρα ἀνεπαρκὴς καὶ τὸ πόδι γέρνει καὶ ζητάει ἕνα ἀντικανονικὸ στήριγμα στὸ ἐξωτερικὸ ἄκρο, ὅπως φανερώνει τὸ ἀποτύπωμά του. Γ. Πλήρης κατάρρευσις τοῦ θόλου τοῦ πέλματος. Ἡ ἄψις ἔχει ἐξαφανισθῇ καὶ τὸ ἀποτύπωμα δείχνει καθαρὰ ὅτι ὁλόκληρη ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πέλματος ἀκουμπάει στὸ ἔδαφος.

Η Θέλξ της Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

«Μόνη σας μοῦ ὁμολογεῖτε τὸ ἐλάττωμά σας, καλή μου φίλη, λοιπὸν τί ἄλλο νὰ σᾶς πῶ ἐγώ; Πρέπει σεις νὰ τὸ θελήσετε γιὰ νὰ διορθωθῆτε, ἀφοῦ βλέπετε πόσο δυστυχὴς εἶσθε μὲ τὶς προλήψεις σας. Ὑπάρχει πιὸ μεγάλη ἀνοησία ἀπὸ τὸ νὰ πιστεύωμε πὼς θὰ μᾶς συμβῆ κακὸ ἂν σπάση ἕνας καθρέφτης ἢ ἂν χυθῆ λίγο λάδι; "Αν πρόκειται νὰρθῆ ἕνα κακό, θὰ ἔλθη ὅ,τι κι' ἂν κάνωμε. Γιατί λοιπὸν νὰ εἴμαστε δυστυχεῖς ἀπὸ πρίν; Καταλαβαίνω πὼς σὲ τίποτα δὲν θὰ χρησιμέψουν οἱ συμβουλές μου ἂν δὲν ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας καὶ δὲν προσπαθήσετε μὲ κάθε τρόπο νὰ πολεμήσετε τὴν τάσι ποὺ ἔχετε νὰ ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ μερικὰ μικροσυμβάντα ποὺ παίζουν ἀσήμαντο ρόλο στὴ ζωή μας.

Σᾶς συμβουλεύω ἀκόμα νὰ πάψετε νὰ πιστεύετε πὼς δὲν σᾶς εὐνοεῖ ἡ τύχη, γιατὶ αὐτὸ σᾶς ἀφαιρεῖ κάθε δύναμι γιὰ ν' ἀντεπεξέλθετε στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Τὴν τύχη μας τὴν δημιουργοῦμε μόνοι μας μὲ τὶς πράξεις μας καὶ ἂν ὑπάρχουν μερικὰ παραδείγματα τυχερῶν ἀνθρώπων, φαινομενικά, τότε θὰ δοῦμε ὅτι κοπιάσανε, δούλεψαν, σκληρὰ γιὰ ν' ἀποχτήσουν τὰ ἀξιώματα ἢ τὰ πλούτη ποὺ ἐμεῖς νομίζομε πὼς μονάχα ἡ «τύχη» τοὺς τἄδωσε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Μερικοὶ ἰσχυρίζονται πὼς ἡ μόδα δὲν ἄλλαξε πολὺ ἀπὸ τὸ χειμῶνα καὶ ἴσως νὰ μὴν ἔχουν πολὺ δίκιο. Πάντως τὸ καλοκαίρι θέλει κανεὶς στὸ ντύσιμό του μεγαλύτερη ἐλευθερία κινήσεων καὶ κάποια ἄνεσι. "Ετσι αἰσθάνεται λιγώτερο τὴ ζέστη.

Ἐλευθερία ἀπὸ τὶς βάτες, κοντὰ μανίκια, μεγάλα ντεκολτέ, γυμνοὶ ὦμοι, φοῦστες κοντὲς καὶ πλατειές. Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι στὸ Παρίσι ἐγκρίνουν τὶς πολὺ πλατειὲς φοῦστες κι' αὐτὴ τὴν σπατάλη ὑφάσματος ποὺ βλέπομε κάποτε ἐδῶ. Μερικὰ γκοντάι, λίγες πιέτες, παννῶ προσθετὰ σ' ἕνα πλαῒ γιὰ νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ πλάτους κι' ἔτσι ἐνῶ ἡ φούστα εἶναι μᾶλλον στενή, φαίνεται πλατειά. Αὐτὰ εἶναι τὰ μυστικὰ τῆς μόδας.

Μερικὲς φοῦστες ἔχουν «σούρλε» ἀσύμμετρα, πίσω «βουτάνε» καὶ ἐμπρὸς κονταίνουν. Συνηθίζονται ἐπίσης οἱ προσθετὲς τουνίκ, σὲ ντραπαρισμένες σάρπες.

"Ολα γενικῶς ἀκόμη καὶ τὰ μπολερὸ καὶ οἱ βέστες ἔχουν πολὺ φάρδος καὶ μιὰ τάσι στὸ νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ σῶμα.

Γιὰ τὰ βράδυα, βλέπουμε μπέρτες χαριτωμένες, σάρπες πολύχρωμες καὶ φιόγκους μεγάλους τοποθετημ ένους στοὺς ὦμους.

Χαραχτηριστι κ ὸ τῆς τελευταίας μόδας εἶναι τὸ «πτὶ Βετεμὰν» σὰ μπολερό, βέστα, μπέρτα ποὺ συνοδεύει ἀπαραίτητα κάθε φόρεμα, εἴτε ἀπογευματινό, εἴτε βραδυνό. Φυσικὰ τὸ "πτὶ Βετεμὰν» εἶναι ἀνάλογο μὲ τὸ φόρεμα ποὺ συνοδεύει καὶ γι' αὐτὸ εἶναι λιγώτερο ἢ περισσότερο πολυτελές.

Τὸ «πτὶ βετεμὰν» εἶναι πρακτικό, νεανικὸ καὶ μᾶς βοηθεῖ νὰ παρουσιάζουμε χαριτωμένα σύνολα.

Μεγάλο ἀκόμα ρόλο παίζουν τὰ κουμπιὰ ποὺ ἀποτελοῦν μέρος τῆς γαρνιτούρας, ἑνὸς φορέματος, μιᾶς μπλούζας, ἑνὸς παλτοῦ. Γαρνίρουν ἕνα φόρεμα ἀπὸ τὸ λαιμὸ ὡς τὸ τέλος τῆς φούστας, ἕνα ἄνοιγμα τοῦ κορσάζ, τὶς τσέπες, τὰ πλασπρόν, τὰ μανίκια καὶ κάποτε μπαίνουν σὲ δυὸ σειρές.

Μερικὰ μοντέλα

Φόρεμα ἀπογεύματος ἀπὸ σαντοὺν μὲ πλατειὰ φούστα, κορσάζ κιμονό, ριχτοὺς ὦμους καὶ διπλὸ γιακᾶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ ἄσπρο. Κλείσιμο τοῦ κορσὰζ μὲ κουμπιὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, στενὴ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ γιὰ στόλισμα τοῦ λαιμοῦ δυὸ πάτ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ποὺ σχηματίζουν φιόγκο μικρό.

Φόρεμα μὲ τυνίκ ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὴ ραφὴ τῶν γοφῶν καὶ προχωρεῖ ἀν μπιαί. Τὰ κουμπιὰ τοῦ μπούστου προχωροῦν καὶ στὴν τυνίκ στὸ πλαΐ. Ὁ γιακᾶς γυρισ τὸς καὶ μάλλον σηκωτὸς στηρίζεται μὲ φορτέτσα.

— Ὡραῖο φόρεμα ἀπὸ σκωτσέζικο λαινάζ ἢ ταφτασάκι μὲ κορσάζ κιμονό, κουμπιὰ ἐμπρός. Ἡ φοῦστα γίνεται μὲ τὸ ὕφασμα τοποθετημένο λοξά. "Ενα μπουρλὲ σχηματίζει τὴ ζώνη κορσελὲ καὶ τὸ μπουρλὲ αὐτὸ φτάνει ὡς πίσω ὅπου σταυρώνει.

— Μπλοῦζα κιμονὸ ρεγιὸν ριγέ, μὲ τὶς ρίγες τοποθετημένες κάθετα στὸ κορσάζ καὶ στὸ γιακᾶ ὁριζόντια. Φιονκάκι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

— Βέστα ριχτὴ μὲ μικρὸ γιακᾶ καὶ τσέπες «ραμπά». Μανίκια φαρδιὰ ραγκλάν.

— Φόρεμα ἀπὸ ἐμπριμὲ σαντούν. Ἡ φοῦστα καμωμένη μὲ τρεῖς πιέτες μπρὸς πλαΐ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, τὸ κορσάζ εἶναι ἴσιο μὲ μανίκια κιμονό, ριχτοὺς ὦμους καὶ ἄνοιγμα λαιμοῦ τετράγωνο μὲ τετράγωνο γιακᾶ ἀπὸ σκοῦρο μονόχρωμο σαντοὺν σὲ σχετικὸ χρῶμα.

— Χαριτωμ έ ν ο μοντελάκι μὲ γιακᾶ - μπέρτα. Τὸ παννὶ τῆς φούστας γαρνίρεται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τρία κουμπιά. Κάτω ἀπ' αὐτὰ κρύβονται οἱ τσέπες. Τὰ μανικάκια εἶναι κοντὰ καὶ τὸ κούμπωμα τοῦ κορσάζ γίνεται μὲ τρία κουμπιὰ στὴ μέση.

Δυὸ νεανικὰ λινὰ φορεματάκια. Τὸ ἕνα ἔχει ἀμπιεσμὲν κιμονό. Τὸ ἄλλο ἔχει κορσὰζ κιμονὸ μὲ κουφόπιετες στὴ φούστα.

Ἀντρικὴ μόδα

"Οσοι ἄντρες φοροῦν καπέλλο, θὰ βρεθοῦν σὲ δύσκολη θέσι γιὰ νὰ διαλέξουν τί καπέλλο θ' ἀγοράσουν γιατὶ τὰ σχήματα εἶναι πάρα πολλά. "Ολα δεξια εἶναι καστορινα, ἀλλὰ διαφέρουν στὸ χρῶμα καὶ στὸ σχῆμα. Εἶναι πολλὰ ποὺ ἔχουν τὸ σχῆμα ρεμπούπλικας, ἀλλὰ ἡ ρεμπούπλικα αὐτὴ πότε εἶναι ψηλή, πότε πιὸ χαμηλή, πότε στενή, πότε φαρδιά, μὲ λακκάκια, χωρὶς λακκάκια, μὲ πλατειὰ ἢ στενὴ κορδέλλα. "Επειτα ἡ ρεμπούπλικα στρογγυλεύει, γάνει τὸ σχῆμα της καὶ παίρνει σπορτὶὲ φόρμα ποὺ φοριέται πότε ὅλη κατεβαστή, τότε κατεβαστὴ μ ό ν ο ν μπροστὰ κτλ.

— Τὰ πουκάμισα τοῦ καλοκαιριοῦ εἶναι ἐντελῶς διάφορα ἀπ' ὅσα ξέραμε ὡς τώρα. Δὲν ἔχουν κουμπιὰ μπροστὰ ἀλλὰ σὰν ἕνα ἀμπιεσμὰν στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ κι' αὐτὸ ἔχει μύτη ποὺ προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω χωρὶς πέτα, μόνο μὲ γιακᾶ μυτερό. Μέσα ἀπ' αὐτὸ εἶν' ἀπαραίτητο ἕνα χρωματιστὸ μαντῆλι ἢ σάρπα. Φυσικὰ τὰ μανίκια εἶναι κοντά.

Τὸ παντελόνι ἔχει 5 - 6 πιέτες γιὰ νὰ περνᾶ ἀνάμεσά τους ἡ ζώνη.

— Συνηθίζεται πολὺ καντριγιὲ ἢ ριγὲ ἢ γενικὰ φανταιζὶ παντελόνι καὶ σακκάκι μονόχρωμο. Τὰ σακκάκια γίνονται ἴσια μὲ τρία κουμπιὰ καὶ στὴ δεξιὰ μεριὰ μεγάλη τσέπη μὲ ραμπὰ κι' ἀπὸ πάνω πολὺ κοντὰ της μιὰ πιὸ μικρή, κι' ἀριστερὰ μιὰ τσέπη μὲ ραμπὰ κάτω καὶ πάνω στὴ θέσι τῆς ποσέτ μιὰ τσέπη χωρὶς ραμπά.

— Τὰ παπού τ σ ι α σκαρπίνια τρυπητὰ σὲ ὅλα τὰ χρώματα καὶ κάλτσα καλὰ τεντωμένη. Ἡ μόδα τῆς κάλτσας - φυσαρμόνικας ποὺ παρουσιάζουν οἱ περισσότεροι Ἀθηναῖοι ἔχει καταργηθῆ ἀπὸ καιρὸ καὶ στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδῖνο, γιατὶ εἶναι ἀκαλαίσθητη. Μόνο στὶς λουτροπόλεις ἐπιτρέπεται κάποια ἀφέλεια στὰ πόδια, δηλαδὴ πολλοὶ κύριοι παρουσιάζονται χωρὶς κάλτσες. φοροῦν ὅμως σάνδαλα σὲ διάφορα χρώματα.

— Ἐκεῖ φοριοῦνται πολὺ καὶ τὰ σκοῦρα πουκάμισα, εἴτε σὲ χρῶμα μπλέ, εἴτε σὲ μαρρόν, εἴτε σὲ πράσινα. Αὐτὰ ἔχουν πάντα κατεβαστοὺς Μπάτρον γιακάδες καὶ χωρὶς γραβάτες.

Τὰ παιδάκια ἐφοδιασμένα μὲ τὰ πλεκτὰ κοστουμάκια τους παίζουν χωρὶς φόβο κρυολογήματος.

Φροντίζετε τοὺς ἄντρες σας

Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες φροντίδες σας, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ διατήρησις τῆς γκαρνταρόμπας τοῦ ἀντρός σας, γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἂν ὁ ἄντρας σας παρουσιάζεται ἀτημέλητος, αὐτὸ θὰ τὸ καταλογίσουν σὲ σᾶς. Ὁ ἄντρας, δὲν ἔχει τὸν καιρὸ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ κοστούμια του, τὰ γραβάτες του, τὰ πουκάμισά του. Ἐσεῖς πρέπει νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν περιποιημένη του ἐμφάνισι. Μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, θὰ κυτάξετε τὴν τσάκισι τοῦ παντελονιοῦ του, ποὺ τὸ σιδέρωμά του θὰ γίνεται μὲ βρεγμένο πανί. Θὰ βουρτίζετε καλὰ τὸ κοστούμι του, θὰ καθαρίζετε τοὺς λεκέδες, ἐπειμισά του, τὶς κάλτσες του, τὰ κουμπιά του, τὶς γραβάτες του.

Ὁ γιακᾶς τοῦ σακκακιοῦ πρέπει νὰ καθαρίζεται συχνὰ μὲ νερὸ καὶ ἀμμωνία. Ὅσο γιὰ τὰ πουκάμισα θέλουν κι' αὐτὰ προσοχή. Μπορεῖ ὁ γιακᾶς ἢ τὰ μανικέτια νὰ θέλουν ἀλλαγμα. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παρουσιάζεται ὁ ἄντρας μὲ θφαρμένο γιακᾶ.

Τέλος φτάνουμε στὶς κάλτσες καὶ στὶς γραβάτες. Οἱ πρῶτες εἶναι πιθανὸν νὰ θέλουν μαντάρισμα, οἱ δεύτερες θὰ θέλουν σιδέρωμα, κάποτε καὶ πλύσιμο.

Αὐτὰ ὅλα θὰ τὰ προσέχη ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει τὸν ἄντρα της, γιατὶ ἡ καλὴ ἐμφάνισις παίζει ρόλο στὴ ζωή.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐχθρός

Ξέρετε ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἐχθρός; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸ σκῶρο, αὐτὸς ποὺ ἐπιβουλεύεται τὰ ροῦχα μας, τὶς γοῦνες μας, τὶς κουβέρτες μας, τὰ χαλιά μας.

Μὴ φανταστῆτε πὼς φυλαγόμαστε μὲ τὰ νὰ διώχνουμε τὰ πεταλουδάκια αὐτὰ ποὺ κάποτε τὰ βλέπομε νὰ πετᾶνε στὰ σπίτια μας. Τὰ πεταλουδάκια εἶναι τελείως ἀθλαβῆ, γιατὶ τὴν ὥρα ποὺ πετοῦν ἔχουν ἐναποθέσει κάπου τ' αὐγουλάκια τους κι' ἔτσι, εἴτε τὰ διώξουμε, εἴτε τὰ σκοτώσουμε ἡ καταστροφὴ θὰ ἔχη συντελεσθῆ.

"Αν θέλουμε νὰ σώσουμε τὰ πράγματά μας χρειάζεται μεγάλη καθαριότης στὰ συρτάρια μας, στὰ ντουλάπια μας, στὰ μπαοῦλα μας καὶ ὁλίγη χρῆσις D. D. T.

Μὴ φυλᾶτε ποτὲ ἅπλυτα ροῦχα, γιατὶ αὐτὰ τραδοῦν τὸν σκῶρο. Βουτσίζετέ τα καλὰ πρὶν τὰ φυλάξετε, βάζετε μπόλικη ναφθαλίνη καὶ κάμφορα. Διπλώνετε ὅλα τὰ μάλλινα μέσα σ' ἐφημερίδες, γιατὶ ἡ μυρωδιὰ τῆς τυπογραφικῆς μελάνης δὲν ἀρέσει στὸ σκῶρο.

Τὶς γοῦνες νὰ τὶς χτυπᾶτε καλὰ μ' ἕνα καλάμι γιὰ νὰ πέσουν ἂν ὑπάρχουν αὐγὰ σκώρου, ὕστερα νὰ τὶς τρίβετε μὲ πριονίδι ποὺ τὸ ἔχετε ἐλαφρὰ ζεστάνει. Προσοχὴ τὶς κρύωτε, φυσικὰ θὰ τὶς τινάξετε καλὰ καὶ θὰ βάλετε ναφθαλίνη. "Αν ἔχετε μεγάλης ἀξίας γοῦνες, καλύτερα θὰ εἶναι νὰ τὶς ἐμπιστευθῆτε σ' ἕνα κατάστημα γουναρικῶν, γιατὶ ἐκεῖ ἔχουν τὸν τρόπο νὰ τὶς φυλᾶνε καλά. Τὸ ἴδιο θὰ σᾶς συμβουλέψουμε καὶ γιὰ τὰ χαλιά σας: Νὰ τὰ ἐμπιστευθῆτε σὲ κατάστημα ποὺ πουλεῖ χαλιὰ γιὰ νὰ τὰ ἐναποθηκεύσουν μαζὶ μὲ τὰ χαλιὰ τοῦ καταστήματος. Τὸ ἔξοδο τοῦ φυλάγματος εἶναι σχετικῶς μηδαμινὸ καὶ ἡ ἀσφάλεια ἀπόλυτη.

Παιδικὰ πλεκτὰ

Μὴ νομίσετε ὅτι τὰ πλεκτὰ χρειάζονται μόνο τὸν χειμῶνα. Γιὰ τὰ παιδάκια χρειάζονται καὶ τὸ καλοκαίρι μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι γίνονται ἀπὸ πολὺ λεπτὸ μαλλί. "Αν ἐφοδιάσουμε τὰ παιδάκια μας μὲ πλεκτὰ σύνολα: μπούστο καὶ παντελονάκι κοντὸ μποροῦμε νὰ τὰ ἀφήσουμε ἄφοβα στὸ ὑπαιθρο νὰ παίξουν ὅση ὥρα τοὺς κάνει κέφι. "Επειτα ἀπὸ τὸ παιχνίδι ἔχουμε μιὰ πλεκτὴ ζακετοτούλα ἢ ζιλεδάκι ποὺ τὰ προφυλάγει ἀπὸ κάθε κρυολόγημα.

Ἡ εἰκόνα μας σᾶς δείχνει πόσο ξένοιαστα παίζουν τὰ παιδάκια ποὺ φοροῦν πλεκτά. Γιὰ νὰ ἔχωμε ἕνα ὁμορφο σύνολο διαλέγουμε ἕνα μαλλὶ φανταιζὶ γιὰ τὸ μπούστο καὶ μονόχρωμο μαλλὶ γιὰ τὸ παντελόνι. Ἡ ζακέττα ἢ τὸ ζιλὲ ἔχουν ἕνα σκοῦρο χρῶμα ποὺ ταιριάζει μὲ τὸ χρῶμα τοῦ παντελονιοῦ καὶ ἔχει μιὰ ρίγα στὸ χρῶμα τοῦ μπούστου. "Ετσι πετυχαίνεται καὶ στὰ παιδιὰ τὸ ὡραῖο σύνολο.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Α. Τ. Τ ζ ί ν α Γ.: Οἱ κρέμες δὲν μποροῦν νὰ ἐμποδίσουν τὰ σπυράκια τῆς νεότητος, μόνο μὲ τὴν ἡλικία θὰ περάσουν. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε εἶναι, νὰ ἀποφεύγετε τὰ ἁλμυρά, τὰ λιπαρὰ καὶ νὰ παίρνετε κάθε πρωῒ λίγο ἄνθος θειαφιοῦ μέσα σὲ νερό. Γιὰ τὴν ψαλίδα χρειάζεται κάψιμο τῶν ἄκρων τῶν μαλλιῶν, γιατὶ αὐτὴ ἀσφαλῶς ἐμποδίζει τὸ μάκρυμα. Μετὰ τὸ κάψιμο, χρειάζεται λούσιμο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ὁ «αὐτόχειρ» ποὺ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗΚΕ

Τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἐγκλημα ἑνὸς μανάβη

Τὸ πρωῒ τῆς 17ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1884, ἡ θυρωρὸς ἑνὸς μεγάλου σπιτιοῦ, στὸν ἀριθμὸ 143 τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, στὸ Παρίσι, πηγαίνοντας τὸ πρόγευμά του σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους της, τὸν Ἀνδρέα Ματόν, ἀντίκρυσε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα: Ὁ ἐνοικιαστής της κρεμόταν ἀπὸ ἕνα σχοινί, ποὺ ἦταν περασμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο καφκί, κοντὰ στὸ παράθυρο.

Οἱ πρῶτες ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας δὲν ὡδήγησαν σὲ κανένα ἀποτέλεσμα ἢ καλύτερα ὡδήγησαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Ἀνδρέας Ματὸν δὲν εἶχε κανένα λόγο ν' αὐτοκτονήσῃ, γιατὶ δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ βασανίζονταν ἀπὸ μαῦρες ἰδέες.

Ὁ «αὐτόχειρ» ἦταν ὁ χαρακτηριστικὸς τύπος τοῦ ὑπαλλήλου, πού, δίχως φιλοδοξίες ἔχει ἀποδεχθῆ προκαταβολικὰ τὴ μετριότητα τῆς ζωῆς του καὶ δὲν ἔχει ἄλλη ἔγνοια ἀπὸ τὸ νὰ ζῇ ἤρεμα καὶ χωρὶς σκοτοῦρες. Ἡ ζωή του κυλοῦσε στὸ φτωχικό του δωμάτιο, στο γραφεῖο του. καὶ στὸ γειτονικὸ ρεστωράν, ὅπου περνοῦσε τὶς ὧρες ὅταν δὲν εἶχε νὰ κάνῃ τίποτε. Ἦταν λιγάκι φλύαρος, ἀλλὰ δὲν εἶχε κανένα ἄλλο ἐλάττωμα. Οὔτε ἔπαιζε χαρτιά, οὔτε ἔπινε, οὔτε εἶχε σχέσεις μὲ γυναῖκες. Καὶ ἦταν τοῦ, ἀφοῦ φόρεσαν τὰ καλά τους, ἔφυγαν ἀπ' τὸ σπίτι. Μιὰ γειτόνισσα κατέβεσε ὅτι τοὺς ἄκουσε νὰ λένε πὼς θὰ πήγαιναν στὶς Κάννες. Καὶ, πραγματικά, ἐκεῖ εἶχαν πάει.

Στ' ἀλήθεια, τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ παράξενο. Οἱ δουλειὲς τοῦ Μπαρμπιὲ πήγαιναν ὡς τότε τόσο ἄσχημα, ὥστε εἶχε βρεθῆ στὴν ἀνάγκη νὰ ἐνεχυριάσῃ τὸ ρολόγι του, ἕνα παλιὸ κοστούμι του καὶ μερικὰ ἄλλα ἀντικείμενα, γιὰ νὰ πάρῃ λίγα λεφτά. Πῶς, λοιπόν, ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ φτώχεια, μποροῦσε νὰ ζῇ τώρα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, στὶς Κάννες, ὄχι, βέβαια, πολυτελείας, ἀλλ' οὔτε καὶ εὐκαταφρόνητο;

Ὁ Μολλὰρ δὲν ἄργησε νὰ μάθη ὅτι ὁ Μπαρμπιὲ πουλοῦσε μετοχές. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μολλὰρ, πρόσεξε μερικὰ πράγματα, ποὺ τοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι. Τὸ πρῶτο ἦταν πὼς τὸ σχοινὶ δὲν φαινόταν νὰ εἶχε σπάσει, ἀλλὰ σὰν νὰ εἶχε κοπῆ μὲ μαχαίρι. Καὶ τὸ δεύτερα πὼς τὸ καρφὶ ἀπ' ὅπου ἦταν περασμένο, δὲν εἶχε τὴ δύναμι γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ βάρος ἑνὸς ἀνθρώπινου σώματος. Πρόσεξε ἀκόμη πὼς τὸ σπίτι εἶχε μιὰν ἐσωτερικὴ αὐλή. Ἀπέναντι, λοιπόν, ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ Ματὸν βρισκόταν τὸ παράθυρο ἑνὸς ἄλλου δωματίου. Ρώτησε ποιος ἔμενε ἐκεῖ.

"Εμαθε' τότε ὅτι, πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἔμεναν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο κάποιος μανάβης, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μπαρμπιὲ μαζὶ μὲ τὴ φίλη του Φέβρ. Ἀλλ' ἐπιὲ μαζὶ μὲ τὴ φίλη του Φέβρ. Ἀλλ' ἐπειδὴ χρωστοῦσαν πολλὰ ἐνοίκια, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ τοὺς εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' εἶχαν πάει νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸν ἀριθμὸ 243 τοῦ ἰδίου δρόμου.

Ὁ Μολλὰρ ἔτρεξε στὸν ἀριθμὸ 243 καὶ ἐκεῖ ἔμαθε μερικὲς ἄλλες πληροφορίες πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρουσες. Ὁ Μπαρμπιὲ κι' ἡ φίλη του εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸν ἀριθμὸ 243 χωρὶς νὰ πληρώσουν καὶ κάθε μέρα εἶχαν σκηνὲς μὲ τὸν ἰδιοκτήτη. Τὸ περασμένο βράδυ, ὁ Μπαρμπιὲ εἶχε πάει μόνος του νὰ βρῇ τὸν ἰδιοκτήτη καὶ τοῦ πλήρωσε τὸ ἐνοίκιο. Λίγη ὥρα ἀργότερα, αὐτὸς καὶ ἡ φίλη του, ἀφοῦ φόρεσαν τὰ καλά τους, ἔφυγαν ἀπ' τὸ σπίτι. Μιὰ γειτόνισσα κατέβεσε ὅτι τοὺς ἄκουσε νὰ λένε πὼς θὰ πήγαιναν στὶς Κάννες. Καὶ, πραγματικά, ἐκεῖ εἶχαν πάει.

Στ' ἀλήθεια, τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ παράξενο. Οἱ δουλειὲς τοῦ Μπαρμπιὲ πήγαιναν ὡς τότε τόσο ἄσχημα, ὥστε εἶχε βρεθῆ στὴν ἀνάγκη νὰ ἐνεχυριάσῃ τὸ ρολόγι του, ἕνα παλιὸ κοστούμι του καὶ μερικὰ ἄλλα ἀντικείμενα, γιὰ νὰ πάρῃ λίγα λεφτά. Πῶς, λοιπόν, ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ φτώχεια, μποροῦσε νὰ ζῇ τώρα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, στὶς Κάννες, ὄχι, βέβαια, πολυτελείας, ἀλλ' οὔτε καὶ εὐκαταφρόνητο;

Ὁ Μολλὰρ δὲν ἄργησε νὰ μάθη ὅτι ὁ Μπαρμπιὲ πουλοῦσε μετοχές. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μολλὰρ, πρόσεξε μερικὰ πράγματα, ποὺ τοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι. Τὸ πρῶτο ἦταν πὼς τὸ σχοινὶ δὲν φαινόταν νὰ εἶχε σπάσει, ἀλλὰ σὰν νὰ εἶχε κοπῆ μὲ μαχαίρι. Καὶ τὸ δεύτερα πὼς τὸ καρφὶ ἀπ' ὅπου ἦταν περασμένο, δὲν εἶχε τὴ δύναμι γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ βάρος ἑνὸς ἀνθρώπινου σώματος. Πρόσεξε ἀκόμη πὼς τὸ σπίτι εἶχε μιὰν ἐσωτερικὴ αὐλή. Ἀπέναντι, λοιπόν, ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ Ματὸν βρισκόταν τὸ παράθυρο ἑνὸς ἄλλου δωματίου. Ρώτησε ποιος ἔμενε ἐκεῖ.

"Εμαθε' τότε ὅτι, πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἔμεναν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο κάποιος μανάβης, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μπαρμπιὲ μαζὶ μὲ τὴ φίλη του Φέβρ. Ἀλλ' ἐπειδὴ χρωστοῦσαν πολλὰ ἐνοίκια, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ τοὺς εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ δωμάτιο κάκι εἶχαν πάει νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸν ἀριθμὸ 243 τοῦ ἰδίου δρόμου.

Ὁ Μολλὰρ ἔτρεξε στὸν ἀριθμὸ 243 καὶ ἐκεῖ ἔμαθε μερικὲς ἄλλες πληροφορίες πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρουσες. Ὁ Μπαρμπιὲ κι' ἡ φίλη του εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸν ἀριθμὸ 243 χωρὶς νὰ πληρώσουν καὶ κάθε μέρα εἶχαν σκηνὲς μὲ τὸν ἰδιοκτήτη. Τὸ περασμένο βράδυ, ὁ Μπαρμπιὲ εἶχε πάει μόνος του νὰ βρῇ τὸν ἰδιοκτήτη καὶ τοῦ πλήρωσε τὸ ἐνοίκιο. Λίγη ὥρα ἀργότερα, αὐτὸς καὶ ἡ φίλη

Ὁ ἐνοικιαστὴς της,ὁ Ἀντρέας Ματόν, κρεμόταν ἀπὸ ἕνα σκοινί...

τὴν ὥρα ποὺ ἡ θυρωρὸς ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὸ φαγητό της καὶ τὸν περίμενε ἐκεῖ νὰ γυρίσῃ. Ὅταν ὁ δυστυχισμένος ὑπαλληλος μπῆκε στὸ δωμάτιό του, ὁ μανάβης ὥρμησε πάνω του, τὸν ἔπνιξε καὶ μετὰ τὸν κρέμασε.

Δίκη τοῦ Μπαρμπιὲ καὶ τῆς φίλης του ἔγινε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1886. Τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε στὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἀθώωσε τὴ φίλη του, ποὺ φαίνεται πιθανὸν ὅτι ἀγνοοῦσε τὸ ἔγκλημά του καὶ ὅτι πίστεψε τὶς διαβεβαιώσεις του πὼς εἶχε βρῇ ἕνα δέμα μὲ μετοχὲς στὸ δρόμο.

Ἡ ποινὴ τοῦ Μπαρμπιὲ ἐκτελέσθηκε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες. Ὁ μανάβης ἀνέβηκε στὸ ἱκρίωμα μὲ θάρρος καὶ ψυχραιμία.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
γιὰ τοὺς λουομένους

Γιὰ νὰ διασώζουν τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτό τους

Θᾶταν εὐχῆς ἔργον ἂν διοργανώνονταν καὶ στὴν Ἑλλάδα συστηματικὲς σειρὲς μαθημάτων γιὰ τὴ διάσωσι τῶν πνιγμένων, σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχει καθιερώσει ὁ Ἀμερικανικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός. Εἶνε μαθήματα ποὺ ἐνδιαφέρουν τὸν κάθε λουόμενο, γιατί, κι' ἂν ἀκόμη δὲν τοῦ παρουσιασθῆ ἡ περίπτωσις νὰ σώσῃ κάποιον ποὺ πνίγεται, θὰ ἐξασφαλισθῆ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ διάφορα ἀτυχήματα ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ συμβοῦν. Μαθαίνει πράγματι τί πρέπει νὰ κάμῃ ἂν πάθῃ «κράμπ» ἐνῶ κολυμπάει, ἂν ἀνατραπῇ στ' ἀνοιχτὰ ἡ βάρκα στὴν ὁποία βρίσκεται, ἂν πέσῃ σὲ μιὰ τρύπα καθὼς περπατάει στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, ἂν μπλέξῃ στὰ φύκια καθὼς κολυμπάει σὲ ἄγνωστα νερά...

Πρὶν ἀκολουθήσῃ κανεὶς τὴ σειρὰ τῶν μαθημάτων, πρέπει ν' ἀποδείξῃ ἐμπράκτως ὅτι ξέρει καλὸ κολύμπι καὶ βουτιές.

Οἱ μαθηταὶ ἐξασκοῦνται δύο δύο. Καθένας τους παίζει διαδοχικὰ τὸ ρόλο τοῦ πνιγμένου καὶ τοῦ σωτῆρος.

Στὸ πρῶτο μάθημα, διδάσκονται τί θὰ κάνουν σὲ περίπτωσι «κράμπ» (νευροκαβαλικέματος), μαθαίνουν νὰ γδύνωνται κάτω ἀπ' τὸ νερὸ κι' ἐξασκοῦνται στὰ μακροβούτια.

Στὸ δεύτερο, πρέπει νὰ λύσουν προβλήματα σὰν τὰ ἑξῆς: «Τρεῖς νέοι, ὅλοι καλοὶ κολυμβηταί, πηγαίνουν στὸ μπάνιο ἕνα πολὺ ζεστὸ καλοκαιρινὸ μεσημέρι. Ὁ ἕνας τελείωσε μόλις τὸ φαγητό του. Ὁ δεύτερος ἔπαιξε φουτ - μπὼλ κι' εἶνε ἱδρωμένος. Ὁ τρίτος εἶνε κουρασμένος, γιατὶ ἔκανε πολὺ δρόμο. Ἀφοῦ κολυμποῦν κι' οἱ τρεῖς 100 μέτρα, ὁ πρῶτος παθαίνει ἔξαφνα «κράμπ» τοῦ στομάχου. Ὁ δεύτερος σπεύδει γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀλλὰ παθαίνει κι' αὐτὸς «κράμπ» στὸ πόδι. Ὁ τρίτος νοιώθει ὅτι εἶνε τόσο κουρασμένος, ὥστε δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κολυμπήσῃ. Τί πρέπει νὰ κάνουν γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ τρεῖς νέοι;».

Ἡ ὕλη τοῦ τρίτου μαθήματος ἀφορᾶ τὴν περίπτωσι ποὺ θ' ἀναποδογυρισθῇ μιὰ μικρὴ βάρκα ἢ μονόξυλο στὰ βαθιά.

Στὸ τέταρτο μάθημα, διδάσκεται ἡ συμπεριφορὰ ἑνὸς πνιγμένου ὅταν ἐπιχειρῇ κάποιος νὰ τὸν σώσῃ. Ἐπίσης οἱ μαθηταὶ μαθαίνουν δυὸ «λαβές», ἀπ' τὰ μαλλιὰ κι' ἀπ' τὸ σαγόνι, καθὼς καὶ τὴ χρησιμοποίησι διαφόρων βοηθητικῶν μέσων (ξύλων, κονταριῶν, κλπ.).

Τὸ πέμπτο μάθημα εἶνε ἀφιερωμένο στὶς βουτιὲς καὶ στὰ μακροβούτια, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ τὸ θῦμα ἔχει βουλιάξει. Ἐπίσης διδάσκονται οἱ πρῶτες βοήθειες στὸν πνιγμένο ποὺ εἶνε ἀναίσθητος ἢ ἔχει πάψει ν' ἀναπνέῃ.

Στὸ ἕκτο μάθημα μαθαίνουν οἱ μαθηταὶ διάφορες ἄλλες «λαβές», καθὼς καὶ τὸν τρόπο νὰ συγκρατοῦν τὸν πνιγμένο, σὲ ὁριζοντία θέσι, βάζοντας τὶς χοῦφτες κάτω ἀπ' τὸ πηγοῦνι του καὶ τραβῶντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πάνω καὶ πίσω. Αὐτὴ ἡ «ὁριζοντίωσις» εἶνε ἡ προκαταρκτικὴ φάσις ὅλων τῶν «λαβῶν».

Οἱ ὑπόλοιπες «λαβὲς» διδάσκονται στὸ ἕβδομο μάθημα, ποὺ εἶνε καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα. Νὰ οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτές:

1. Ἡ «λαβὴ τῶν μαλλιῶν» χρησιμοποιεῖται μόνο σὲ ἐπείγουσα ἀνάγκη, καθὼς κι' ἂν δὲν ξέρῃ κανεὶς τὶς ἄλλες. Ὁ σωτὴρ καλυμπάει πρὸς τὸ θῦμα, παίρνει θέσι πίσω του, τὸ πιάνει γερὰ ἀπ' τὰ μαλλιὰ μὲ τὸ ἕνα χέρι, καλὰ τεντωμένο, καὶ μὲ τ' ἄλλο κολυμπάει μὲ δύναμι πρὸς τὴν παραλία.

2. Ἡ «σταυρωτὴ λαβὴ τοῦ στήθους» εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς συνηθέστερες, ἐξασφαλίζει δὲ τὸν ἀπόλυτο ἔλεγχο τοῦ πνιγμένου. Ὁ σωτὴρ βρίσκεται πίσω ἀπ' τὸ θῦμα, περνάει τὸ ἕνα χέρι πάνω ἀπ' τὸν ὦμο καὶ σταυρώτα στὸ στῆθος καὶ τὸ πιάνει μ' αὐτὸ ἀπ' τὸ πλευρό, κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη. Σφίγγει καλὰ τὸν ὦμο του μέσα στὴ δική του μασχάλη. Συγχρόνως γυρίζει πλάγια καὶ κολυμπάει πρὸς τὴν ξηρά.

3. Ἡ «λαβὴ τοῦ κεφαλιοῦ» χρησιμοποιεῖται κυρίως σὲ περίπτωσι θαλασσοταραχῆς, δὲν ἀφίνει δὲ νὰ πιῇ κι' ἄλλο νερὸ ὁ πνιγμένος. Ὁ σωτὴρ ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ τὰ κύματα, νὰ κανονίζῃ ἀναλόγως τὶς κινήσεις του καὶ ν' ἀνασηκώνῃ τὰ χέρια του ἔτσι ὥστε νὰ μένῃ ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ τὸ κεφάλι τοῦ θύματος — καθὼς καὶ τὸ δικό του. Πρέπει ὅμως ἀπαραιτήτως νὰνε πολὺ καλὸς κολυμβητής. Τοποθετεῖται πίσω ἀπ' τὸν πνιγμένο, βάζει τὰ χέρια του στὰ δυὸ πλευρὰ τοῦ κεφαλιοῦ του, μὲ τοὺς ἀντίχειρες στὰ μηλίγγια καὶ τ' ἄλλα δάχτυλα τεντωμένα κατὰ μῆκος τοῦ προσώπου, καὶ κολυμπάει ἀνάσκελα πρὸς τὴν παραλία — μὲ τὰ πόδια μόνο, ἀφοῦ καὶ τὰ δυὸ χέρια του εἶνε πιασμένα.

4. Ἡ «λαβὴ τοῦ κουρασμένου κολυμβητοῦ» χρησιμεύει γιὰ τὴ βοήθεια ἑνὸς λουομένου ποὺ ἔχει κουραστῇ, ἀλλὰ δὲν κινδυνεύει ἀμέσως νὰ πνιγῇ. Τὸν πλησιάζετε ἀπὸ μπροστά, τὸν καθησυχάζετε καὶ τοῦ συνιστᾶτε νὰ ξαπλωθῇ ἀνάσκελα, ν' ἀκουμπήσῃ τὰ χέρια του τεντωμένα πάνω στοὺς ὤμους σας, ν' ἀνοίξῃ τὰ πόδια του καὶ νὰ σᾶς κυττάξῃ στὸ πρόσωπο. Ἔπειτα κολυμπᾶτε ἀργὰ καὶ ὕπτια, μιλώντας του διαρκῶς γιὰ νὰ διατηρῇ τὴν ἠρεμία του. Χρειάζεται στὴν περίπτωσι αὐτὴ πολλὴ ψυχολογία, γιατὶ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ πανικοβληθῇ ὁ ἄλλος καὶ νὰ σᾶς ἁρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμό.

Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τέτοια ἀπελπισμένα ἁρπάγματα ἀποτελεῖ τὴν ὕλη τοῦ ἕκτου μαθήματος.

Στὸ ἔνατο μάθημα, μαθαίνει κανεὶς πῶς νὰ βγάζῃ τὸ θῦμα στὴν ξηρὰ καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ τεχνητὴ ἀναπνοή, ἂν χρειάζεται.

Τὰ τέσσερα ἑπόμενα μαθήματα ἀφοροῦν εἰδικὲς περιπτώσεις διασώσεως. Τέλος τὸ δέκατο τέταρτο καὶ δέκατο πέμπτο ἔχουν τὴ μορφὴ γενικῶν ἐξετάσεων.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται 9 — 12 καὶ 4 — 6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαριλάου Τρικούπη 113. Τηλ. 63 - 885.

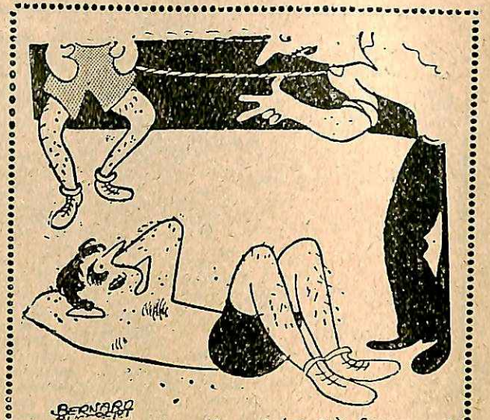

— Μέτρα πιὸ σιγά, καϋμένε, νὰ ξεκουραστῶ λιγάκι...

('Απὸ τὸ «Ici Paris»)

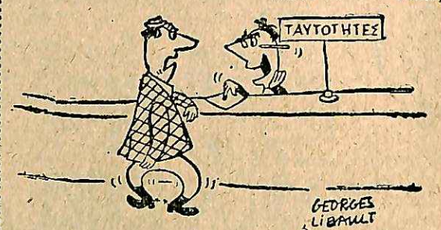

— Καὶ πῶς θέλετε νὰ πιστέψω πὼς εἶσθε τζόκεϋ;

('Απὸ τὸ «Ici Paris»)

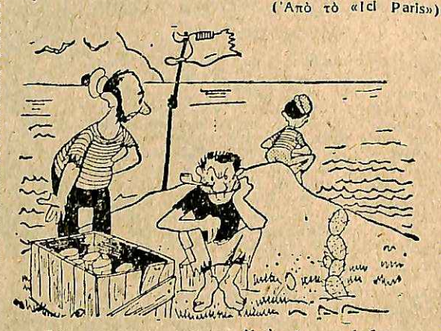

— Νὰ φάμε τὸν μοῦτσο; Καὶ οἱ κονσέρβες;
— Τὶς βαρέθηκα, θέλω καὶ λίγο φρέσκο κρέας!..

('Απ' τὸ «Marius»)

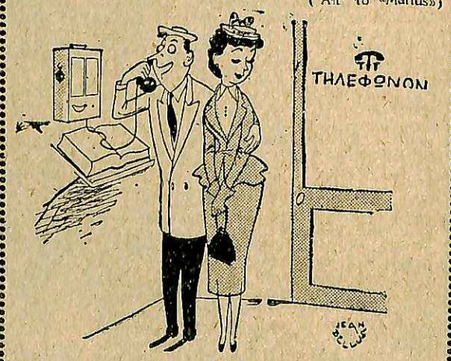

ΕΜΜΕΣΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

— Κοσμηματοπωλεῖο Παρασκευᾶ;... Μᾶς λέτε σᾶς παρακαλῶ πόσο στοιχίζουν οἱ ἀρραβῶνες;

('Απὸ τὸ «Ici Paris»)

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
τῆς γοητείας

Σᾶς τὰ διδάσκει ἡ Μαρία Μοντὲζ

Μπορεῖτε νὰ γίνετε γοητευτική, χωρὶς μεγάλα ἔξοδα. Δὲν χρειάζεται γι' αὐτό, παρὰ ἕνα καθωρισμένο πρόγραμμα, ποὺ θὰ τὸ ἐφαρμόζετε μὲ λογική, δύναμι θελήσεως καὶ πρωτοβουλία.

Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μιᾶς πασίγνωστης στὰρ τοῦ κινηματογράφου, τῆς Μαρίας Μοντέζ, ποὺ ἔχει γίνει μιὰ ἀπ' τὶς ἀνεγνωρισμένες βασίλισσες τῆς γοητείας καὶ τραβάει παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν προσοχή, ὄχι μὲ ἀκριβὰ φορέματα, γουναρικὰ καὶ κοσμήματα, ἀλλὰ μὲ τοὺς τρόπους της καὶ τὴ φυσικὴ κομψότητά της.

Ἡ Μαρία Μοντὲζ δὲν γεννήθηκε μὲ περισσότερη γοητεία ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε κορίτσι. Ἐργάσθηκε σκληρὰ γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, κι' ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ τὴ διατηρήσῃ.

«Πρῶτ' ἀπ' ὅλα — συμβουλεύει τὶς ὁμοφύλους της — κυττάξετε στὸν καθρέφτη τὴ σιλουέττα σας. Ἂν εἶσθε πολὺ παχειά, πρέπει νὰ κάνετε δίαιτα, ἀλλὰ μὲ λογική, ἔτσι ποὺ νὰ χάσετε μερικὰ κιλὰ χωρὶς νὰ βλάψετε τὴν ὑγεία σας. Ἂν εἶσθε πολὺ λεπτή, φροντίζετε νὰ παχύνετε. Ὑπάρχουν πίνακες ποὺ καθορίζουν τὸ κανονικὸ βάρος γιὰ κάθε ἀνάστημα.

»Πάντως, μιὰ καλὴ σιλουέττα εἶνε τὸ πρώτιστο καὶ ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῆς γοητείας. Κι' ἐφόσον ἐξαρτᾶται τόσο πολὺ ἀπὸ ὅ,τι τρῶτε, ὁ βασικὸς κανόνας σας πρέπει νὰναι : «Τρώει κανεὶς γιὰ νὰ ζήσῃ, δὲν ζῇ γιὰ νὰ τρώῃ».

»Παράλληλα πρὸς τὴ δίαιτα, κάνετε καὶ τὴν κατάλληλη γυμναστική, μακρυνοὺς περιπάτους, ἐργασία στὸν κῆπο σας. Ἐγὼ δὲν ἀφίνω νὰ περάσῃ ἡμέρα, χωρὶς νὰ κάνω τὸ λιγώτερο μισῆς ὥρας περίπατο.

»Ξυπνᾶτε τὸ πρωῒ ἐνωρίς. Ὁ πολὺς ὕπνος σᾶς κάνει νωθρή, καὶ μιὰ γυναῖκα χωρὶς ζωτικότητα δὲν μπορεῖ ποτὲ νἀναι γοητευτική.

»Κατόπιν, ἐξετάζετε προσεκτικὰ τὸ πρόσωπό σας στὸν καθρέφτη. Τὸ χτένισμά σας εἶνε ταιριασμένο μὲ τὸν τύπο τῆς φυσιογνωμίας σας; Μακιγιάρεσθε ὅπως πρέπει; Τὸ δέρμα σας ἔχει κάποια ἀτέλεια ποὺ μπορεῖ νὰ διορθωθῇ;

»Γελιέσθε ἂν νομίζετε ὅτι ἕνα πολύπλοκο χτένισμα σᾶς δείχνει γοητευτικώτερη. Προτιμᾶτε χτενίσματα ἁπλᾶ, κλασσικά. Ὅσο φυσικώτερη φαίνεσθε, τόσο τὸ καλλίτερο. Σᾶς συνιστῶ ἀκόμη ν' ἀλλάζετε κάθε τόσο χτένισμα, γιατὶ αὐτὸ θὰ σᾶς δίνῃ ἀλλοιώτικη ἐμφάνισι καὶ καινούργια ζωή.

»Ἀποφεύγετε τὸ ἔντονο μακιγιάζ, τὸ ὑπερβολικὸ ρούζ, τὶς ψεύτικες βλεφαρίδες, τὸ ρίμμελ, τὸ βάψιμο τῶν ματιῶν. Ὅλ' αὐτὰ σᾶς κάνουν νὰ φαίνεσθε τεχνητή, ἐπιτηδευμένη. Τονίζετε μὲ τὸ μακιγιὰζ τὰ καλλίτερα χαρακτηριστικὰ τῆς φυσιογνωμίας σας, ἀλλὰ χωρὶς ὑπερβολές.

»Τὰ φορέματά σας πρέπει νἀναι ταιριασμένα μὲ τὴ σιλουέττα σας. Δὲν χρειάζεται μιὰ ἀκριβὴ γκαρνταρόμπα — μολονότι, ὅσα περισσότερα μπορεῖτε νὰ διαθέσετε γιὰ τὸ ντύσιμό σας, τόσο καλλίτερη γραμμὴ θὰ ἔχετε. Ἡ βάσις τῆς γκαρνταρόμπας σας θἄναι τρία μαῦρα φορέματα, γιὰ τὸ φινόπωρο, τὸ χειμῶνα καὶ τὴν ἄνοιξι. Μὲ τὸ μαῦρο χρῶμα μπορεῖτε νὰ ταιριάσετε ἀμέτρητα γαρνιρίσματα καὶ ἀξεσσουάρ, ἔτσι ποὺ νὰ φαίνεται κάθε φορὰ πὼς φορᾶτε ἄλλο φόρεμα. Μιὰ ζακέτα, μιὰ μπλούζα, ἕνα κόσμημα, μιὰ κορδέλλα, ἕνα καπελλάκι, σᾶς δίνουν ἐντελῶς ἄλλη ὄψι.

»Ὅσο γιὰ σχέδιο, προτιμᾶτε ἕνα καλοραμμένο ταγιέρ.

»Πρέπει ἀκόμη νἄχετε ἕνα μαῦρο κι' ἕνα ἄσπρο φουστάνι γιὰ τὸ βράδυ. Φτιάνετε κι' ὅσα ἄλλα φορέματα θέλετε, ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ εἴπαμε παραπάνω εἶνε ἀπαραίτητα.

»Φροντίζετε ἰδίως νὰ σᾶς πηγαίνουν καλὰ στὸ σῶμα τὰ φορέματά σας. Αὐτὸ εἶνε ἕνα βασικὸ μυστικὸ τῆς γοητείας. Ἂν τὸ φόρεμά σας φαίνεται ὡραῖο, κανεὶς ἄντρας δὲν θὰ προσέξῃ ἂν εἶνε περσινὸ ἢ προπέρσινο.

»Ἡ ἐντύπωσις ποὺ προκαλεῖτε, μπαίνοντας σ' ἕνα κέντρο ἢ σ' ἕνα σαλόνι, βοηθεῖ ν' ἀποκτήσετε τὴν αἴγλη τῆς γοητείας. Πρὶν περάσετε τὸ κατώφλι, κοντοστέκεσθε μιὰ στιγμὴ καὶ ρίχνετε μιὰ ματιὰ γύρω σας. Ἔχετε περήφανο παράστημα καὶ κρατᾶτε τὸ κεφάλι σας ψηλά. Ὡστόσο, τὸ στιγμιαῖο αὐτὸ σταμάτημά σας πρέπει νἀναι τόσο σύντομο, ὥστε νὰ φαίνεται ἀθέλητο, κι' ὄχι ἐπιτηδευμένο.

»Ἔπειτα προχωρεῖτε ἀποφασιστικά, μ' ἐλαστικὸ βῆμα. Φροντίζετε νὰ ταλαντεύετε τὰ χέρια σας μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ τῶν φυσικῶν κινήσεων τοῦ σώματός σας».

Ἡ Μαρία Μοντὲζ βαδίζει πάντα σὰν νὰ νοιώθῃ τὸν ἄνεμο νὰ φυσάῃ ἀνάμεσα στὰ μαλλιά της, μὲ τὸ βλέμμα της ἀποφασιστικὰ καρφωμένο σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖον. Εἶνε γεμάτη αὐτοπεποίθησι, κι' αὐτὸ κάνει ν' ἀκτινοβολῇ περισσότερο ἡ γοητεία της.

Ραπτικὰ μὲ δόσεις

Ὁ ἐμπορορραπτικὸς οἶκος ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ἀναλαμβάνει τὸ ράψιμο κοστουμιῶν μὲ δόσεις ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ. ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥΠΗ, Πλατεία Ὁμονοίας 9. Πλαὶ καφενείου Ἀθήναιον, 1ος ὄροφος). Τηλέφωνον 54-744.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὁ ἐνδυματολόγος καὶ συγγραφεὺς τῆς μεθόδου Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς Κ^ης Λεβῆ, εἰσαγει διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι τὸ πρωτότυπον καὶ ἀπλοῦν αὐστηρὸ Κοπτικὸς - Ραπτικῆς

"TAIYLLOR"

τὸ τελειότερον τοῦ κόσμου

ΔΕΧΕΤΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ

Τιμαὶ συγκαταβατικαί

Διὰ τὰς ἐργαζομένας εἰδικαὶ ἐκπτώσεις

ΟΙΚΟΣ: Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-ΛΕΒΗ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 20 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 24.038

Ἑβδομαδιαῖα ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἀγγελίες γάμων

Πιὸ ἠθικός, πιὸ σοβαρὸς καὶ πιὸ — τέλος πάντων «διὰ πολλῶν προσόντων κεκοσμημένος» — ὑποψήφιος γαμπρὸς ἀπὸ τὸν Νικηφόρο τὸ Μπάτσικα δὲν ὑπῆρχε στὴν Ἀθήνα. Τί λέω στὴν Ἀθήνα; Στὴν Ἑλλάδα; Καὶ τί λέω στὴν Ἑλλάδα; Στὴν Εὐρώπη! Στὴν Ὑφήλιο!

Νέος — ἀλλὰ ὥριμος: τριαντάρης δηλαδὴ — εὐπαρουσίαστος, μὲ καλὴ θέσι, τμηματάρχου στὴν Τράπεζα, μὲ γαλλικὰ καὶ ἐγγλέζικα, μὲ σπίτι δικό του τριώροφο στὸ τέρμα Κυψέλης, μὲ «ἦθος» «χαρακτῆρα ἤπιον» καὶ «ἀνεπίληπτον παρελθόν», ἦταν ὁ ἰδεώδης ὑποψήφιος σύζυγος. Ἀλλὰ τὴν ἤθελε καὶ τὴ σύζυγο «ἰδεώδη». Καὶ μὲ τὸ δίκηο του ὁ ἄνθρωπος!

Δὲν τὴν εὕρισκε ὅμως. Τοῦ προξένεψαν τὴν Καίτη. Ἦταν ὄμορφη, ἀλλὰ πολὺ τσαχπίνα, πολὺ σκερτσόζα, πολὺ ἔξυπνη. Τὴ φοβήθηκε. Τοῦ γνώρισαν τὴν Ἔλλη. Ἦταν κι' αὐτὴ νόστιμη καὶ μορφωμένη ἀλλὰ δὲν εἶχε προῖκα πεντάρα.. Πῶς νὰ κάνῃ οἰκονομία σήμερα; Τὸ δικό του τὸ σπίτι ἦταν νοικιασμένο μὲ τὸ ἐνοικιοστάσιο. Κι' ὁ μισθός του ἀνεπαρκής. Εἶχε βέβαια καμμιὰ ἑκατοστὴ λίρες, ἀλλ' αὐτὲς θὰ φεύγανε μὲ τὰ πρῶτα ἔξοδα: Φρεσκάρισμα τῶν ἐπίπλων — καὶ μερικὰ καινούργια φυσικὰ ποὺ θἄπαιρνε — καὶ «μὴν τοῦ μέλιτος» στὴν Κηφισιὰ ἢ στὸ Φάληρο.

Ὕστερα, ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς Βούλας. Καλὸ κορίτσι, νόστιμο, σεμνὸ καὶ μὲ προῖκα. Εἶχε ὅμως μιὰ μάννα μέγαιρα! Ὁ ἴδιος ὁ ἄντρας της, τὸ εἶπε:

—"Ἂν πάρῃς τὴν κόρη, θὰ σὲ πεβάνῃ ἡ μάννα της!

Κι' ἡ Βούλα εἶχε ἀδυναμία στὴ μαμά της. Πάει κι' αὐτή, λοιπόν. Μπῆκε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων ὑποψηφίων νυφάδων! Ἔπειτα, γνώρισε τὴν Πιπίτσα. Πολλὰ λεφτά. Ἀλλ' ἄσχημη, κοντὴ κι' ἀφάνταστα κουτή! Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ὑποφέρῃ!...

Καὶ... «οὔτω καθ' ἑξῆς ποὺ λένε», ἡ μιὰ τοῦ βρώμαγε, ἡ ἄλλη τοῦ μύριζε. Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Εἶχε κι' ὅλας μπῆ στὰ 31 καὶ νύφη δὲ βρισκότανε.

—"Αμα γίνω γεροντοπαλλήκαρο τί νὰ τὸν κάνω πιὰ τὸ γάμο; ἔλεγε καὶ μόνος του.

*

Ὥσπου μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἔπινε τὸν καφέ του καὶ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του ἔπεσε τὸ μάτι του στὶς «ἀγγελίες γάμων». Ἡ πρώτη ἔλεγε:

«Νέα, εὐπαρουσίαστος, ἀμέμπτου ἠθικῆς, ἀρκετὰ νόστιμη, σοβαρὴ καὶ πολὺ μορφωμένη, ἀρίστη νοικοκυρὰ καὶ μὲ ἀκίνητον περιουσίαν τουλάχιστον διακοσίων πεντήκοντα ἑκατομμυρίων, ζητεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον μὲ σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπῆ κύριον, ἀναλόγου θέσεως καὶ σχετικῆς περιουσίας. Γράψατε Α. Β. Ψ. κλπ.».

Ἦταν ὅ,τι τοῦ χρειαζότανε. Δυσπιστοῦσε βέβαια στὴν εἰλικρίνεια τῆς ἀγγελίας ἀλλά, ἐπὶ τέλους, τί εἶχε νὰ χάσῃ; Ἕνα χαρτοφάκελλο κι' ἕνα

Ὁ ζωγράφος: Δὲν ἀκοῦτε, μωρέ, ποὺ σᾶς εἶπα ἐδῶ κι' ἕνα τέταρτο ὅτι δὲν σᾶς χρειάζομαι πειά;...

γραμματόσημο. Κι' ἔγραψε:

«Δεσποινὶς Α. Β. Ψ. Παρακαλῶ νὰ μοῦ ὁρίσετε τόπον καὶ χρόνον συναντήσεως. Μετὰ τιμῆς: Νικηφόρος Α. Μπάτσικος. Τμηματάρχης Τραπέζης Συναλλαγῶν, ὁδὸς Κυψέλης 199».

Σὲ τρεῖς μέρες πῆρε ἕνα μπλὲ φάκελλο μὲ λεπτὸ «παρφέν» καὶ μονόγραμμα: «Α. Β. Ψ.». Τὸ γράμμα ἔλεγε:

«Ἀξιότιμε κύριε,

Σᾶς περιμένω τὴν προσεχῆ Πέμπτη στὶς 7 τὸ ἀπόγευμα, στὸ σπίτι μου ὁδὸς Καλαμῶν 209. Τρίτο πάτωμα. Μετὰ τιμῆς: "Αννα Β. Ψιλλάκη».

Εἶχε «τράκ» τρομερὸ ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Νικηφόρος. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα πότε νὰρθῃ ἡ Πέμπτη! Μύριζε καὶ ξαναμύριζε τὸ γράμμα καὶ ὀνειροπολοῦσε τὴν ἄγνωστη "Αννα του: Ψηλή, λεπτή, κομψή, φῶς - μαίγκρ, μ' εὐγενικὰ χαρακτηριστικά, ξανθά, μαῦρα ἢ καστανά; καὶ μὲ γλυκό, ὀβρό, ὕφος καὶ χαμόγελο! Κόντευε νὰ τὴν ἐρωτευθῇ!... Καὶ δὲν ἄνθεξε! Πῆγε τὴν Τετάρτη, τὸ βράδυ, ἔξω ἀπ' τὸν ὁδὸν Καλαμῶν 209. Ἦταν μιὰ σπιταρόνα μεγαλοπρεπής!

Κεῖνη τὴν νύχτα ἔμεινε ἄγρυπνος. Καὶ τὴν Πέμπτη, ξυρίστηκε, ντύθηκε, στολίστηκε, πῆρ' ἕνα μπουκέττο ἐκλεκτὰ τριανταφύλλα καὶ πῆγε. Τοῦ ἄνοιξε μιὰ καμαριέρα.

—Ἡ κυρία Ψιλλάκη;

— Περάστε.

Μπῆκε σ' ἕνα σαλόνι, κομψό. «Ἐδῶ θὰ δεχωμαι τοὺς φίλους μου» εἶπε μέσα του. Πέρασαν 20 μόλις δευτερόλεπτα καρδιοχτυπιοῦ καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ἡ δεσποινὶς "Αννα. Κούκλα! "Ιδια ἡ Τζοαν Φονταίν μὲ τῆς Λάνας Τάρνερ τὸ ὕφος!

— Καὶ λέτε... ἁπλῶς «νόστιμη» κι' «εὐπαρουσίαστη»; τῆς εἶπε μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της.

—Ἐ, τί νὰ πῶ; ψιθύρισε δειλὰ ἐκείνη καὶ κοκκίνισε.

Τοῦ εἶπε τὴν ἱστορία της: Ὀρφανή, ἔμεινε μόνη της στὴ ζωή, ἀλλὰ στὸν κύκλο τῶν γνωστῶν της ὅλοι δὲν ἦταν «ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε».

—Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μοῦ συμβαίνει κι' ἐμένα! τόνισε ὁ Νικηφόρος.

"Εμειναν δυόμισι ὧρες μαζί: Σεμνή, εὐαίσθητη, ἔξυπνη ὅσο τὴν ἤθελε, τὸν κατέκτησε τὸ Μπάτσικα.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, πέστε μου καθαρά: Εἶνε νωρὶς νὰ ζητήσω τὸ χέρι σας;

— Λιγάκι! εἶπ' ἐκείνη ἄτολμα.

— Πότε λέτε;

— Νὰ γνωριστοῦμε ἀκόμα, μερικὲς μέρες...

Καὶ γνωρίστηκαν. Περίπατοι, Φάληρα, Κηφισιές, λουλούδια, γλυκά, δῶρα, — σὲ 20 μέρες τοῦ τὸ εἶπε μόνη της:

— Σ' ἀγαπῶ!

— Κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω!

Καὶ πῆρε τὸ πρῶτο φιλί! Καὶ πῆγε ἀεροπορικῶς στὸν Παράδεισο.

★

— Μὴν τὸ ἀναγγείλῃς ἀκόμη! τὸν παρακάλεσε. Θέλω νὰ σκάσῃ ἄξαφνα ἡ μπόμπα γιὰ τὶς φίλες μου!

— Εὐχαρίστως, μωρό μου. Κι' ἄρχισαν οἱ ρεαλιστικὲς συζητήσεις.

Θάχαν ἔξοδα. Ἐκείνης, ἡ περιουσία ἦταν ὅλο κτήματα. Ἀπέραντα κτήματα καὶ μεγάλης ἀξίας. Νὰ πουλήσῃ;

— Ποῦ εἶνε τὰ κτήματα;

— Στὸ Φάληρο. Ἀλλὰ μοῦ τὰ ζητᾶνε γιὰ μεγάλη ἐπιχείρησι. Δὲν πρέπει νὰ βιαστοῦμε.

— Μὰ τί ἔξοδα θέλεις;

— Φουστάνια, παπούτσια, καπέλλα...

— Καλά, πόσο κάνουν' αὐτά;

— Μὰ ὡς ἑκατὸν πενῆντα λίρες.

— Νὰ στὶς δώσω ἐγώ.

— Μερσί, χρυσό μου.

Εἶχε περίπου ὀγδόντα, — ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει — δανείστηκε καὶ τὶς ὑπόλοιπες καὶ τῆς τὶς ἔδωσε.

★

Ἀλλὰ τὴν ἑπομένη, πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸ δικηγόρο του γιὰ κάτι ἐκκρεμότητες καὶ ὁ δικηγόρος ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὑπαγόρευε στὴ δακτυλογράφο του.

— Δυὸ λεπτά, Νικηφόρε, καὶ εἶμαι στὴ διάθεσί σου.

—Δὲ βιάζομαι, Λάμπρο μου. Κι' ὁ δικηγόρος ἔρχισε τὴν ὑπαγόρευσι:

— Μήνυσις Ἀντωνίου Κουρλιδάκη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὁδὸς Μάγερ 96. Κατὰ .. "Αννης Β. Ψιλλάκη, κατοίκου ὡσαύτως.

Τέντωσε τ' αὐτιά του ὁ Νικηφόρος, χωρὶς νὰ πῇ λέξι! Καὶ τί ἄκουσες;

—...Ἐπειδή, ἡ μηνυομένη, διάγουσα ὡς θέλω καὶ μαρτυρικῶς ἀποδείξει, βίον γυναικὸς ἐλευθερίων ἠθῶν, μὲ ἐξπάτησε παρουσιασθεῖσα δι' ἀγγελίας εἰς τὸν τύπον, ὡς ὑποψηφία νύμφη, ἀμέμπτου ἠθικῆς καὶ διαθέτουσα δήθεν σεβαστὴν περιουσίαν...

Σκούπισε τὸν ἱδρῶτα του ὁ Νικηφόρος.

Καὶ ὁ δικηγόρος συνέχισε:

—...Ἐπειδή, ἡ μόνη δήθεν περιουσία τῆς καθ' ἧς ἡ παροῦσα, εἶνε ἐν οἰκόπεδον ἐν Γλυφάδι διὰ τὸ ὁποῖον κατέβαλε μόνον δρχ. 80.000 ὡς πρώτην δόσιν ἀγορᾶς καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ σαφὲς στοιχεῖον τῆς ἐνοχῆς της διὰ τὴν εἰς βάρος μου ἀπάτην... Ἐπειδή, παραστήσασα εἰς ἐμὲ ψευδῆ γεγονότα ὡς ἀληθῆ, μὲ ἔπεισε καὶ τῆς ἐμέτρησα λίρας χρυσᾶς Ἀγγλίας 150, τοῦτο δὲ συνέβη καὶ εἰς ἕτερα πέντε πρόσωπα, ἅτινα κατονομάζω εἰς τὸν κατάλογον τῶν μαρτύρων μου...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πετάχτηκε ὁ Νικηφόρος καὶ διέκοψε:

— Ὄχι πέντε, εἶπε, ἕξη! Βάλε με κι' ἐμένανε!

Καὶ... λιποθύμησε!

ΕΨΙΛΟΝ

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΑΚΜΗΣ, ΠΕΡΙΤΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ, ΦΑΚΙΔΩΝ και ΚΡΕΑΤΟΕΛΙΩΝ

ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ. Βαλαωρίτου 12

Ἐξηφανισμένη ἐπιτυχία φωνὰν με

RIDA

ΒΑΦΕΣ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ εἰς φακέλλους

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΚΑΡΟΡΗ 47 τηλ. 26-123

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἀναγνώστριες τοῦ «Θησαυροῦ», Ἀργυρούλα—"Αννα, Ντίρε-Ντάουα - Αἰθιοπίας: Ἀπευθύνατε καὶ τὰ τρία γράμματα ποὺ προορίζετε γιὰ τοὺς "Ελληνες ἠθοποιούς, στὸ Σωματεῖο Ἠθοποιῶν, Σατωβριάνδου 52, Ἀθῆναι. Στυλιανὸν Βρισάκη: Πολὺ τολμηρὸ τὸ ὄνειρό σας, ἀγαπητέ μας φίλε. Πάντως ὁ διεύθυνσις τοῦ Harry James εἶνε: 20th Century Fox Films 10201 West Pico Blrd West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Ἀλέκον, Πάτρας: Ἡ διεύθυνσις τῆς νέας στὰρ Meg Randall εἶνε: Universal - International Pictures Co. Inc. Universal City, California U. S. A. Α. Δ. Γ.: Δὲν γνωρίζουμε τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσι τοῦ Ροσσελίνι. Τώρα βρίσκεται στὸ Στρόμπολι. Ὡσπου νὰ τοῦ γράψετε ὅμως θὰ ἔχῃ ἐπιστρέψει στὴ Ρώμη. Δημήτριον Χρυσούλην, Σ.Τ.Γ. 919 Γ: Ἡ διεύθυνσις τῆς Lauren Bacall εἶνε: Warner Bros. Studios, Burbank Calif. U. S. A. Κυριάκον Κάσσον, Β. Σ. Τ. 904: Ἐὰν εἶσθε τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ περιοδικοῦ μας, θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρετε, ἀγαπητέ μας φίλε, πῶς δὲν δημοσιεύουμε ποτὲ συνεργασία ἀναγνωστῶν. Μαίρη Τ. Μιχαλάτου, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Γραίφορου εἶνε σήμερα: Θέατρον Κοκκίνη, πλατεῖα Ἀμερικῆς. Πατήσια, Ἐνταῦθα. Mary Wood, Λοιδίνον: Ἀδυνατοῦμεν, δυστυχῶς, νὰ σᾶς δώσωμε τὴν πληροφορία ποὺ μᾶς ζητᾶτε. Βασιλικὴν Ἀνάδογλου, Ἀλεξανδρούπολιν: Τὸ τεῦχος 522 σᾶς ἐστάλη, πιστεύουμε νὰ τὸ λάβατε ἤδη. Στέφανον Τσαλίκην, Πειραιᾶ: Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ γιατροῦ αὐτοῦ εἶνε Docteur Galien καὶ ἡ διεύθυνσις του: Journal La Bataille, 41, Avenue Montaigne Paris, France. (18e). Γεώργιον Τσουκαλᾶν, Ζάκυνθον: Τὸ σταυρόλεξό σας δὲν ἔχει οὔτε καινοτικὸ σχέδιο, οὔτε 17Χ17 τετραγωνίδια. "Οσο γιὰ τὶς λέξεις, καλύτερα νὰ μὴ μιλήσωμε γι' αὐτές. Ἀπορροῦμε γιατί μᾶς τὸ στείλατε. Ἀλέξανδρον Χαλκιαδάκην, Ρέθυμνον: Σᾶς ἀπαντήσαμε ἤδη μέσῳ αὐτῆς τῆς στήλης. Ἡ ἀπάντησί μας πάντως δὲν ἦταν καὶ τόσο διαφωτιστική, γιατὶ δὲν γνωρίζουμε τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔλεγε τὸ κείμενο ποὺ συνώδευε τὴν φωτογραφία τοῦ αὐτοκινήτου. Ἰωάννην Π. Βασιλείου, Ναύπλιον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Dorothy Lamour εἶνε: Paramount Pictures Corp 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A. τὸ γράμμα σας γιὰ τὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα στείλτε το στὰ γραφεῖα μας καὶ θὰ τῆς τὸ διαβιβάσωμε. Γεώργιον Κωνσταντίνου, Μπραχάμι: Ἡ διεύθυνσις τῆς δίδος Σμαρούλας Γιούλη εἶνε: Θέατρον Σαμαρτζῆ, Καρόλου 1, Ἀθῆναι. Διονύσιον Καλυδιανόν, Ζάκυνθον: Δυστυχῶς δὲν ἀπαντοῦμε παρὰ μόνο μέσῳ αὐτῆς τῆς στήλης. Οἱ συνεδριάσεις ποὺ ἀναφέρετε ἔχουν πρὸ πολλοῦ καταργηθῇ καὶ δὲν ἔχομε πιὰ καμμιὰ ἐπαφὴ μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Ι. Ε. Β. Τακτικὸν ἀναγνώστην, Ἐνταῦθα: Μᾶς ζητᾶτε τὸν Ἰούλιο ποιὰ τραγούδησε στὸν ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Καΐρου στὶς 20-1-49 τὴν 10 μὲ 10½ μ. μ. Ὁ ραδιοσταθμὸ τοῦ Καΐρου εἶναι ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς δώσῃ τὴν πληροφορία τῶν προγραμμάτων του. Χρῆστον Γιανούσην, Γρεβενά—Κοζάνης: Γνωστὴ ἡ ἱστορία σας καὶ ὄχι ἀπὸ τὶς πολὺ ἔξυπνες. "Εφεδρον ἀνθυπολοχαγόν, 13 Ε.Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 909 Δ: Ἀγνοοῦμε δυστυχῶς τὴν διεύθυνσι τῆς δίδος Στέντς. Εἶναι, ὅπως θὰ καταλαβαίνετε, ἀδύνατον νὰ γνωρίζουμε τὶς διευθύνσεις ὅλων τῶν προσώπων ποὺ ἀναφέρονται στὰ ἄρθρα μας. Ἰωάννην Μακράκην, Β.Σ.Τ. 902, 423 Σ. Ν.: Θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχατε προσέξει πῶς στὰ ρομβοσταυρόλεξα, τὰ βέλη ξεκινοῦν ὅλα ἀπὸ τὸ ἴδιο τετραγωνίδιο καὶ βαίνουν πάντα πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι. "Οσο γιὰ τὸ «μαγικὸ τετράγωνο», τὸ ἔχομε δημοσιεύσει πρὸ καιροῦ. Ι. Κ., Σέρρας: Δημοσιεύουμε πάντοτε, εἴτε στὴ σελίδα αὐτή, εἴτε ἀλλοῦ, τὶς σημαντικὲς καὶ ἄξιες λόγου μεταβολὲς ποὺ παρουσιάζει ἡ ἀνδρικὴ μόδα. Ἰωάννην Ἀναστασιάδην, Β.Σ.Τ. 904: Δυστυχῶς, δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Ἐμμ. Κοκολάκην, Μασταμπᾶ—Ἡρακλείου Κρήτης: Κανένα ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸ «Θησαυρὸ» δὲν ἔχουν ἐκδοθῇ καὶ οὔτε πρόκειται νὰ ἐκδοθοῦν σὲ βιβλίο. "Αγνωστον κωμικόν: Κάποια δόσις πρωτοβουλίας εἶναι ἀπαραίτητη σ' ἕναν ἄνδρωπο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα στὴν πάλη τῆς ζωῆς. "Αν ἐσεῖς χρειάζεσθε τὴν συμβουλὴ τρίτων γιὰ μιὰ περίπτωσι σὰν αὐτὴ ποὺ ἀναφέρετε, τότε διερωτώμεθα τί θὰ κάνετε γιὰ ἄλλα πιὸ σοβαρὰ ζητήματα. Ζεκιέ, Ἀλεξάνδρεια: Ἡ διεύθυνσις τοῦ James Kartis εἶνε: Universal - International Pictures Co. Inc. Universal City California U.S.A. Εὐθύμιον Κατωπόδην Σ.Τ.Γ. 908 καὶ Πέτρον Σκαραμούτσον, Σ.Τ.Γ. 918α: Δὲν δημοσιεύομε παρόμοιες ἀγγελίες κι' ἔτσι δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας. Ἀλίκην Παπαδημητρίου Κωνσταντινούπολιν: Ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει δημοσιεύσει στὸ παρελθὸν βιογραφίες τῶν ἠθοποιῶν αὐτῶν. Ἀσφαλῶς ὅμως τὰ τεύχη αὐτὰ δὲν ἔφτασαν στὰ χέρια σας, γιατὶ κυκλοφόρησαν κατὰ τὴν κατοχή. Πιστοὶ στὴν ὑπόσχεσί μας θὰ δημοσιεύσωμε τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς βιογραφίες ποὺ μᾶς ζητᾶτε. Ἱππότην Γκράντ: Ἔρχονται κάθε μῆνα τρία εἰδικὰ ἀμερικάνικα φωτογραφικὰ περιοδικὰ ποὺ εἶναι ὅ,τι σᾶς χρειάζεται, ἂν φυσικὰ ξέρετε τὴ γλῶσσα. Ἂν ἐνδιαφέρεστε γι' αὐτά, γράψετέ μας νὰ σᾶς ποῦμε ποῦ θὰ μπορέσετε νὰ τὰ βρῆτε. Νικήταν Στεφάνου, 402 Σ.Ν.: Τὸ εὐχαριστήριό σας θὰ ἀπαιτοῦσε μισὴ στήλη τοῦ «Θησαυροῦ». Ἐμεῖς δὲν δημοσιεύομε παρόμοια πράγματα. Δῶστε το καλύτερα σὲ μιὰ ἐφημερίδα. Περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε πῶς θὰ τὸ πλησιάσετε ὡς ρεκλάμα. Κώσταν Βαμβακίτην, Μυτιλήνη: Μᾶς διαβεβαιώνετε ὅτι ὅλες οἱ λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας εἶναι παρμένες ἀπ' τὴν βιβλιοθήκη Μυτιλήνης. Δὲν πιστεύομε αὐτὸ νὰ ἰσχύῃ γιὰ τὶς λέξεις ΝΤΕΠΟΡΑ (ἀντὶ ΝΤΕΜΠΟΡΑ), ΛΩΣ, ΔΩΡΑΤΑ κ. ἄ. Στεῖλτε μας κάτι καλύτερο γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ἡ διεύθυνσις τῆς Maria Montez εἶναι: Studios de Joinville, 20, Avenue du Général Galliéni, Joinville, France. Νίκον Α. 2, Βόλον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Esther Williams εἶναι: Metro Goldwyn - Mayer Studios, Culver City, California, U. S. A. καὶ τῆς Betty Grable εἶναι: 20th Century - Fox Films, 10201 West Pico Blrd. West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Θὰ τοὺς γράψετε ἀγγλικὰ ἢ γαλλικά. Μπορεῖτε νὰ τοὺς ζητήσετε φωτογραφία τους, συνήθως στέλνουν στοὺς θαυμαστάς τους μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσι. Ἀθανάσιον Τσιμπούρην, Σπάτα: Τὸ περίεργο ποὺ ἀναφέρετε εἶναι ἀπόλυτα σαφές. Βέβαια ἔχετε δίκηο ὅσον ἀφορᾶ τὸν πολλαπλασιασμό, ἀλλὰ πρέπει νὰ παραδεχθῆτε πῶς ἡ διαφορὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο μεγάλη, ὥστε ν' ἀξίζῃ τὸν κόπο νὰ γίνῃ συζήτησις γι' αὐτή. Πάντως σᾶς συγχαίρομε γιὰ τὴν ὑπομονή σας καὶ τὴν παρατηρητικότητά σας. Ι. Α. Εὐαγγέλου. Ἐνταῦθα: Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἀσκήσεις ποὺ θὰ μποροῦσατε νὰ τὶς ἐφαρμόσετε μόνος σας, ἀλλὰ γιὰ μιὰ νέα μέθοδο ποὺ ἀσφαλῶς κανένας ὀφθαλμίατρος τῶν Ἀθηνῶν δὲν θὰ ἔχῃ ἀκόμα υἱοθετήσει.

Μ. ΣΑΡΤΟΡ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ποὺ ἔχασε ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Λίβια τραβάει γιὰ τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος ὅπου ἐκεῖ ἕνας ἔξαλλος νέος, ἀφοῦ τὴ χορεύει μανιασμένα, τῆς ξεφουρνίζει ἀκατανόητα λόγια, ἀποκαλύπτοντάς της ἀνάμεσα σ' ἄλλα πὼς ὁ Μὰξ εἶχε πάρει μιὰ κολοσσιαία περιουσία, κληρονομῶντας τὸ Ράτεν. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λίβια ἐπικοινωνεῖ τηλεφωνικῶς μὲ τὸ Μάξ, μὰ αὐτὸς ἀρνεῖται νὰ τὴ συναντήσῃ. Στὸ μεταξὺ ἡ κατάστασις τοῦ πατέρα τῆς Λίβιας εἶναι σοβαρὴ καὶ ὁ γιατρὸς λέει στὴ νέα ὅτι τὸ παραλήρημα τοῦ ἀρρώστου ἐπιβεβαιώνει τὴ θεωρία τοῦ καθηγητοῦ Ρουτζί. Ἡ Λίβια ἐπισκέπτεται τὸν καθηγητὴ ποὺ τῆς ἐξηγεῖ τὴ θεωρία τῆς μετενσαρκώσεως.

9ον

Τώρα εἶχε κλονισθῆ πολὺ ἡ δυσπιστία τῆς Λίβιας γιὰ τὴν ἱστορία ποὺ τῆς εἶχε διηγηθῆ ὁ πατέρας της, καθὼς κι' ἡ βεβαιότης της γιὰ τὴν εὐθύνη τοῦ Ράτεν...

— Μὰ τότε λοιπόν, κύριε καθηγητά, εἶπε, πιστεύετε σοβαρὰ σ' ὅσα σᾶς ἀφηγήθηκα;

— Ναί, τὰ πιστεύω. Ἄλλωστε, τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ψυχικὴ ἀλλοίωσις ἐκδηλώθηκε στὸ φίλο σας ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀπαγωγή του, ἐπιτρέπει ν' ἀποκλείσουμε τὸ ὅτι συνέβη τυχαία, ὅπως στὴν περίπτωσι τοῦ νέου μηχανικοῦ ποὺ σᾶς ἀνέφερα. Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε μᾶλλον ὅτι, τὴν προκάλεσε κάποιος... κι' αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν μπορεῖ νᾶνε παρὰ ὁ Σόχναμ Γκὶ Ἀζό. Κι' ἂν ὅμως ἀκόμη πρόκειται γιὰ ἔργον κάποιου ἄλλου, ὁ Σόχναμ Γκὶ Ἀζὸ εἶνε ὁ μόνος ποὺ ξέρω ὅτι μπορεῖ ἴσως νὰ ξαναφέρῃ τὰ πράγματα στὴν ἀρχικὴ τους κατάστασι.

— Πιστεύετε λοιπὸν πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ κάτι;...

— Τὸ πιστεύω, ἢ τουλάχιστον τὸ ἐλπίζω. Δὲν βλέπω γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴ μέθοδο πρὸς τὴ μιὰ κατεύθυνσι, δὲν θἆταν ἱκανὸς νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ καὶ πρὸς τὴν ἀντίθετη... ἐφόσον μάλιστα, στὴ δεύτερη περίπτωσι, θὰ πρόκειται γιὰ τὴν ἀποκατάστασι μιᾶς φυσικῆς καὶ κανονικῆς ἰσορροπίας, ποὺ διαταράχθηκε τεχνητά.

— Μὰ ἂν αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν;...

— Ἔ, τότε, ἐφόσον ὁ φίλος σας εἶνε ἀκόμη νέος, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ὁπλισθῇ μὲ ὑπομονὴ κι' ἐλπίδα καὶ νὰ περιμένῃ. Γιατὶ εἶνε πολὺ πιθανὸ καὶ λογικὸ ὅτι, ὅταν λείψῃ ἡ αἰτία ποὺ προκάλεσε καὶ διατήρησε τὸ φαινόμενον — δηλαδὴ ὅταν πεθάνῃ ὁ ὑπνωτιστὴς καὶ νεκρωθῆ ἡ δύναμι τῆς θελήσεώς του — θὰ ξαναβρῇ ὁ ἄνθρωπός σας τὴν πρώτη του προσωπικότητα.

» Ἔχω τὴ γνώμη ὡστόσο ὅτι θἄπρεπε ν' ἀναζητήσετε τὸν Σόχναμ Γκὶ Ἀζὸ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσετε, μὲ τὸ καλὸ ἢ διὰ τῆς βίας, νὰ κάμῃ ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα.

— Εἴμαστε σύμφωνοι, κύριε καθηγητά. Ποῦ βρίσκεται ὅμως τώρα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Δυστυχῶς, δὲν ἔχω ἰδέα! Ἀφότου ἔφυγε, δὲν τὸν ξαναεῖδα πιά, οὔτε κι' ἔμαθα τίποτε γι' αὐτόν. Θὰ μπορούσατε ὅμως ν' ἀποταθῆτε στὴν ἀστυνομία...

— Ναί, βέβαια... Δὲν θἆταν ὅμως προτιμώτερο νὰ φτάσουμε στὸ σκοπό μας χωρὶς νὰ κάνουμε πολὺ θόρυβο; Θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ δώσετε καμμιὰ ἄλλη πληροφορία γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό; Πρῶτα ἀπ' ὅλα, δὲν ξέρετε ἀπὸ ποιὸ ἀκριβῶς μέρος τῶν Ἰνδιῶν κατάγεται;

— Ναί, τὸ ξέρω. Δὲν σᾶς τὄπα ἀκόμη;... Δὲν εἶνε Ἰνδός, ἀλλὰ Θιβετιανός. Ὑποπτεύομαι μάλιστα πὼς ἦταν Λάμα, σὲ κάποιο ἀπ' τὰ πολλὰ μοναστήρια τῆς πατρίδας του, κι' ὅτι δραπέτευσε ἀπὸ κεῖ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κάμῃ τὴν τύχη του στὴ Δύσι, πουλῶντας τὸ μυστικὸ ποὺ εἶχε κλέψει.

— Μὰ δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ Θιβετιανοὶ ἐδῶ στὸν τόπο μας.

— Σίγουρα, ὄχι.

— Καὶ... δὲν μοῦ λέτε, κύριε καθηγητά... μὴ γελάσετε γιὰ τὴν ἀμάθειά μου... σὲ ποιὰ φυλὴ ἀνήκουν οἱ Θιβετιανοί;

— Ἀποτελοῦν ἕνα κρᾶμα διαφόρων φυλῶν, ἀλλὰ μὲ ἔντονο μογγολικὸ χαρακτῆρα.

— Μογγολικό; φώναξε ἡ Λίβια ἀνασκιρτῶντας.

Μιὰ ἀνάμνησις εἶχε φωτίσει ξαφνικὰ τὸ νοῦ της.

— Πέστε μου, πρόσθεσε, αὐτὸς ὁ Σόχναμ Γκὶ Ἀζὸ εἶχε μήπως ἕνα πρόσωπο τετράγωνο, σκουροκίτρινο, μὲ μεγάλο μέτωπο, καὶ φοροῦσε χοντρὰ ματογυάλια;...

— Ναί, ἡ περιγραφή σας εἶνε σωστή, ἀπάντησε ὁ καθηγητής. Τὸν ξέρετε λοιπόν;

— Δὲν τὸν ξέρω, ἀλλὰ τὸν συνάντησα... ἢ μᾶλλον τὸν εἶδα.

— Πότε;

— Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν!

— Ποῦ;

Ἡ Λίβια δίστασε. Δὲν μποροῦσε νὰ πῇ ποῦ εἶχε δῆ τὸ Θιβετιανό... Ἴσως ὁ φριχτὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος βρισκόταν ἀκόμη στὴ βίλλα, ὅπου κατοικοῦσε τώρα ὁ Μάξ... Μέσα στὴ σύγχυσι ποὺ εἶχε προκαλέσει στὸ νοῦ της ἡ καινούργια ἀνακάλυψις, δὲν κατώρθωνε ἀκόμη νὰ σχηματίσῃ μιὰ σαφῆ ἰδέα. Κατάλαβε μόνον ὅτι, γιὰ τὴν ὥρα, ἦταν φρονιμώτερο νὰ σωπάσῃ. Εἶχε ἀνάγκη νὰ κερδίσῃ καιρό, γιὰ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ προσανατολισθῇ.

Γι' αὐτό, εἶπε ψέματα:

— Στὸ δρόμο, πιστεύω... μὰ δὲν θυμοῦμαι ποῦ ἀκριβῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ΄

Μολονότι δὲν ἔπρεπε νὰ δώσῃ πίστι στὴν ἑλκυστικὴ ἀλλὰ παράτολμη θεωρία τοῦ καθηγητοῦ Ρουτζί, ποὺ μποροῦσε, στὸ κάτω-κάτω, νὰ 'χε ἐξαπατηθῆ — ἡ Λίβια εἶχε προσθέσει πάντως ἕνα ἀκόμη στοιχεῖο στὰ τόσα ποὺ εἶχε ἤδη συγκεντρώσει κατὰ τοῦ Ράτεν: τὴν παρουσία δηλαδὴ τοῦ Θιβετιανοῦ Σόχναμ Γκὶ Ἀζὸ στὴ βίλλα τοῦ μιγάδος.

Πράγματι, ὅποιος κι' ἂν ἦταν ὁ ρόλος ποὺ εἶχε παίξει τὸ καινούργιο αὐτὸ πρόσωπο, στὴ μυστηριώδη ὑπόθεσι, ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνισί του στὴ σκηνὴ δὲν ἔλυνε καθόλου τὶς ὑπόνοιές της νέας ἐναντίον τοῦ Ράτεν. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἂν δὲν ἦταν παραμύθια ὅσα τῆς εἶχε πῆ ὁ καθηγητὴς Ρουτζί, οἱ σχέσεις τοῦ Θιβετιανοῦ μὲ τὸ Ράτεν πρόσφεραν τὸ κλειδὶ τοῦ μυστηρίου, διαφωτίζοντας ἀκόμη καὶ τὰ τελευταῖα σκοτεινὰ σημεῖα του.

Μὰ πῶς νὰ βεβαιωθῇ ἡ Λίβια ὅτι ὁ παράξενος ἄνθρωπος τῆς βίλλας ἦταν πραγματικὰ ὁ Σόχναμ Γκὶ Ἀζὸ κι' ὅτι εἶχε κάμει ἐκεῖνα ποὺ βεβαίωνε ὁ καθηγητής; Καὶ πῶς νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ Θιβετιανὸς βρισκόταν ἀκόμη ἐκεῖ ποὺ τὸν εἶδε;...

Μὴ μπορῶντας βεβαίως νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπέμβασι τῆς ἀστυνομίας, ἡ Λίβια ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της τελείως ἄοπλο. Ὁ Μὰξ ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς φράζῃ τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν ἀλήθεια! Ἡ ἀνεξήγητη ἀλλὰ φανερὰ ἐχθρικὴ συμπεριφορά του εἶχε ὑψώσει μπροστά της ἕνα ἀνυπέρβλητο φραγμό.

Μὰ πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ παραιτηθῇ ἡ Λίβια, τώρα ποὺ βρισκόταν τόσο κοντὰ στὸ σκοπό της καὶ ἤξερε πὼς ἀπεῖχε μόνο λίγα βήματα ἀπ' τὸ τέρμα;

Ὄχι, ἦταν ἀδύνατον!

— Θὰ τὸν δῶ αὔριο, μὲ κάθε θυσία! εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ μεγαλείτερο κῦρος ἡ ὑπόσχεσι ποὺ ἀνελάμβανε ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ της.

Ἀφοῦ πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, ἀναζήτησε ἕνα τρόπο γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πρώην ἀρραβωνιαστικό της, χωρὶς νὰ μπορῇ αὐτὸς νὰ τῆς ξεφύγῃ καὶ πάλι.

Ξαφνικά, θυμήθηκε πὼς τῆς εἶχε ζητηθῆ νὰ παρουσιασθῇ τὴν ἄλλη μέρα στὸν ἀνακριτή. Ὤ! πῶς τὴ φόβιζε ἡ ἰδέα τῶν δικαστηρίων... Σὲ κάθε ἄλλη περίστασι, θὰ ἤθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τοὺς τύπους καὶ τὰ δικαστήρια.

Τὴν τάραζε ὅμως καὶ τὴν ἀνησυχοῦσε τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν εἶχε σκεφθῆ ἀκόμη ποιὰ στάσι θὰ τηροῦσε στὴν ἀνάκρισι. Καταλάβαινε πολὺ καλὰ τὴ σοβαρότητα καὶ τὴ δυσκολία τῆς δοκιμασίας ποὺ τὴν περίμενε. Ἂν ἤθελε νὰ διακινδυνεύσῃ, νὰ περιπλέξῃ ἀκόμη περισσότερο τὰ πράγματα φανερώνοντας στὴ δικαιοσύνη ὅσα εἶχε ἀνακαλύψει, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποσιωπήσῃ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχε μάθει, ἀλλὰ ἴσως καὶ νὰ πῇ ψέματα!

Πάντως, θἄπρεπε ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ ὅπως θὰ φαίνονταν λογικὰ καὶ φυσικὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ — κι' ὄχι ὅπως ἦταν ἡ πραγματικότης.

Καθησύχασε κάπως μὲ τὴ σκέψι ὅτι, μιλῶντας ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο καὶ ἀπαντῶντας μόνο μὲ μονοσύλλαβα κι' ἀφοῦ πρῶτα θὰ συλλογιζόταν καλὰ τὶς ἐρωτήσεις καὶ τὶς ἀπαντήσεις, θὰ κατώρθωνε ἴσως νὰ τὰ βγάλῃ πέρα...

Ἀλλὰ ἡ πραγματικότης ἦταν διαφορετικὴ ἀπ' ὅπως τὴν εἶχε φαντασθῆ. Οἱ ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ὑπέβαλε ὁ ἀνακριτὴς τὴν ἄλλη μέρα, ἦσαν τέτοιες ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ τὰ χάσῃ...

Πῶς μποροῦσε, ἄλλωστε νὰ μὴν ταραχθῇ ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἀπασχολοῦσαν οἱ ἐρωτήσεις αὐτές;...

Δὲν ἔγινε σχεδὸν καθόλου λόγος γιὰ τὸ Χουὰν Ρουμπλὲζ καὶ γιὰ τὸν κόμητα Μπρούμ. Μόνο λίγες νύξεις, στὴν ἀρχή. Ἔπειτα ἡ ἀνάκρισις ἐπεστραφῆ πρὸς μιὰν ἄλλη κατεύθυνσι, τελείως ἀπρόοπτη: Οἱ ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ ἀφοροῦσαν τὸ Μάξ!

Ἀπὸ πόσο καιρὸ τὸν γνώριζε ἡ Λίβια; Ποιὲς ἀκριβῶς ἦσαν οἱ σχέσεις τους; Ἤξερε τὶς σχέσεις τοῦ νέου μὲ τὸν κόμητα Μπροὺμ καὶ μὲ τὸ Χουὰν Ρουμπλέζ; Ἦταν βεβαία ὅτι δὲν ὑπῆρχαν σοβαροὶ λόγοι μίσους, ἢ τουλάχιστον ἀντιζηλίας, μεταξὺ τοῦ Ρουμπλὲζ καὶ τοῦ Μὰξ Ἄλτον; Τῆς εἶχε μιλήσει ποτὲ ὁ Ἄλτον γιὰ τὸ Νὶκ Ράτεν, μὲ τὸν ὁποῖο βρισκόταν σ' ἐπαφὴ ἀπὸ καιρό; Τῆς εἶχε κάμει λόγο γιὰ τὴν πιθανότητα νὰ τὴν ἀφίσῃ κληρονόμο του ὁ Ράτεν; Ἤξερε ὅτι ὁ νέος εἶχε πάει τελευταίως στὸ ἐξωτερικὸ μὲ δημοσιογραφικὴ ἀποστολή; Μήπως ἤξερε ἄν, στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς ἀπουσίας του, εἶχε ξαναγυρίσει γιὰ λίγο ἀπ' τὸ ἐξωτερικό, ἔστω καὶ γιὰ μερικὲς ὧρες; Τῆς εἶχε γράψει ποτέ, σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι του; Τὸν εἶδε ὅταν γύρισε; Τοῦ μίλησε; Μήπως ἔμαθε ἀπ' αὐτὸν ὅτι σκόπευε τώρα νὰ ἐκπατρισθῇ;...

Γιατὶ ὁ ἀνακριτὴς τῆς εἶχε κάνει ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, κι' ἄλλες ἀκόμη ποὺ δὲν τὶς θυμόταν πιά; Τί ἤξερε γιὰ τὸ Μάξ; Τὴ ρώτησε ἔτσι τυχαίως — ὅπως θέλησε νὰ τὴν κάμῃ νὰ πιστέψῃ — ἢ μήπως οἱ ἐρωτήσεις του εἶχαν κάποιο συγκεκριμένο σκοπό; Ἴσως τοῦ εἶχαν γεννηθῆ ὑποψίες εἰς βάρος τοῦ Ράτεν, κι' οἱ ὑπόνοιες αὐτὲς βάραιναν τώρα καὶ τὸ νέο; Μὰ ποιὸς μπορεῖ νἆχε μιλήσει; Ὁ Ζύλ; Ἢ ἡ κόμησσα Ματθίλδη;...

Ἀπορροφημένη ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀγωνιώδεις σκέψεις ποὺ στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό της, ἡ Λίβια δὲν ἐπρόσεξε καθόλου ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἄρχισε νὰ τὴν παρακολουθῇ ἀπὸ μακρυά, ἀφ' ὅτου βγῆκε ἀπ' τὸ δικαστικὸ μέγαρο. Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της ὅτι ὑποπτευόταν τὸ Μάξ... ὅτι ὁ Μὰξ κινδύνευε κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν σώσῃ μὲ κάθε θυσία, ἔστω καὶ παρὰ τὴ θέλησί του!

Πάνω ἀπὸ κάθε ὑποψία, ἀπὸ κάθε πιθανότητα, ἀπὸ κάθε λογική, ἕνα μόνο πρᾶγμα ἦταν βέβαιο γιὰ τὴ Λίβια: ὅτι, ἂν γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε ἀμφιβάλει γιὰ τὸ Μάξ, πάντως δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸν ξεχάσῃ, οὔτε καὶ νὰ τὸν μισήσῃ. Μάλιστα, τώρα ποὺ ἐκεῖνος κινδύνευε σοβαρά, ἡ Λίβια ἔνοιωθε πὼς τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο παρὰ ποτέ!

Περηφάνεια; Ἀξιοπρέπεια; Ἐγωϊσμός; Λόγια ὅλα! Ἔστω καὶ μὲ τὴν πιθανότητα νὰ τὴ διώξουν, νὰ τὴν ταπεινώσουν, νὰ τὴν προσβάλουν, ἔπρεπε νὰ τὸν δῇ ἀμέσως, νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ φυλαχτῇ, νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅσα ἤξερε!

Θἄθελε ν' ἀνεβῇ στὸ πρῶτο περαστικὸ ταξί, γιὰ νὰ τὴν πάῃ στὴ βίλλα. Ἡ ἀπόστασι δὲν ἦταν μεγάλη. Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θἄχε φτάσει.

Μὰ σκέφθηκε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ πάῃ μ' αὐτοκίνητο, γιατὶ τότε ὁ Μὰξ θὰ τὴν ἀντιλαμβανόταν ἐγκαίρως καὶ θὰ κανόνιζε ὥστε νὰ μὴ τὴν δεχθῇ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ἀπαρατήρητη, χωρὶς νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή.

Νοίκιασε ἕνα ποδήλατο, ἀπὸ κάποιο γνωστό της κατάστημα, καὶ ξεκίνησε μ' αὐτὸ γιὰ τὴν ἐξοχικὴ βίλλα.

Ὁ ἥλιος ἔλαμπε ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ἡ μέρα ἦταν ζεστή, πολὺ ζεστή. Κι' ὁ δρόμος δὲν σκιαζόταν ἀπὸ δέντρα. Δυνατὲς μυρωδιὲς ἀναδίνονταν ἀπ' τὰ σπαρτά, ἀπ' τὰ χαντάκια, ἀπ' τὰ ἀγριολούλουδα, ἀπ' τὰ πράσινα λειβάδια...

Ἡ Λίβια λαχάνιαζε ἀπ' τὴ ζέστη, τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀγωνία. Μιὰ μόνο σκέψι κυριαρχοῦσε βασανιστικὰ μέσα στὸ νοῦ της... Προχωροῦσε στὸν ἔρημο ἐξοχικὸ δρόμο, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα ἀπ' τὴν ἀντηλιά, σὰν σὲ ὄνειρο...

Μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα πιὸ πίσω, ποδηλατοῦσε ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε ἀπ' τὸ δικαστήριο...

Εἶχαν διασταυρωθῆ ὡς τώρα μὲ δυὸ αὐτοκίνητα, ποὺ τοὺς γέμισαν σκόνη. Ἕνα τρίτο φάνηκε μακρυά. Ἡ Λίβια τὸ κύτταξε μὲ καρδιοχτύπι νὰ πλησιάζῃ. Ὅταν ἀπεῖχε μόνο μερικὲς δεκάδες μέτρα, τὴ θάμπωσε μιὰ στιγμὴ μιὰ ἀντανάκλασι τοῦ ἥλιου πάνω σὲ κάποιο στιλπνὸ μέταλλο. Ἔκλεισε τὰ μάτια της, μὰ τὰ ξανάνοιξε ἀμέσως, μὲ προσπάθεια, καὶ κύτταξε μέσα στ' αὐτοκίνητο.

Λίγο ἔλειψε τότε νὰ τῆς ξεφύγῃ ἕνα ξεφωνητό. Δυὸ μάτια ἀδιάφορα τὴν εἶχαν κυττάξει, μέσα ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου, χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν!...

Ἡ Λίβια φρενάρισε ἀπότομα, τόσο ποὺ κινδύνεψε νὰ πέσῃ, καὶ κύτταξε πίσω, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ δῇ νὰ σταματήσῃ τ' αὐτοκίνητο. Ἀλλὰ τὴ στράβωσε τὸ σύννεφο τῆς σκόνης ποὺ εἶχε σηκώσει μὲ τὸ πέρασμά του... Ἔκαμε μὲ τὰ χέρια της χωνὶ μπροστὰ στὸ στόμα της καὶ φώναξε μ' ὅλες τὶς δυνάμεις της:

— Μάξ!... Μάξ!...

Τῆς ἀπάντησε μόνο τὸ βουητὸ τοῦ μοτὲρ ποὺ ἀπομακρυνόταν...

Τί νὰ κάμῃ τώρα; Νὰ γυρίσῃ πίσω; Ὄχι, ποτέ!

Ξεκίνησε πάλι πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς βίλλας, δίχως ν' ἀντιληφθῇ ἀκόμη τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε.

Τώρα ποὺ ὁ Μὰξ δὲν βρισκόταν στὴ βίλλα, δὲν ἐνδιαφερόταν μήπως τὴν δοῦν ὅταν θἄφταγε. Μὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ πάῃ ἀμέσως νὰ τὸν ζητήσῃ, ἢ νὰ περιμένῃ ἀπ' ἔξω;

Ἂν ὁ Μὰξ εἶχε ἀφίσει παραγγελία πὼς θ' ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ, δὲν θὰ τῆς ἄνοιγαν κἂν τὴν πόρτα. Θὰ τῆς ἔλεγαν νὰ ξαναπάῃ ἄλλη μέρα. Κι' ἂν ἐπέμενε, μποροῦσε νὰ γεννήσῃ ὑποψίες.

Ἦταν καλλίτερο λοιπὸν νὰ κρυφτῇ κοντὰ στὴ βίλλα καὶ νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ νέου.

Ὅταν ἀντίκρυσε τὰ δέντρα ποὺ τριγύριζαν τὸ ἐξοχικὸ σπίτι, ἡ καρδιά της ξανάρχισε νὰ χτυπάῃ δυνατά. Προχώρησε ἀκόμη μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα. Ἔπειτα σταμάτησε στὴ διασταύρωσι τοῦ δημόσιου δρόμου μ' ἕνα μονοπάτι, κατέβηκε ἀπ' τὸ ποδήλατο καὶ κύτταξε πίσω της.

Εἶδε ἕναν ἄγνωστο, ποὺ ποδηλατοῦσε κι' αὐτός, λαχανιασμένος. Κανεὶς ἄλλος δὲν φαινόταν οὔτε στὸ δρόμο, οὔτε στὰ γύρω χωράφια.

Ἡ Λίβια θεώρησε φρονιμώτερο ν' ἀφίσῃ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο νὰ προσπεράσῃ καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Αὐτὸς δίστασε μιὰ στιγμή, βλέποντάς την σταματημένη στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, ἀλλὰ δὲν προδόθηκε. Λιγόστεψε σιγὰ-σιγὰ τὴν ταχύτητά του καί, καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὴν κοπέλλα, τῆς ἔρριξε μιὰ ἀδιάφορη ματιά.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μὲ μεγαλείτερη προσοχή. Δὲν φαινόταν χωρικός. Ἡ σκόνη τοῦ δρόμου εἶχε κολλήσει στὸ ἱδρωμένο του πρόσωπο, στὸ μουστάκι του, στὰ μαλλιά του καὶ στὸ σκοῦρο κοστοῦμι του. Μισόκλεισε τὰ μάτια του, ἀπ' τὴν ἀντηλιά. Δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ξεχωριστό. Φαινόταν ἕνας ὁποιοσδήποτε διαβάτης.

Ὅταν ἡ Λίβια τὸν εἶδε ἀπὸ μακρυὰ νὰ προσπερνάῃ τὴν καγκελλόπορτα τῆς βίλλας χωρὶς νὰ σταματήσῃ, ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι. Ἔπειτα ἀκολούθησε μὲ τὸ ποδήλατό της τὸ μονοπάτι.

Ἀφοῦ προχώρησε λίγο μέσα στὰ χωράφια, ἔκρυψε τὸ ποδήλατο μέσα σὲ κάτι θάμνους κι' ἔπειτα προσπάθησε νὰ πλησιάσῃ ὅσο μποροῦσε περισσότερο στὴ βίλλα.

Πέρασε μιὰ ὥρα, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε καινούργιο. Ἡ Λίβια περίμενε, καθισμένη στὰ χόρτα, κι' ἀναπηδῶντας σὲ κάθε θόρυβο. Ὅταν ἄκουγε ἦχο μοτέρ, πηδοῦσε ὄρθια καὶ περίμενε ὡς ὅτου προσπεράσῃ τ' αὐτοκίνητο.

Πέρασαν ἔτσι πολλὰ αὐτοκίνητα ἀπ' τὸ μεγάλο δρόμο, ἀλλὰ κανένα δὲν σταμάτησε.

Κι' οἱ ὧρες κυλοῦσαν, ἀργές, βαρειές, καταθλιπτικές... Τρεῖς... τέσσερες... πέντε... ἕξη... κι' ὁ Μὰξ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη.

Τέλος, κατὰ τὶς 7, ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὴν πόλι καὶ ποὺ τὸ παρακολούθησε ἡ Λίβια μὲ τὸ βλέμμα ἀφ' ὅτου φάνηκε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μπῆκε ἀπ' τὴν καγκελλόπορτα τῆς βίλλας καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀπ' τὸ παρατηρητήριό της, ἡ Λίβια διέκρινε καθαρὰ κι' ἀναγνώρισε τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε κατεβῆ ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, μὲ μιὰ μεγάλη μαύρη τσάντα κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη. Ἦταν ὁ Μάξ!

Ἡ κοπέλλα παρακολούθησε μὲ προσοχὴ κάθε του κίνησι. Τὸν εἶδε ν' ἀνεβαίνῃ γοργὰ τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, νὰ σταματάῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ κεφαλόσκαλο κι' ἔπειτα νὰ χάνεται.

Ἄφισε νὰ περάσουν μερικὰ λεπτὰ ἀκόμη, καὶ κατόπιν ξεκίνησε. Στὶς ὧρες ποὺ περίμενε, εἶχε μελετήσει μ' ἐπιμέλεια τὸ σχέδιο ἐνεργείας της. Κι' ἔλπιζε νὰ πετύχῃ...

Πενῆντα μέτρα πιὸ πίσω, βρισκόταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν

Μπιρὲς Ἱστορίες

'Ο Ζαχαρίας

Στὰ καλὰ καθούμενα, ὁ κ. Ζαχαρίας ἄρχισε νὰ κουτσαίνῃ. Ἀνήσυχος, πηγαίνει στὸ γιατρό. Ἀφοῦ τὸν ἐξετάζει μὲ προσοχή, τὸν συμβουλεύει νὰ βγάλῃ τὰ δόντια του, γιατὶ τάχα τὰ δόντια εἶνε ἡ αἰτία. Ὁ κ. Ζαχαρίας τὰ βγάζει. Ἄδικα ὅμως. Ὁ πόνος ἐξακολουθοῦσε. Ξαναπηγαίνει στὸ γιατρό. Νέα προσεκτικὴ ἐξέτασις.

— Πρέπει νὰ κάνῃς ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος, τοῦ λέει αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ γιατρός.

Ὁ κ. Ζαχαρίας βγάζει καὶ τὴ σκωληκοειδῆ ἀπόφυσι. Ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ κουτσαίνῃ.

— Πρέπει νὰ βγάλῃς καὶ τὶς ἀμυγδαλές! τοῦ λέει τὴν τρίτη φορὰ ὁ γιατρός. Ἀσφαλῶς ἀπὸ ἐκεῖ θὰ προέρχεται ὁ πόνος.

— Ἀλλὰ οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ἐγχείρησις φέρνει ἀποτέλεσμα.

Καὶ ὅμως. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, ὁ κ. Ζαχαρίας περπατᾶ στὸ δρόμο ἐντελῶς γιατρεμένος. Πηδάει σὰν ἐλαφάκι, δὲν κουτσαίνει καθόλου πιά. Τυχαίως, συναντᾶ τὸ γιατρό. Κι' ἐκεῖνος τοῦ λέει:

— Σὲ βλέπω μιὰ χαρὰ Ζαχαρία. Βλέπεις πόσο σ' ὠφέλησε ἡ συμβουλὴ ποὺ σοῦ ἔδωσα νὰ βγάλῃς τὰ δόντια σου;

— Ὄχι! ἀπαντᾶ ὁ κ. Ζαχαρίας. Οὔτε τὰ δόντια ποὺ ἔβγαλα μὲ ὠφέλησαν, οὔτε ἡ σκωληκοειδῆς, οὔτε οἱ ἀμυγδαλές.

— Ἀλλά;

— Αὐτὸ ποὺ μούκανε καλὸ ἦταν τὸ καρφὶ ποὺ ἔβγαλα ἀπὸ τὸ παπούτσι μου!

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζικὴ θεραπεία
Ἀντιμετωπίζετε τὸν ἥλιον ἄνευ φόβου.
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
Ἰατρεῖον: Πιπίνου 38-Τηλ. 85.089

ΕΠΙΠΛΑ
Μὲ δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ ΤΗΛ. 55.638
Μενάνδρου 75.

ΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ
Τὰ ὡραιότερα ἐαρινὰ μοντέλλα τῶν καλλιτέρων Παρισινῶν Οἴκων θὰ τὰ εὕρετε εἰς τὸν Οἶκον Μόδας:
Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - ΛΕΒΗ
Φιλελλήνων 20, (Α' ὄροφος). Τηλ. 24-038
ΑΘΗΝΑΙ

παρακολουθοῦσε ἀπὸ ὧρες. Βλέποντάς την νὰ ξεκινάῃ, βγῆκε κι' αὐτὸς ἀπ' τὰ χαμόκλαδα ὅπου κρυβόταν ὡς τότε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ταραγμένη, ἀλλὰ γεμάτη αὐτοπεποίθησι κι' ἑτοιμη γιὰ ὅλα, ἡ Λίβια ἀνέβηκε σταθερὰ τὰ φαρδειὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξωτερικῆς σκάλας τῆς βίλλας.

Δεξιὰ ἀπ' τὴ μεγάλη τζαμόπορτα ἦταν χαραγμένο πάνω στὴν πέτρα ἕνα ὄνομα: «Βίλλα Ματθίλδη». Μιὰ ἀκόμη ἐπιβεβαίωσις τῆς ἀληθινῆς ταυτότητος τοῦ Νὶκ Ράτεν!

Ἡ κοπέλλα χαμογέλασε παγωμένα.

Ἀπόρησε λίγο, βλέποντας ὅτι ὁ ὑπηρέτης ποὺ τῆς ἄνοιξε, δὲν ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε συναντήσει ὅταν εἶχε ἔρθει μὲ τὸ Ζοὺ. Ἀλλὰ εἶχε προβλέψει κι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι καὶ κανόνισε ἀναλόγως τὴ στάσι της.

— Θέλω νὰ μιλήσω στὸν κύριο "Αλτον, εἶπε.

— Θὰ πάω νὰ δῶ, δεσποινίς. Πιστεύω ὅμως ὅτι δὲν εἶν' ἐδῶ.

— Ξέρω καλὰ πὼς εἶνε, διέκοψε ξερὰ ἡ Λίβια. Καθὼς ἐρχόμουν μὲ τὸ ποδήλατο, μὲ προσπέρασε μὲ τ' αὐτοκινητό του, καὶ τώρα τ' αὐτοκίνητο εἶνε σταματημένο ἐδῶ ἀπ' ἔξω.

— Ἤθελα νὰ πῶ... ὅτι δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς δεχθῇ ὁ κύριος, γιατὶ εἶνε πολὺ ἀπασχολημένος!

— Θὰ μὲ δεχθῇ! Γι' αὐτὸ ἦρθα.

Μπροστὰ στὴν αὐτοπεποίθησι τῆς κοπέλλας, ὁ ἄλλος δίστασε.

— Εἴχατε ὁρίσει ραντεβού; ρώτησε.

— "Οχι, πάντως ὅμως θὰ μὲ δεχθῇ.

— Θὰ κυττάξω... Ποιὰν πρέπει ν' ἀναγγείλω;

— Δὲν ἔχει σημασία τ' ὄνομά μου. Πέστε του πὼς ἔρχομαι ἀπὸ τὴν πανσιὸν ὅπου ἔμενε πρώτα... ὅτι ἡ θεία μου βρῆκε κάτι χαρτιά του σ' ἕνα συρτάρι κι' ὅτι τοῦ τὰ φέρνω... Δὲν ξέραμε προηγουμένως ποὺ ἔμενε, γιὰ νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουμε. Μόλις ὅμως μάθαμε πὼς ἦταν ἐδῶ, ἦρθα ἐγὼ ἡ ἴδια... Πιστεύω πὼς πρόκειται γιὰ σπουδαῖα ἔγγραφα καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ τὰ παραδώσω στὰ χέρια του.

"Ενα λεπτὸ ἀργότερα, ἀπ' τὸ μεγάλο γραφεῖο ὅπου τὴν ὡδήγησε ὁ ὑπηρέτης, ἡ Λίβια τὸν ἄκουσε ν' ἀπομακρύνεται.

"Οπως εἶχε προβλέψει, τὸ μικρὸ τεχνασμά της ἐπέτυχε: "Επειτα ἀπ' λίγο, ἄκουσε ὁμιλίες καὶ βήματα ποὺ πλησίαζαν.

Ἐρχόταν ὁ Μάξ!... Μὲ ἔπρεπε νὰ μὴν τὴν ἀναγνωρίσῃ ἀμέσως, μόλις θὰ περνοῦσε τὸ κατώφλι. Ἀλλοιῶς, μποροῦσε ν' ἀποτραβηχτῇ καὶ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, δίχως νὰ τῆς ἀφίσῃ κἂν τὸν καιρὸ νὰ μιλήσῃ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μπῇ, νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ πρῶτος.

Γι' αὐτὸ ἡ Λίβια γύρισε τὴν πλάτη της πρὸς τὴν πόρτα καὶ προσποιήθηκε πὼς κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον μιὰ εἰκόνα κρεμασμένη στὸν τοῖχο. Ἔτσι ποὺ στεκόταν, τὴν ἔκρυβε σχεδὸν τελείως ἡ ψηλὴ ράχη μιᾶς πολυθρόνας.

«Θὰ μ' ἀναγνωρίσῃ ἄραγε, πρὶν μὲ δῇ στὸ πρόσωπο;» ἀναρωτήθηκε.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἐπιτέλους καὶ ξανάκλεισε. Τὸ ξύλινο πάτωμα ἔτριξε ἐλαφρά, κάτω ἀπ' τὰ βήματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πλησίαζε.

"Επειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σιωπῆς, μιὰ φωνὴ ρώτησε:

— Τί μὲ θέλετε λοιπόν;

Ἡ ἁπλὴ αὐτὴ ἐρώτησι ἔγινε μὲ τόνο ἀπόλυτα φυσικό. Τὴν περίμενε ἄλλωστε ἡ Λίβια. Κι' ὅμως, στὴ νευρικὴ ὑπερέντασι ποὺ βρισκόταν, τὴν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ. Χλωμὴ ἀπὸ συγκίνησι, γύρισε πρὸς τὸ Μάξ κι' ἡ ματιά της διασταυρώθηκε μὲ τὴ δική του.

— Μάξ!... μουρμούρισε.

Δὲν κινήθηκε οὔτε ἕνας μῦς τοῦ προσώπου τοῦ νέου. Ἡ ἔκφρασί του ἔμεινε ψυχρά, ἀνεξιχνίαστη, χωρὶς καμμιὰ ἔκδηλωσι συγκινήσεως.

— Τί μὲ θέλετε; ξαναρώτησε, χωρὶς νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια του ἀπ' τὸ πρόσωπό της.

— Ἤρθα... ταράζισε ἡ κοπέλλα, δίχως νὰ καλοξέρῃ τί θάλεγε.

Δὲν διερωτήθηκε κἂν γιατὶ πέρασε μιὰ περαστικὴ λάμψι ἀπ' τὰ μάτια τοῦ νέου, ἀφοῦ εἶχε κυττάξει μιὰ στιγμὴ μιὰ φωτογραφία της, ποὺ βρισκόταν πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι μαζὶ μ' ἄλλα χαρτιά...

— Λοιπόν;... ξανάπε ἐκεῖνος.

— Δὲν μὲ περίμενες, Μάξ...

— "Οχι!

Ἡ ξερὴ ἐκείνη καὶ λακωνικὴ ἀπάντησι χτύπησε τὴ Λίβια σὰν καυστικὸ καὶ τὴν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα.

— Δὲν ἤρθα γι' αὐτὸ ποὺ νομίζεις... Ἔσπευσε νὰ πῇ, σὰν νὰ φοβόταν μήπως δὲν προλάβῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις. Ἤρθα ὄχι γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ σένα: γιὰ νὰ σὲ σώσω!

— Ἀνοησίες! τὴ διέκοψε ὁ νέος, μ' ἕνα περιφρονητικὸ γέλιο. Μποροῦσες νὰ βρῇς καμμιὰ πιὸ ἐπιτυχημένη πρόφασι... Ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲν ἔχουμε πιὰ τίποτε νὰ ποῦμε. Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω οὔτε λέξι στὸ γράμμα ποὺ σοῦστειλα.

— Μά... ὁ Χουάν... ἡ Μαρκέλλα... ὁ κόμης Οὐίλλιαμ...

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν τὰ ἀτυχήματά τους.

Βλέποντας τὸ νέο νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα, ἡ Λίβια ἔνοιωσε μιὰ ζάλη, σὰν νὰχε ἀνεβῇ ξαφνικὰ ὅλο τὸ αἷμα στὸ κεφάλι της! "Αν τὸν ἄφινε νὰ φύγῃ, δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε ποτὲ πιά, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ πιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ...

Θάθελε νὰ τρέξῃ, νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπ' τὸ μπράτσο, νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κουνηθῇ. Ἡ ταπείνωσις, ὁ θυμός, ἡ ἀγωνία, τὴν κρατοῦν σὰν καρφωμένη στὸ πάτωμα... Ὁ νέος ἔχει ἁπλώσει κι' ὅλας τὸ χέρι του, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα...

Μιὰ λέξι μόνο, μιὰ φωνή, βγαίνει τότε ἀπ' τὸ σφιγμένο λαιμὸ τῆς κοπέλλας:

— Ἠλίθιε!

Μὰ εἶναι τόσο ὁρμητικὸς ὁ τόνος της, κλείνει τόσο πόνο, θυμὸ κι' ἀπελπισία, ὥστε ὁ νέος σταματάει, γυρίζει καὶ τὴν κυττάζει μὲ ἔκπληξι.

— Ἠλίθιε! ξαναλέει ἡ Λίβια. Ὁ ἀνακριτὴς σὲ ὑποψιάζεται. Ἤρθα ἐπίτηδες γιὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ, γιὰ νὰ σοῦ συστήσω νὰ φυλαχτῇς! Αὐτὴ ἡ καταραμένη κληρονομία μπορεῖ νὰ σὲ καταστρέψῃ, ἂν δὲν θελήσῃς νὰ μ' ἀκούσῃς!

— Ἡ κληρονομία;...

— Ναί, ἡ κληρονομία. Ζητοῦν νὰ βροῦν ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς σου!...

— Βλακεῖες! διέκοψε ὁ νέος, γελῶντας σαρκαστικά. Μοῦ τὄπε κι' ἐμένα ὁ ἀνακριτής, χθὲς ποὺ μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του. Μὰ δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ βρῇ κανένα στοιχεῖο ἐναντίον μου, κι' ὅσο γιὰ τὶς σκέψεις του μ' ἀφήνουν ἀδιάφορο. "Οταν ὁ... εὐεργέτης μου πέθανε, ἐγὼ βρισκόμουν στὸ ἐξωτερικό. Συνεπῶς, εἶμαι ἀνώτερος κάθε ὑποψίας.

Ἡ Λίβια δὲν κατάλαβε στὴν ἀρχή.

— Ναί, πρόσθεσε ὁ ἄλλος γελῶντας ἀκόμη. Κι' ἂν ἀκόμη δὲν ἐπροκείτο γιὰ τυχαῖο δυστύχημα — πρᾶγμα ποὺ δὲν μ' ἐνδιαφέρει ποσῶς — τὸ ἄλλοθί μου εἶναι τέλειο καὶ ἀκλόνητο.

Τώρα εἶχε καταλάβει ἡ Λίβια.

— Μὰ δὲν ἐννοοῦσα αὐτό! ἀπάντησε. Ποτὲ δὲν ἔκανα μιὰ τέτοια τερατώδη σκέψι.

— Τόσο τὸ καλλίτερο... Τότε λοιπόν, γιὰ τί πρᾶγμα μιλοῦσες;

— Γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Χουὰν καὶ τοῦ κόμητος Οὐίλλιαμ.

"Ενα σύννεφο σκίασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ χαμογελαστὸ πρόσωπο τοῦ νέου, ἀλλὰ διαλύθηκε ἀμέσως.

— Δηλαδή;... ρώτησε.

— Μολονότι τὰ φαινόμενα εἶναι ἐναντίον του, δὲν ἐσκότωσε ὁ Χουὰν τὸν κόμητα.

— Χαίρω πολὺ γιὰ λογαριασμό του. Δὲν βλέπω ὅμως ποιὰ σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ ἐνοχὴ ἢ ἡ ἀθωότης του μὲ τὴν κληρονομία μου.

Ἡ Λίβια δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ λέξεις, μπροστὰ σὲ τόσο κυνισμό. Τὸ ἔντονο βλέμμα τοῦ νέου τὴ ζάλιζε σχεδόν. Ὡστόσο, ἀπάντησε:

— Δὲν πρόκειται γιὰ τὴν κληρονομιά, ἀλλὰ γιὰ κεῖνον ποὺ σοῦ τὴν ἄφησε... γιὰ τὸ μιστὸ ἄνθρωπο ποὺ ὀνομάζεις εὐεργέτη σου! Αὐτός, ὁ Ράτεν, δηλαδὴ ὁ Σάρεντ Χάκοβ, ἀπήγαγε τὸν κόμητα καὶ προκάλεσε τὴ σύλληψι τοῦ Χουάν! Μιτοῦσε τὸν κόμητα Μπρούμ καὶ θέλησε νὰ ἐκδικηθῇ. Νὰ γιατὶ ἡ κληρονομιὰ ποὺ σ' ἄφισε, εἶναι ἐπικίνδυνη. Κι' ἂν ἀκόμη δὲν δώσῃ ἐσὺ ὁ ἴδιος στὴ δικαιοσύνη ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του, ἡ ἀστυνομία θὰ τὶς βρῇ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, καὶ τότε μπορεῖ νὰ πιστέψῃ ὅτι ἦσουν συνένοχός του!

Ἀπ' τὶς πρῶτες λέξεις τῆς κοπέλλας, εἶχε χαθῇ ξαφνικὰ ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ νέου τὸ εἰρωνικὸ καὶ περιφρονητικὸ χαμόγελο. Φάνηκε σὰν νἄχε δεχθῇ ἕνα χτύπημα κατάστηθα. Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἔκφρασι ἐκπλήξεως, φόβου, ἀγωνίας. Τὰ χέρια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἐλαφρά, τὸ μέτωπό του αὐλακώθηκε ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα.

Ἡ Λίβια ἀνέπνευσε ἐπιτέλους, ὄχι ὅμως ἀπὸ ἀνακούφισι. Εἶχε νικήσει, δὲν ἦταν ὅμως ἱκανοποιημένη. Τώρα ποὺ εἶχε φτάσει πιὰ στὸ σκοπό της, τώρα ποὺ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ πῇ ὅσα ἤξερε, ὅσα τῆς πίεζαν τὴν καρδιά, μετανοοῦσε σχεδὸν ποὺ εἶχε ἔρθει... καὶ ποὺ εἶχε μιλήσει!

Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει καὶ πιστέψει; Αὐτὸς γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε ὑποφέρει καὶ ταπεινωθῇ; Αὐτὸς ποὺ στεκόταν τώρα ἀντίκρυ της, ἀναστατωμένος, τρέμοντας μπροστὰ στὸν κίνδυνο;

Ὁ κίνδυνος τὸν εἶχε τρομοκρατήσει. Προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ, ἔγινε ταπεινὸς καὶ περιποιητικός. Τῆς πρόσφερε κάθισμα, ἱκετεύοντάς την μὲ τὸ βλέμμα νὰ μιλήσῃ.

Ἀκόμα καὶ μπροστὰ στοὺς ὑπηρέτες, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ φανῇ ἤρεμος. "Οταν ὁ ἡλικιωμένος καμαριέρης του ἦρθε νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ, πρὶν φύγῃ ἀπ' τὴ βίλλα μαζὶ μὲ τὸ ὑπόλοιπο προσωπικό, τοῦ εἶπε, δίνοντάς του σπασμωδικὰ μερικὰ χαρτονομίσματα:

— "Οχι! Δὲν θέλω νὰ ἰδῶ κανένα. Δὲν χρειάζομαι τίποτε. Νά, πᾶρτε λεφτά! Καὶ φύγετε ὅλοι!...

"Επειτα ἐξήγησε στὴν κοπέλλα, χωρὶς κἂν νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια:

— Ξέρεις, εἶχα ἀποφασίσει νὰ φύγω ἀπόψε... ἀλλὰ θὰ μείνω. "Ημουν τρελλὸς ποὺ σοῦ φέρθηκα ἔτσι ἄσχημα! Ἡ ξαφνικὴ κι' ἀνέλπιστη κληρονομιὰ μ' ἔσπρωξε νὰ κάνω κουταμάρες. Μὰ τώρα καταλαβαίνω τὸ λάθος μου.

Βλέποντάς τον μὲ τὴν πραγματικὴ του ὄψι, ἡ Λίβια αἰσθάνεται τώρα μιὰν ἀποστροφή. Πῶς μπόρεσε ν' ἀγαπήσῃ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο;... Πῶς ἦταν τόσο τυφλή, ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῇ προηγουμένως ποιὸς ἦταν;...

Θάθελε νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπῃ πιά. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ. Πρέπει νὰ μείνῃ, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ τῆς εἶναι ὀδυνηρό... ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό της, οὔτε γιὰ κεῖνον, ἀλλὰ γιατὶ εἶναι ὁ μόνος δρόμος ποὺ τῆς ἀπομένει γιὰ νὰ φέρῃ σὲ τέρμα τὴν ἀποστολή της.

Διηγεῖται λοιπὸν ὅλα ὅσα ξέρει: τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ κόμητος, τὴ μακρὰ συνομιλία τοῦ Χουὰν μὲ τὸ δικηγόρο, τὴν ἐπίσκεψί του στὴ Μαρκέλλα, τὴ σύλληψι καὶ τὴν ἀνάκρισί του, τὴν σωματική του ἔρευνα, ἔπειτα τὸ ξεχασμένο ἐπεισόδιο τῆς μονομαχίας, τὸ ψάξιμο τῶν ἐφημερίδων, τὴν ἀναγνώρισι τοῦ Ράτεν χάρις στὴ φωτογραφία τοῦ Σάρεντ Χάκοβ καὶ τὶς πληροφορίες ποὺ δημοσιεύθηκαν γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Ράτεν, τὴν ἐπιβεβαίωσι τῆς κομήσσης Ματθίλδης, τὶς πρῶτες ὑπόνοιες, τὶς πρῶτες ὑποθέσεις, τὶς ἀπογοητεύσεις, τὶς ἐλπίδες, τὶς ἐπιτυχημένες ἐρεύνες γιὰ τὸ μυστηριῶδη σωφέρ, τὴ στιγμιαία ἐμφάνισι τοῦ Θιβετιανοῦ καὶ τέλος τὶς ἐξηγήσεις τοῦ καθηγητοῦ Ροὺτζι.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὁ νέος ἄκουσε τὴν ἐκπληκτικὴ ἀφήγησι μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια του χαμηλωμένα, σὰν νὰ τὸν βάραινε ἡ σοβαρὴ ἐκείνη ἀποκάλυψι, ἢ ἴσως ὁ τόνος τῆς πικρῆς ἐπιπλήξεως ποὺ ὑπῆρχε στὴ φωνὴ τῆς κοπέλλας. "Οταν ὅμως ἡ Λίβια ἄρχισε νὰ μιλᾷ γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ Σόγναμ Γκὶ Ἀζὸ μὲ τὸν καθηγητὴ Ροὺτζι καὶ γιὰ τὸ πείραμα ποὺ ἔκαμαν μαζί, ὁ νέος ἀνασκίρτησε καὶ τὴν κύτταξε μὲ ματιὰ παράξενα, ποὺ ἐξέφραζαν ἔκπληξι, δυσπιστία, φόβο, μῖσος..

Ἡ Λίβια σταμάτησε καὶ τὸν κύτταξε κι' ἐκεῖνος μὲ ἀπορία.

— Γιατὶ δὲν ἐξακολουθεῖς; τὴ ρώτησε ἐκείνος.

Μὰ ἡ κοπέλλα δὲν ἀπάντησε. "Εμειναν κι' οἱ δυὸ σιωπηλοὶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Πόσες φορὲς εἶχαν κυτταχτῆ ἔτσι στὰ μάτια μὲ τὸ Μάξ!... Ἡ ἀπόστασι ποὺ τοὺς χωρίζει τώρα, εἶναι ἐλάχιστη. Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου φωτίζεται καλά. Καὶ ἡ Λίβια, καθὼς τὸν κυττάζει σὰν μαγεμένη, νοιώθει νὰ τὴν κυριεύῃ ἕνα ἀκαθόριστο καὶ πολὺ παράξενο συναίσθημα... Προσπαθεῖ ν' ἀντιδράσῃ, μάταια ὅμως, γιατὶ ἡ ἀνησυχία κι' ἡ ἀμηχανία της ἐπιμένουν, καὶ δυναμώνουν μάλιστα, γίνονται σχεδὸν πραγματικότης...

— Γιατὶ δὲν μιλᾶς; ἐπέμεινε ὁ ἄλλος.

Ἀλλὰ ἡ Λίβια δὲν ἀπάντησε κι' ἐξακολούθησε νὰ τὸν κυττάζῃ στὰ μάτια. Ἦταν ὁ Μάξ... δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ὡστόσο, ὅσο περισσότερο τὸν κύτταζε στὰ μάτια προσπαθῶντας νὰ μαντέψῃ τὸ μυστικό του, τόσο πιὸ ζωηρὴ γινόταν μέσα στὸ νοῦ της ἡ ἀνησυχαστικὴ ἐντύπωσι ὅτι ἀντίκρυζε ἕνα ξένο, ἕναν ἄγνωστο, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά!

Ἀπ' τὴν παρατεταμένη σιωπή της, ἀπ' τὴν ἐντατικὴ μελέτη της καὶ τὴ συμπεριφορά της γενικά, ὁ νέος κατάλαβε ὅτι τῆς συνέβαινε κάτι καινούργιο. Καὶ χαμήλωσε τὰ ματια του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διαλύονταν οἱ ὑποψίες της, ὅταν δὲν θὰ ἀντίκρυζε πιὰ τὸ βλέμμα του. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά.

Ξαφνικά, ἕνα φῶς εἶχε λάμψει μέσα στὸ νοῦ τῆς Λίβιας. Δὲν ἦταν παρὰ ἡ πρώτη σπίθα, μιὰ ἀκαθόριστη ἀκόμη ἰδέα. Πῆρε ὅμως γρήγορα καθαρώτερη μορφή, κι' ἡ ἀλήθεια ξεπρόβαλε μέσα ἀπ' τὰ θολὰ σύννεφα ποὺ τὴ σκέπαζαν...

Ἀπ' τὶς ἀλλεπάλληλες ἐκφράσεις ποὺ πῆρε ἡ φυσιογνωμία της, καὶ ποὺ δὲν ἐφρόντισε κἂν νὰ τὶς κρύψῃ, ὁ νέος μπόρεσε νὰ μαντέψῃ τὰ αἰσθήματα καὶ τὶς σκέψεις ποὺ τὴν ἀναστάτωναν. "Ελπισε μιὰ στιγμὴ πὼς εἶχε γελαστῆ. Προσπάθησε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του πὼς δὲν ἦταν ἀλήθεια. Ἀλλὰ ἡ προκλητικὴ καὶ θριαμβευτικὴ ματιὰ ποὺ τοὔριξε ξαφνικὰ ἡ νέα, διέλυσε κάθε ἀμφιβολία του.

Ἦταν μιὰ ματιὰ πιὸ εὔγλωττη ἀπὸ κάθε προφορικὴ ὁμολογία καὶ νὰ πῇ ὅσα ἤξερε, ὅσα τῆς πίεζαν τὴν καρδιά, μετανοοῦσε σχεδὸν ποὺ εἶχε ἔρθει... καὶ ποὺ εἶχε μιλήσει!

Μὲ τὴν TWA δι' ΙΤΑΛΙΑΝ

8 πτήσεις ἑβδομ. 3.10' ὥραι

Ταχέα τετρακινητήρια ἀεροπλάνα, μὲ πεπειραμένα Ἀμερικανικὰ πληρώματα. Δωρεὰν γεύματα, πρόθυμος ἐξυπηρέτησις κατὰ τὴν πτῆσιν.

ΑΜΕΡΙΚΗΝ

8 πτήσεις ἑβδομ. 31 ὥραι

ΑΙΓΥΠΤΟΝ

8 πτήσεις ἑβδομ. 3.15' ὥραι

Ἀντιπροσωπεῖες μὲ ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις τοῦ κόσμου. Πληροφορίαι καὶ ἐξασφάλισις θέσεων: ΟΘΩΝΟΣ 4, Τηλ. 20-661 26-125 καὶ εἰς ὅλα τὰ Γραφεῖα Ταξειδίων.

Ἔχετε ἐμπιστοσύνην στὴν TWA

TRANS WORLD AIRLINE

Η.Π.Α. • ΕΥΡΩΠΗ • ΑΦΡΙΚΗ • ΑΣΙΑ

Κρημῶδες μιᾶν αἰώνιας ἕνωσιν

στὴν ὠμορφιά σας

• Μὲ τὴν κρέμα KATIA
Φυσικὴ τροφὴ τοῦ δέρματος ποὺ ἀφαιρεῖ τὶς ρυτίδες.

• Μὲ τὴν πούδρα KATIA
ποὺ δίδει θελκτοῦδινη δψι.

• Μὲ τὸ ροὺζ KATIA
σὲ 10 μοντέρνους χρωματισμούς

• Μὲ τὸ κραγιὸν KATIA
ποὺ δὲν ἁγγίνει καὶ δὲν σκάζει τὸ χεῖλη.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ Katia

ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ἀπὸ τὴν ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΝ

Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ
1864

Χτυπᾶτε τὸ... SKOROL

ΕΞΟΝΤΩΝΕΙ ΤΟΝ ΣΚΟΡΟΝ

Τηλ. 53.421 - 80.512

Κατὰ τῆς ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Τὸ περίφημον ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ἰωδιοῦχον ΡΙΧΤΕΡ

ἐξήγησι. "Εφτασε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ Λίβια εἶχε ἀνάκαλύψει τὸ μυστικό του. Ἦταν λοιπὸν ἀνώφελο πιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ προσποιῆται! Καὶ ξέσπασε σ' ἕνα γέλιο βάναυσο, ἄγριο, κτηνώδες.

Μόλις συνῆλθε ἀπ' τὸν ἴλιγγο ποὺ τῆς προκάλεσε ἡ φοβερὴ ἀνακάλυψι τῆς, ἡ Λίβια νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς εἶχε δῆ ἕνα ἄσχημο ὄνειρο. Ὅταν ὅμως ξανάνοιξε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε γύρω της, τῆς παρουσιάστηκε καὶ πάλι ἡ ἀλήθεια, ὡμή, συντριπτική...

Ὁ Μάξ, ποὺ στεκότανε ἀντίκρυ της καὶ τὴν παρακολουθοῦσε προσεκτικά, ἦταν δίχως ἄλλο κι' αὐτὸς θύμα τοῦ διαβολικοῦ ἔργου τοῦ Θιβετιανοῦ!...

—Σᾶς νόμιζα πιὸ θαρραλέα! τῆς εἶπε εἰρωνικά, ὅταν ξανασυναντήθηκαν οἱ ματιές τους.

Ἡ Λίβια δὲν ἀπάντησε. Συλλογιζόταν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, εἶχε τώρα τὸ νοῦ, τὴ θέλησι, τὰ αἰσθήματα ἑνὸς ἄλλου, ἑνὸς ἀγνώστου!...

Εἶναι βέβαια τρομερὸ τὸ νὰ σκέπτεται κανεὶς, μπροστὰ σ' ἕνα ἀγαπημένο νεκρό, ὅτι τὸ σῶμα ἐκεῖνο ποὺ ἔζησε, ἀγάπησε, χάρηκε, ὑπέφερε, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κάμῃ τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτά, οὔτε ν' ἀπαντήσῃ σὲ καμμιὰ πρόσκλησι. Χίλιες φορὲς ὅμως τρομερώτερο εἶναι νὰ σκέπτεται, μπροστὰ σ' ἕνα ἀγαπημένο ζωντανὸ πρόσωπο, ὅτι στὸ ἴδιο ἐκεῖνο σῶμα ἔχει εἰσχωρήσει μιὰ διαφορετικὴ προσωπικότης, μὲ συναισθήματα, σκέψεις κι' ἐπιθυμίες καινούργιες κι' ἄγνωστες...

Ὡστόσο, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν προηγουμένη περίπτωσι τοῦ Χουὰν Ρουμπλὲζ καὶ μ' ὅσο εἶχε μάθει ἀπ' τὸν καθηγητὴ Ρούτζι, ἡ Λίβια χρειάστηκε νὰ καταβάλῃ τεράστια προσπάθεια γιὰ νὰ προσαρμοσθῇ στὴν καινούργια κατάστασι τῶν πραγμάτων.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου εἶχε πάρει τώρα διαφορετικὴ ἔκφρασι. Τὰ μάτια του ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὴν κυττάζουν ἐχθρικὰ καὶ σαρκαστικά, τὸ σφίξιμο ὅμως τῶν δοντιῶν του ἔδειχνε νευρικότητα κι' ἀνυπομονησία.

—Ἴσως δὲν τὸ φαντάζεσθε... εἶπε. Κι' ὅμως εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς σας, ὅσο κι' ἂν δὲν τὴν περίμενα, δὲν μοῦ ἦταν καθόλου δυσάρεστη! "Αν δὲν ἐρχόσαστε, δὲν θἄταν τέλειος ὁ θρίαμβός μου, οὔτε κι' ἡ ἱκανοποίησί μου.

»Ὁ καλλιτέχνης ἀνταμείβεται γιὰ τὸ λαμπρὸ ἔργο του μὲ τὴν ἀναγνώρισι τῶν ἄλλων, μὲ τὸ θαυμασμὸ ποὺ τοὺς προκαλεῖ. Κανεὶς δὲ δὲν εἶναι, περισσότερο ἀπὸ σᾶς, σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν τελειότητα τοῦ ἀριστουργήματός μου.

Ἡ κοπέλλα ἔσφιξε τὰ δόντια της μὲ μανία.

—Καλὰ τὰ καταφέρατε στὴν ἀναπαράστασι τῶν πραγματικῶν γεγονότων! συνέχισε ὁ ἄλλος. Ὀφείλω μάλιστα ν' ἀναγνωρίσω ὅτι προχωρήσατε πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι μποροῦσα νὰ ὑποθέσω. Πετύχατε ἕνα σωστὸ ἀριστούργημα, δεδομένου μάλιστα ὅτι διαθέτατε ἐλάχιστα στοιχεῖα. Γιὰ νὰ τὸ τελειοποιήσετε, σᾶς ἔλειπαν μόνο μερικὲς λεπτομέρειες, ποὺ δὲν μπορούσατε βέβαια νὰ τὶς ξέρετε. Ἐ λοιπόν, τώρα θὰ τὶς μάθετε κι' αὐτὲς καὶ θὰ ἱκανοποιηθῇ ἀπόλυτα ἡ περιέργειά σας!

Ἕνας ἐλαφρὰ σαρκαστικὸς μορφασμὸς πλανιόταν ἀκόμη στὸ πρόσωπο τοῦ νέου. Τὰ μάτια του ὅμως φανέρωναν τώρα μόνον ἄμετρη ματαιοδοξία.

Παρ' ὅλη τὴ φρίκη καὶ τὴν ἀηδία ποὺ αἰσθανόταν, ἡ Λίβια ἔμενε σὰν ὑπνωτισμένη. Κατάφερε τέλος νὰ συγκεντρώσῃ τὸ νοῦ της καὶ νὰ προσέξῃ στὴν ἀφήγησι τοῦ νέου, ὅταν πιὰ αὐτὸς εἶχε προχωρήσει ἀρκετά:

—... κι' ἔτσι ὁ μιγὰς Σάρεντ Χάκοβ, ὁ παρίας, τυφλωμένος ἀπ' τὸν ἔρωτα, μονομάχησε μ' ἕναν ἀριστοκράτη, ἔχασε τὴ γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποία χτυπήθηκε, ταπεινώθηκε, ἐξευτελίσθηκε, πληγώθηκε, κινδύνεψε ἡ ζωή του..

»Τὰ χρόνια πέρασαν, ἀλλὰ τὸ σημαδὶ τῆς ντροπῆς ἔμεινε... Στὸ τέλος, ἄφισε τὴν πατρίδα του, παίρνοντας μαζί του μόνο τὸ θανάσιμο μῖσος κατὰ τῶν ἐχθρῶν του. Ἡ τύχη τὸν εὐνόησε κατόπιν. Ἐμπορεύθηκε, ἀπέκτησε σημαντικὴ περιουσία καὶ μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν ἴδια χώρα καὶ τὴν ἴδια πόλι ὅπου ζοῦσε ὁ παληός του ἀντίζηλος.

»Εἶχε ἀλλάξει τ' ὄνομά του μὲ τὸ ψευδώνυμο Νὶκ Ράτεν. Ἀνακατεύθηκε μὲ ἐπιχειρήσεις, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ καταστρέψῃ οἰκονομικῶς τὸν κόμητα Οὐίλλιαμ Μπρούμ, νὰ τὸν ἀφίσῃ φτωχό. Ὅλες ὅμως οἱ προσπάθειές του ἀπέτυχαν, γιατὶ ὁ κόμης ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὶς ἐλκυστικὲς κερδοσκοπίες καὶ προτιμοῦσε τὴν κτηματικὴ περιουσία, ἔτσι ποὺ ἦταν ἄτρωτος ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά.

»Σὲ τρία χρόνια, ὁ Νὶκ Ράτεν μεγάλωσε πολὺ τὴν περιουσία του. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς προσπάθειές του καὶ τὶς πονηρίες ποὺ μεταχειρίσθηκε γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸν κόμητα σὲ μιὰ παγίδα, δὲν κατάφερε τίποτε τὸ ἄξιο λόγου.

»Ἡ πρώτη αὐτὴ ἀποτυχία του πολλαπλασίασε τὸ μῖσος καὶ τὸ πεῖσμα του. Ἂν ἐπρόκειτο μόνο νὰ σκοτώσῃ, τὸ πρᾶγμα θὰ τελείωνε ἁπλᾶ καὶ γρήγορα. Μὰ δὲν ἤθελε αὐτὸ ὁ Νὶκ Ράτεν. Ὀνειρευόταν μιὰ ἐκδίκησι διαφορετική!

»Γιὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ ὅμως, χρειαζόταν νὰ γνωρισθῇ μὲ πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Οὐίλλιαμ Μπρούμ, νωρὶς νὰ τὸν πλησιάσῃ ὁ ἴδιος, γιατὶ θὰ ὑπῆρχε τότε ὁ κίνδυνος ν' ἀναγνωρισθῇ. Προσπάθησε νὰ δωροδοκήσῃ τοὺς ὑπηρέτες του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ὑπῆρξε ἀπεναντίας τυχερώτερος μὲ τὸ νέο δημοσιογράφο Μὰξ Ἄλτον, ποὺ σύχναζε τακτικὰ στὸ σπίτι τοῦ Μπρούμ. Αὐτὸς ἔπεσε εὔκολα στὰ δίχτυα του, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τίποτε...

»Γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ κάπως τὶς σχέσεις του μὲ τὸ νέο, ὁ Νὶκ Ράτεν τοῦ ἀνέθεσε νὰ γράψῃ ἕνα βιβλίο γιὰ τὶς ὠμότητες τῶν Ἄγγλων στὶς Ἰνδίες. Καὶ συγχρόνως, μὲ τὴν ἀκούσια βοήθειά του, κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλες τὶς πληροφορίες καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὴν κατάστρωσι τοῦ σχεδίου του.

»Τὸν ἴδιο περίπου καιρό, εἶχε τὴν τύχη νὰ συναντήσῃ τὸ Σόχναμ Γκὶ Ἀζό. Ὁ Θιβετιανὸς κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ἐπιχειρηματίας ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦσε καὶ ποὺ θὰ δεχόταν νὰ πληρώσῃ ἀκριβώτατα τὶς ὑπηρεσίες του. Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, ὁ Νὶκ Ράτεν κατάλαβε ὅτι εἶχε βρῆ τὸ ἰδεῶδες μέσον γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν κόμητα Μπρούμ μ' ἕνα τρόπο τρομερὸ καὶ πρωτάκουστο.

»Χρειάζονταν δυὸ ἄνθρωποι στὸ Σόχναμ Γκὶ Ἀζό, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μεγάλο του πείραμα; Ἐ λοιπόν, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θἄταν ὁ θανάσιμος ἐχθρός του! Κι' ὁ ἄλλος θἄταν ὁ Χουὰν Ρουμπλές, ὁ ἀγαπημένος τῆς κόρης τοῦ κόμητος.

»Ὁ πρῶτος θἄπαιρνε τὴ μορφὴ τοῦ δευτέρου... καὶ τὰ αἰσθήματα ποὺ θὰ τοῦ ἐξεδήλωνε ἡ κόρη του, μὴ ξέροντας πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν πατέρα της, θἄταν τὸ φρικτότερο μαρτύριο γι' αὐτόν! Ὁ Νὶκ Ράτεν ἐνοιώθε ἀφατη ἡδονή, καταστρώνοντας τὸ σχέδιό του ὡς τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια. Ἔπειτα βάλθηκε νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ.

»Γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ κόμητος Μπροὺμ δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἄλλο ἀπ' ὅσα ξέρετε. Ὅταν ὁ κόμης ἔφτασε ἐδῶ, ὁ Χουὰν Ρουμπλὲς βρισκόταν κιόλας ἀπὸ μερικὲς ὧρες στὴ διάθεσι τοῦ Ράτεν, ποὺ τὸν εἶχε προσελκύσει μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ τοῦ φανέρωνε τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς του.

»Ἑτοιμάστηκαν ὅλα τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Μὰξ Ἄλτον, ποὺ θ' ἀποκτοῦσε ἕνα ἀκλόνητο ἄλλοθι μὲ τὸ ταξεῖδι του στὸ ἐξωτερικό. Τέλος, ἔγινε τὸ πείραμα. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἀπόλυτα ἱκανοποιητικά... ὅπως μπορέσατε καὶ σεῖς νὰ διαπιστώσετε! Ὁ Ράτεν πείσθηκε ὅτι ἡ μέθοδος τοῦ Θιβετιάνοῦ ἦταν λαμπρή. Καὶ τότε πραγματοποίησε μιὰν ἄλλη ἰδέα, ποὺ τοῦ εἶχε ἔρθει στὸ μεταξύ.

»Ἂν ἄλλαζε κι' αὐτὸς προσωπικότητα κι' ἔπαιρνε τὴν ἐμφάνισι τοῦ Μὰξ Ἄλτον, θὰ ἐξασφαλιζόταν ἀπὸ κάθε ὑπόνοια γιὰ τὴν ὑπόθεσι Μπρούμ, θὰ γλύτωνε ὁριστικὰ ἀπὸ διαφόρους πολιτικοὺς ἀντιπάλους ποὺ εἶχαν ἐπιχειρήσει ἤδη δυὸ φορὲς νὰ τὸν δολοφονήσουν, θὰ γινόταν νέος κι' ὡραῖος καὶ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ χαρῇ τὴ ζωὴ καὶ τὰ πλούτη του!

»Χάρις στὴ μεσολάβησι τοῦ Ράτεν, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἄλτον τοῦ ἀνέθεσε μιὰ σπουδαία ἀποστολὴ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸν διέταξε νὰ φύγῃ ἀμέσως, μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο. Ὁ Ράτεν ὅμως τὸν συνώδευσε ὡς τὸ σταθμὸ καὶ τὸν ἔπεισε νὰ πάρῃ τὸ ἑπόμενο τραῖνο, γιὰ νὰ πάνε πρῶτα στὴ βίλλα του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ δῆθεν διάφορα στοιχεῖα πολύτιμα γιὰ τὴ δημοσιογραφικὴ ἀποστολή του.

»Ὁ Μὰξ δέχθηκε πρόθυμα τὴν πρότασι. Ἐξεδήλωσε δὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ συναντήσῃ, πρὶν φύγῃ, κάποιο ἀγαπητό του πρόσωπο — μιὰ γυναίκα, δίχως ἄλλο — γιὰ τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν εἶχε κάμει ποτὲ λόγο στὸ Ράτεν.

Ἀφοῦ ἔφυγε λοιπὸν ἀπ' τὴν πανσιὸν ὅπου κατοικοῦσε, ὁ Μὰξ Ἄλτον ἦρθε ἐδῶ, στὴ «Βίλλα Ματθίλδη».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΛΥΣΙΣ

Μέσα ἀπὸ 3000 τεμάχια μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἕνα φόρεμα μεταξωτὸν τῆς ἀρεσκείας σας 15 — 30.000. Μπλούζες, φούστες ἀπὸ 8— 13.000. Ἀποθήκη ἐνδυμάτων Ἀμερικῆς. Πλατεῖα Παλαιοῦ Δημοπρατηρίου ἀριθ. 3. Ἄνω πάτωμα. Τέρμα Λεωφορείων Λιόπεσι — Κορωπί.

"Αν δὲν βρῆς τὸ χειρότερο δὲν ἔκτιμᾶς τὸ καλλίτερο—αὐτὸ θὰ πῆ γυαλίζετε τὰ παπούτσια σας μὲ

ARIZONA

καὶ μὴν δοκιμάζετε ἄλλη μάρκα γιατὶ τὰ καταστρέφετε.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Ἀν Κωνσταντίνου 12.
Τηλ 53-100

Σημ: Αἱ προσκομίζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν δωρεὰν κάτι.

Κατὰ τῆς ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ

BONOMINT

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΑΘΑΡΤΙΚΗ ΜΑΣΤΙΧΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΥΣΚΕΥΑΣΜΕΝΗ ΠΑΝΤΟΥ ΑΝΑ 2 ΣΕ ΣΕΛΛΙΟΖΑ.

Ὁ Ρέντ Σκέλτον ζῆ γιὰ νὰ γελάῃ τὸν ξαναδοῦν ὅλοι ὅσοι εἶχαν χάσει τὸ θέαμα τὴν πρώτη φορά!

Ὁ Ρέντ γεννήθηκε στὸ Βίνσεντ τῆς Πολιτείας Ἰνδιάνα τῆς Ἀμερικῆς. Πατέρας του ἦταν ὁ διάσημος γιὰ τὴν ἐποχή του κλόουν καὶ θηριοδαμαστὴς Τζόζεφ Σκέλτον. Μιὰ λαϊκὴ παροιμία λέει ὅτι «τὸ μῆλο πέφτει πάντα κάτω ἀπ' τὴ μηλιά». Ἔτσι κι' ὁ μικρὸς Ρέντ ἀπ' τὰ ἑφτά του χρόνια ἀκολουθοῦσε τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα του. Σὲ ἡλικία 10 χρονῶν μπῆκε σ' ἕνα θίασο ποικιλιῶν, μὲ μισθὸ ἕνα δολλάριο τὴ βδομάδα. Τὸν ἄλλο χρόνο ἦταν μέλος τοῦ θιάσου «Τζὼν Λώρενς Στὸκ Κόμπανυ» καὶ 14 πιὰ ἐτῶν ἔπαιζε δίπλα στὸ φημισμένο κωμικὸ Χίττνερ, ἀντιγράφοντας ἀπ' αὐτὸν ὅλα τὰ ἐξυπνα κόλπα του. Ὁ Ρέντ ἦταν ὁ μικρότερος ἠθοποιὸς τοῦ θιάσου. Κι' ὅμως ἡ ἐπιτυχία του ἦταν θριαμβευτική.

Σὲ ἡλικία 21 ἐτῶν ὁ διάσημος πιὰ κλόουν - κωμικὸς ὁ Ρέντ φιλοδόξησε νὰ προσληφθῇ στὸ ραδιόφωνο, ὡς πρωταγωνιστὴς κωμικῶν σκέτς, καὶ στὸν κινηματογράφο. Καὶ τὸ πρῶτο, τὸ κατάφερε εὔκολα, ὄχι ὅμως καὶ τὸ δεύτερο.

—Καλὰ ὅλ' αὐτά, ἀλλὰ τί ξέρεις ἀκριβῶς νὰ κάνῃς, παιδί μου, στὸν κινηματογράφο; τὸν ρώτησαν ἀπὸ τὰ στούντιο Μέτρο ὅπου παρουσιάστηκε μόνος του.

—Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς ἄλλος, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Ρέντ. Νὰ κάνω τὸν κόσμο νὰ γελάσῃ...

—Πρὶν ὅμως κάνῃς τὸν κόσμο νὰ γελάσῃ πρέπει νὰ γελάσουμε μεῖς μὲ σένα, τοῦ εἶπαν.

—Τὸ μόνο εὔκολο, ἔκανε ὁ Ρέντ.

Καὶ δίχως νὰ χάσῃ καιρὸ πῆρε μιὰ κωμικὴ στάσι, ἔκανε μιὰ ἐξωφρενικὴ γκριμάτσα, γούρλωσε τὰ μάτια του, πέρασε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὰ σκέλη του καὶ ἄρχισε νὰ πηδᾶῃ, μιμούμενος τὶς φωνὲς καὶ τὰ πηδήματα τοῦ βάτραχου.

Τὸ θέαμα ἦταν μὰ τὴν ἀλήθεια τόσο κωμικό, ὥστε ὁ διευθυντὴς στάθηκε ἀδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴ σοβαρότητά του. Μόλις πρόφτασε νὰ φωνάξῃ καὶ μερικοὺς ἄλλους γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ σκηνή, ἔπεσε κάτω, ξερὸς ἀπὸ τὰ γέλια!...

Ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμή, ὁ Ρέντ εἶχε κατακτήσει καὶ τὸν κινηματογράφο. Ἀπὸ τότε, ἀπὸ τὸ 1940, ὡς σήμερα, ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς ἔχει πρωταγωνιστήσει σὲ περισσότερα ἀπὸ 15 φίλμ, ποὺ πολλὰ εἶναι ἐγχρωμα. Τὰ πιὸ γνωστὰ εἶναι: «Χίλιες τρελλὲς», «Μοντέρνα Ἀφροδίτη» καὶ «Ἡ Ντὺ Μπαρρὺ ἦταν κυρία», «Ζίγκφιλντ Φόλλις», «Ὁ Μέρτον τοῦ Χόλλυγουντ», «Ἕνας Γιάγκης ἀπὸ τὸ Νότο» καὶ τελευταῖο: «Ἡ κόρη τοῦ Ποσειδῶνος», μαζὶ μὲ τὴν Ἔστερ Οὐίλλιαμς.

Ὁ Ρέντ παντρεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1942 μὲ τὴν Ἔντνα Στίλγουελλ, ταξιθέτρια σ' ἕνα τσίρκο, ὕστερα ἀπὸ κεραυνοβόλο ἔρωτα. Χώρισαν ὅμως τὸ 1944. Μετὰ ἕνα χρόνο, ὁ Ρέντ ξαναπαντρεύτηκε μὲ τὴν Τζώρτζια - Μῶριν Νταϊβις. Ἔχουν μιὰ κόρη, τὴν χαριτωμένη Βαλεντίνα - Μαρί, ἡλικίας 2 ἐτῶν.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σκληρὴ καὶ γεμάτη περιπέτειες ζωὴ στὰ νειάτα του, σήμερα ὁ Ρέντ εἶναι εὐτυχισμένος, πλούσιος καὶ διάσημος. Μένει σὲ μιὰ πολυτελῆ βίλλα στὰ περίχωρα τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τὶς ἐλεύθερες ὧρες του τὶς περνάει κόβοντας ξύλα ποὺ τοῦ τὰ καυβαλοῦν ἀπὸ τὸ δάσος. Τὸν εὐχαριστεῖ ξεχωριστὰ ἡ ἀσχολία αὐτὴ καὶ ὄχι μόνον δὲν τὴν παραμελεῖ ποτέ, ἀλλὰ καὶ παντοτε τὴν διαλαλεῖ στὸ περιβάλλον του:

—Τὸ κόψιμο τῶν ξύλων εἶναι ἡ καλλίτερη γυμναστική, λέει μὲ τὸ αἰώνιο χιοῦμορ του ὁ Ρέντ. Ἔπειτα χρειάζονται γιὰ τὸ σπίτι, μὰ καὶ σὲ μένα τὸν ἴδιο. Ὅταν κάνω καμμιὰ ψκάφα παίρνω ἀμέσως ἕνα ξύλο καὶ... χτυπῶ τὸ κεφάλι μου... Ἔτσι συνέρχομαι ἀμέσως!...

ΓΚΡ. ΤΖΟΝΣΟΝ

Ὁ Ρέιτ Σκέλτον.

Ἡ Γκρέτα ϑά... τρελλαϑῇ;

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο παρακολουθήσε τελευταία στὴ Νέα Ὑόρκη τὴν προβολὴ τῆς γαλλικῆς ταινίας «Ἡ τρελλὴ τοῦ Σαγιὸ» καὶ ἐνθουσιάστηκε τόσο πολὺ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔργο, ὥστε ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ γυρίσῃ κι' αὐτὴ τὸν ἴδιο ρόλο.

Ο γερος, με το άποξηραμένο σάν άπό περγαμηνή πρόσωπο, αύτοσυστήθηκε:

— Πέντρο Μπροῦνο Βάργκας, εἶπε.

Ἔπειτα, παίρνοντας ἀπὸ τὸ χέρι μιὰ ὄμορφη νέα, μὲ μελαψὴ σὰν ἀπὸ ἔβενο ἐπιδερμίδα, πρόσθεσε:

—Ἔλενα Γκομές, ἡ νύφη μου...

Ὑστερα γύρισε πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς νέου, ποὺ φοροῦσε μαῦρο πανταλόνι, μπλὲ μπλούζα κι' ἕνα κόκκινο φουλάρι στὸ λαιμό, καὶ πρόσθεσε:

—Ὁ Σαμπάγιο Μπροῦνο Βάργκας, ὁ γυιός μου.

Ὁ γέρος ἔκανε ἀκόμη μιὰ κυκλικὴ κίνηση μὲ τὸ χέρι, δείχνοντάς μου τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἦταν καθισμένοι γύρω στὸ μεγάλο τραπέζι.

— Φίλοι, εἶπε.

Χαμογέλασα.

—Ἔπεσα, λοιπόν, σὲ γάμο; εἶπα.

—Ὁ γάμος ἔγινε ἐδῶ καὶ πολλὲς ὧρες, μοῦ ἀπάντησε ὁ γέρος. Πέσατε πάνω στὸ τραπέζι τοῦ γάμου.

— Τόσο τὸ καλύτερο, ἀπάντησα γελώντας.

Κι' οἱ ἄλλοι γύρω μου γέλασαν.

Ἔπειτα ὁ Πέντρο Μπροῦνο Βάργκας, πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι, μὲ ὠδήγησε στὸ βάθος τῆς αἴθουσας καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθίσω πλάϊ του σ' ἕνα ψηλὸ κάθισμα.

— Θὰ φᾶτε καὶ θὰ κοιμηθῆτε ἀπόψε ἐδῶ, μοῦ εἶπε.

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ περιπέτειες, ποὺ εἶνε ἄσχετες μὲ τὴν ἱστορία ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ, μὲ εἶχαν ὁδηγήσει ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι στὴν Κολομβία. Πήγαινα τώρα στὴν Ὄντα. Μὰ εἶχα ἀργήσει πολὺ στὸ δρόμο καὶ τὸ σούρουπο μ' εἶχε βρῆ στοὺς πρόποδες τοῦ Κόντες. Ἡ Ὄντα βρισκόταν ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος. Θἄπρεπε, λοιπόν, νὰ ταξιδέψω ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ φτάσω ἐκεῖ, κι' ὅπως ἤμουν ξένος στὴν περιοχή, προτίμησα νὰ χτυπήσω στὴν πόρτα ἑνὸς μεγάλου σπιτιοῦ ποὺ βρισκόταν λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ δρόμο, γιὰ νὰ ζητήσω φιλοξενία.

—Ἂν ἤξερα πὼς ἔχετε γιορτή, δὲν θὰ σᾶς ἀνησυχοῦσα, εἶπα.

Ὁ γέρος μὲ κύτταξε μ' αὐστηρὸ βλέμμα, σὰ νὰ μὲ μάλωνε.

— Εἴσαστε προσκαλεσμένος στὴ χαρά μας, μοῦ ἀπάντησε.

Στὸ μεταξύ, μερικοὶ «πεὸν» εἶχαν καθαρίσει τὸ τραπέζι μπροστά μου κι' εἶχαν φέρει ἕνα σωρὸ πιατέλλες μὲ φαγητά. Πειναῦσα πολὺ κι' ἔφαγα μὲ μεγάλη ὄρεξι. Ὁ γέρος μὲ κύτταζε εὐχαριστημένος. Σὲ μιὰ στιγμή, ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μὲ ρώτησε σιγά:

— Δὲν εἶνε ὄμορφη ἡ νύφη μου;

—Πολύ, ἀπάντησα. Ὁ γυιός σας ἦταν τυχερός.

— Ναί, εἶπε ὁ γέρος. Ὁ Σαμπάγιο ἦταν πολὺ τυχερός. Καὶ νὰ ξέρετε πόσο κουράστηκε γιὰ νὰ τὴν παντρευτῆ!... Δὲν ὑπάρχει σ' ὅλη τὴν Κουντιναμάρκα ὁμορφότερη νέα ἀπὸ τὴν Ἔλενα. Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀγαπιόντανε ἀπὸ καιρό... Μὰ ἦταν ὁ ἄλλος στὴ μέση...

— Ποιὸς ἄλλος;

—Ὁ Σάνχο Περέζ, ὁ ξάδερφος τῆς Ἔλενας. Τὴν ἤθελε κι' αὐτός, γιατί, ὅπως ἔλεγε, τὴν ἀγαποῦσε... Μπορεῖ... Μά, ἀφοῦ ἡ Ἔλενα δὲν τὸν ἀγαποῦσε; Οἱ γονεῖς της, ὡστόσο, δίσταζαν. Γιατὶ ὁ Σάνχο εἶνε πολὺ πλούσιος κι' ἔχει μεγάλη δύναμι στὴν περιοχή... Ξέρετε, λοιπόν, τί ἔγινε; Ὠργανώσαμε μιὰ ψεύτικη ἀπαγωγή. Οἱ γονεῖς τῆς Ἔλενας ἦταν σύμφωνοι σ' αὐτό. Ἔτσι ὁ Σάνχο δὲν ἔχει νὰ πῆ τίποτε... Νὰ γιατὶ οἱ γονεῖς τῆς Ἔλενας δὲν εἶνε στὸ γάμο. Κάνουν δήθεν τὸ θυμωμένο, σὰν ὁ γάμος νὰ γίνεται χωρὶς τὴ θέλησί τους... Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ Σαμπάγιο κι' ἡ Ἔλενα θὰ πᾶνε νὰ πέσουν στὰ πόδια τους, γιὰ νὰ τοὺς ζητήσουν τάχα συγγνώμη... Κι' ἐκεῖνοι θὰ τοὺς τὴ δώσουν πρόθυμα. Ἔτσι ὅλα θὰ τελειώσουν μιὰ χαρά...

Γελοῦσε γιὰ τὸ ἔξυπνο κόλπο.

Οἱ συζητήσεις μέσα στὴν αἴθουσα εἶχαν σταματήσει μὲ τὸν ἔρχομό μου. Ἀλλὰ τώρα εἶχαν ἀρχίσει ξανά. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν μαζί, ἔτσι ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβω τί ἔλεγαν.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα. Σὲ μιὰ στιγμή, οἱ δυὸ νεόνυμφοι σηκώθηκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους, ὑποκλίθηκαν κι' ἔφυγαν.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Σαμπάγιο ξαναῆρθε. Κρατοῦσε ἕνα μεγάλο κλειδὶ στὰ χέρια του.

— Τὴν κλείδωσες; τὸν ρώτησαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

Ὁ νέος ἔδειξε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος τὸ κλειδὶ κι' ἔπειτα τὸ πέταξε σὲ μιὰ γωνιά.

Ὅλοι ἔβαλαν τότε μεγάλες φωνὲς κι' οἱ «πεὸν» γέμισαν τὰ ποτήρια μὲ κρασί. Ἔγινε ἀληθινὸ πανδαιμόνιο.

Ὅταν κόπασε κάπως ὁ θόρυβος, ὁ Πέντρο Μπροῦνο Βάργκας ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Καταλάβατε τίποτε;... Ὄχι, ἔ;... Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω... Τὰ παληὰ ἔθιμά μας ὁρίζουν ὅτι ἡ νύφη εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ στρώση μόνη της τὸ νυφικὸ κρεββάτι.... Ὁ γαμπρὸς τὴν κλειδώνει στὸ νυφικὸ θάλαμο κι' ὅταν ξαναγυρίση ἐκεῖ, πρέπει νὰ τὰ βρῆ ὅλα ἕτοιμα...

—Ὡραία συνήθεια, εἶπα.

Ὁ γέρος χαμογέλασε εὐχαριστημένος.

—Ἡ νύφη πρέπει νὰ μάθη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἀπάντησε, ποιὰ εἶνε τὰ καθήκοντά της. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τὰ βρίσκη ὅλα ἕτοιμα.

Μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ ἀκούστηκε σὲ λίγο:

— Σαμπάγιο!... Βοήθεια!... Σαμπάγιο!...

Ὅλοι ἀναγνώρισαν τὴ φωνὴ τῆς Ἔλενας.

Ὁ νέος ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ νυφικοῦ θαλάμου. Ἀλλὰ ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

— Ποῦ εἶνε τὸ κλειδί; φώναξε.

Ἄρχισαν ὅλοι νὰ ψάχνουν, ἀλλὰ τὸ κλειδὶ δὲν βρισκόταν πουθενά. Καί, στὸ μεταξύ, οἱ φωνὲς τῆς Ἔλενας συνεχίζονταν πιὸ ἀγριες καὶ σπαραχτικές.

— Σαμπάγιο, πεθαίνω! φώναζε ἡ δυστυχισμένη. Δὲν μπορεῖς, λοιπόν, νὰ μὲ σώσης;... Σαμπάγιο!...

Ὅλοι τὰ εἶχαν χαμένα. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν πὼς τὸ κλειδὶ δὲν βρισκόταν πουθενά.

Εἶχα ἀναστατωθῆ ἀπὸ τὶς φωνὲς τῆς Ἔλενας.

— Γιατὶ δὲν σπάζετε τὴν πόρτα; πρότεινα.

— Σπάστε τὴν πόρτα! οὐρλιαξε πλάϊ μου ὁ γέρο Βάργκας, ποὺ εἶχε τώρα ἕνα ὕφος ἀνήσυχο καὶ τρομαγμένο.

Οἱ φωνὲς τῆς Ἔλενας γίνονταν ὁλοένα

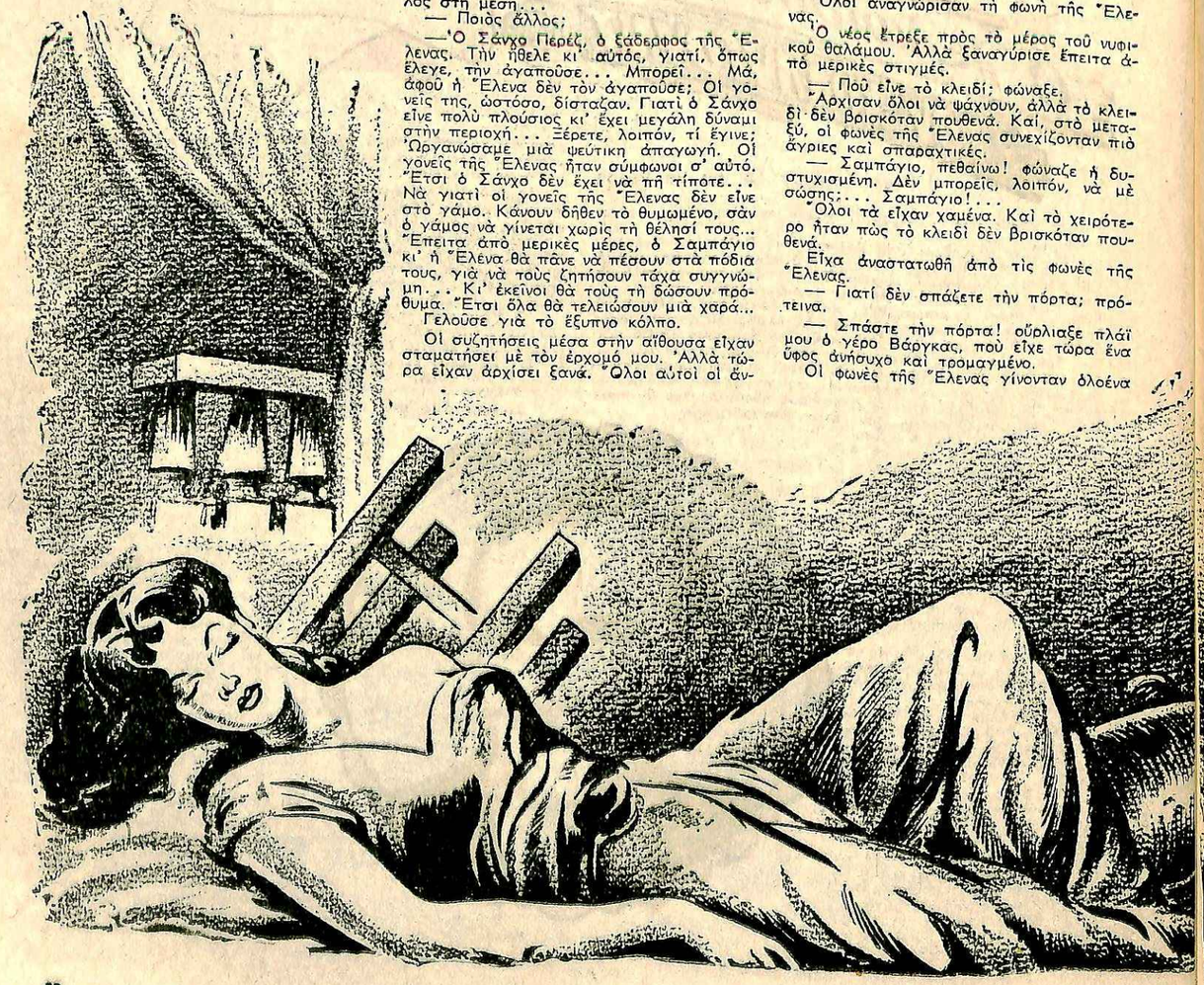

Νύχτα σαΐτου

Δραματικὸ διήγημα

καὶ πιὸ ἀδύνατες κι' ἔσβυσαν μέσα σ' ἕναν ὑπόκωφο ρόγχο.

Δὲν χρειάστηκαν περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτὰ γιὰ τὸ σπάσιμο τῆς πόρτας. Ἀλλὰ κεῖνοι ποὺ μπῆκαν μέσα ὀπισθοχώρησαν ἀμέσως τρομαγμένοι. Ἕνας «πεόν», ὡστόσο, ἔσπασε μὲ τὰ δυνατά του χέρια μιὰ καρέκλα, ἅρπαξε ἕνα καρεκλοπόδαρο κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μὲ ὁρμὴ τὸν ἀέρα. Ἔτσι τουλάχιστον νόμισα τὴν πρώτη στιγμή.

Αὐτὸ κράτησε μερικὲς στιγμές. Ἔπειτα τὸν εἶδα νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρεββατιοῦ καὶ νὰ χτυπᾶ μὲ λύσσα ἕνα μαυροπράσινο πρᾶγμα ποὺ βρισκόταν πάνω στὰ σεντόνια.

— Δυὸ «κούνκας»! φιθύριζαν τρομαγμένοι ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονταν γύρω μου.

Κατάλαβα ἀμέσως. Οἱ «κούνκας» εἶνε δηλητηριώδη φίδια τῆς κατηγορίας τῶν τριγωνοκεφάλων. Τὸ δηλητήριό τους εἶνε τόσο τρομερὸ ποὺ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ τὸν δαγκώσουν πεθαίνει μέσα σὲ λίγα λεπτά.

Τὰ κεφάλια τῶν δυὸ «κούνκας» εἶχαν πολτοποιηθῆ σὲ λίγο κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ «πεόν», ἀλλὰ τὰ κορμιά τους σάλευαν ἀκόμη. Ἦταν, ὅμως, ἀκίνδυνα πιὰ κι' ἔτσι μπορέσαμε νὰ μποῦμε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἀλλ' εἴχαμε φτάσει πολὺ ἀργά. Ἡ δυστυχισμένη Ἔλενα ἦταν πεσμένη στὸ πάτωμα καὶ δὲν ἀνέπνεε πιά.

Ὁ Σαμπάγιο ἔσκυψε πάνω της καὶ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά της. Δὲν χτυποῦσε. Ἡ Ἔλενα ἦταν νεκρή.

Ὅλοι ἔστεκαν ἀμίλητοι. Ἡ συμφορὰ ἦταν τόσο ἀνέλπιστη, ποὺ τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων εἶχε πάψει νὰ λειτουργῆ κι' ἡ μιλιὰ εἶχε κοπῆ στὸ στόμα τους. Πόσο κράτησε αὐτὴ ἡ περίεργη σιωπή; Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω.

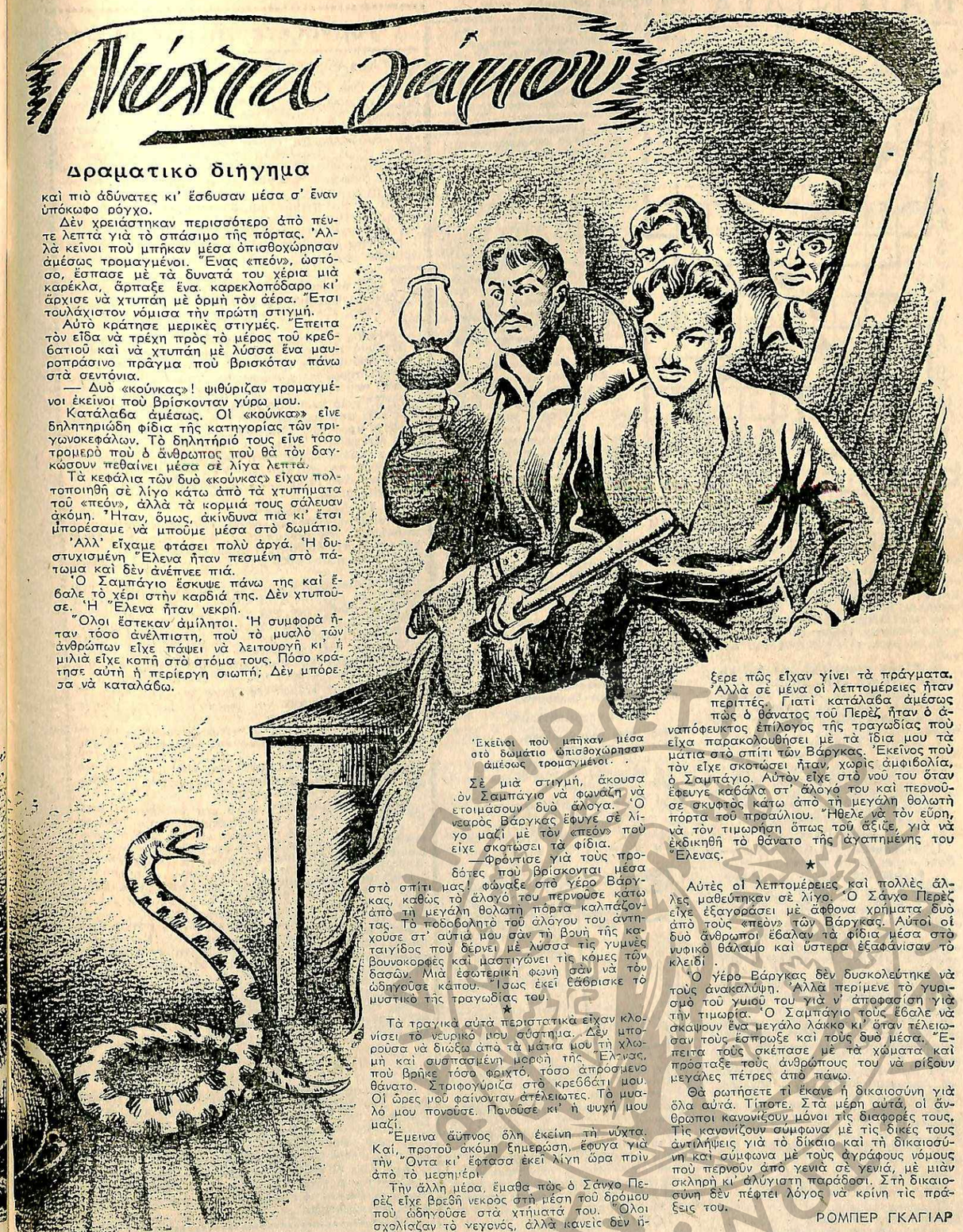

Ἐκεῖνοι ποὺ μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο ὠπισθοχώρησαν ἀμέσως τρομαγμένοι.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἄκουσα τὸν Σαμπάγιο νὰ φωνάζη νὰ ἑτοιμάσουν δυὸ ἄλογα. Ὁ νεαρὸς Βάργκας ἔφυγε σὲ λίγο μαζὶ μὲ τὸν «πεόν» ποὺ εἶχε σκοτώσει τὰ φίδια.

—Φρόντισε γιὰ τοὺς προδότες ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ σπίτι μας! φώναξε στὸ γέρο Βάργκας, καθὼς τὸ ἄλογό του περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη θολωτὴ πόρτα καλπάζοντας. Τὸ ποδοβολητὸ τοῦ ἀλόγου του ἀντιχοῦσε στ' αὐτιά μου σὰν τὴ βουὴ τῆς καταιγίδος ποὺ δέρνει μὲ λύσσα τὶς γυμνὲς βουνοκορφὲς καὶ μαστιγώνει τὶς κόμες τῶν δασῶν. Μιὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ σὰν νὰ τὸν ὡδηγοῦσε κάπου. Ἴσως ἐκεῖ ἐβρισκε τὸ μυστικὸ τῆς τραγωδίας του.

★

Τὰ τραγικὰ αὐτὰ περιστατικὰ εἶχαν κλονίσει τὸ νευρικό μου σύστημα. Δὲν μποροῦσα νὰ διώξω ἀπὸ τὰ μάτια μου τὴ χλωμὴ καὶ συσπασμένη μορφὴ τῆς Ἔλενας, ποὺ βρῆκε τόσο φριχτό, τόσο ἀπρόσμενο θάνατο. Στριφογύριζα στὸ κρεββάτι μου. Οἱ ὧρες μοῦ φαίνονταν ἀτέλειωτες. Τὸ μυαλό μου πονοῦσε. Πονοῦσε κι' ἡ ψυχή μου μαζί.

Ἔμεινα ἄϋπνος ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα. Καί, πρωτοῦ ἀκόμη ξημερώση, ἔφυγα γιὰ τὴν Ὄντα κι' ἔφτασα ἐκεῖ λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔμαθα πὼς ὁ Σάνχο Περὲζ εἶχε βρεθῆ νεκρὸς στὴ μέση τοῦ δρόμου ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ χτήματά του. Ὅλοι σχολίαζαν τὸ γεγονός, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε πῶς εἶχαν γίνει τὰ πράγματα. Ἀλλὰ σὲ μένα οἱ λεπτομέρειες ἦταν περιττές. Γιατὶ κατάλαβα ἀμέσως πὼς ὁ θάνατος τοῦ Περὲζ ἦταν ὁ ἀναπόφευκτος ἐπίλογος τῆς τραγωδίας ποὺ εἶχα παρακολουθήσει μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια στὸ σπίτι τῶν Βάργκας. Ἐκεῖνος ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει ἦταν, χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ Σαμπάγιο. Αὐτὸν εἶχε στὸ νοῦ του ὅταν ἔφευγε καβάλα στ' ἄλογό του καὶ περνοῦσε σκυφτὸς κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη θολωτὴ πόρτα τοῦ προαύλιου. Ἤθελε νὰ τὸν εὕρη, νὰ τὸν τιμωρήση ὅπως τοῦ ἄξιζε, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης του Ἔλενας.

★

Αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες καὶ πολλὲς ἄλλες μαθεύτηκαν σὲ λίγο. Ὁ Σάνχο Περὲζ εἶχε ἐξαγοράσει μὲ ἄφθονα χρήματα δυὸ ἀπὸ τοὺς «πεόν» τῶν Βάργκας. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄνθρωποι ἔβαλαν τὰ φίδια μέσα στὸ νυφικὸ θάλαμο καὶ ὕστερα ἐξαφάνισαν τὸ κλειδί.

Ὁ γέρο Βάργκας δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τοὺς ἀνακαλύψη. Ἀλλὰ περίμενε τὸ γυρισμὸ τοῦ γυιοῦ του γιὰ ν' ἀποφασίση γιὰ τὴν τιμωρία. Ὁ Σαμπάγιο τοὺς ἔβαλε νὰ σκαψουν ἕνα μεγάλο λάκκο κι' ὅταν τέλειωσαν τοὺς ἔσπρωξε καὶ τοὺς δυὸ μέσα. Ἔπειτα τοὺς σκέπασε μὲ τὰ χώματα καὶ πρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ρίξουν μεγάλες πέτρες ἀπὸ πάνω.

Θὰ ρωτήσετε τί ἔκανε ἡ δικαιοσύνη γιὰ ὅλα αὐτά. Τίποτε. Στὰ μέρη αὐτά, οἱ ἄνθρωποι κανονίζουν μόνοι τὶς διαφορές τους. Τὶς κανονίζουν σύμφωνα μὲ τὶς δικές τους ἀντιλήψεις γιὰ τὸ δίκαιο καὶ τὴ δικαιοσύνη καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς ἀγράφους νόμους ποὺ περνοῦν ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιά, μὲ μιὰν σκληρὴ κι' ἀλύγιστη παράδοσι. Στὴ δικαιοσύνη δὲν πέφτει λόγος νὰ κρίνη τὶς πράξεις του.

ΡΟΜΠΕΡ ΓΚΑΓΙΑΡ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Ἀντὶ νὰ τοποθετήσετε ἕνα μόνο γράμμα μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο, θὰ βάλετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

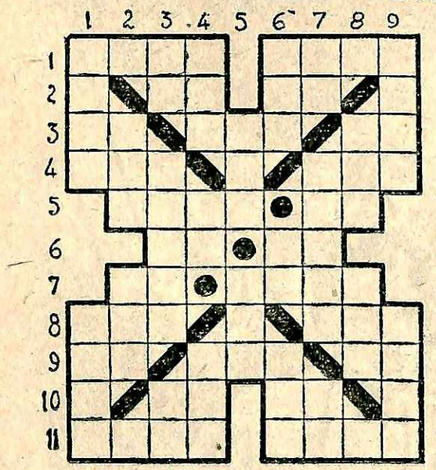

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Περιοχὴ τῆς Δ. Γαλλίας ποὺ ἀνῆκε κάποτε στὴ Γερμανία. — Ἑλληνικώτατος μεζές.
2. Ἀνόητη (καθ.). — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
3. Ἐλαττώνω. — Λιμνοθάλασσα τῆς Ν. Α. Θράκης, γνωστὴ ὡς λίμνη τοῦ Πόρτο Λάγο. — Μέλος τοῦ σώματός μας.
4. Ματαίως. — Ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴ γλῶσσα (δημοτ.).
5. Μαρτυρία. — Μέρος τοῦ αὐγοῦ.
6. Τόπος προσευχῆς. — Δὲν εἶνε οὔτε στερεὰ οὔτε ἀέρια.
7. Ἀπαιτῶ. — Χωρὶς νὰ ὑπολογίζῃ τὶς συνέπειες (ἐπίρ. δημ.).
8. Δύναμις χαρακτῆρος. — Ἤπειρος.
9. Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Κατ' ἰδίαν (δημ.). — Ὄργανο αἰσθήσεως (δημ.).
10. Κούφωμα τοῦ σπιτιοῦ (καθ.). — Μπαίνει στὴ σαλάτα.
11. Στολίζουν καὶ στοιχίζουν. — Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ μεγάλο κίνδυνο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ἡ χημεία τοῦ μεσαίωνος. — Ἔχει σχέσι μὲ τὸ θέατρο.
2. Κατηγορία πτηνῶν. — Μικροεκδούλευσις.
3. Σέβομαι — Στὸ ἐμπόριο ἀποφέρει καὶ ἀνάλογα κέρδη. — Θυσιάζεται.
4. Κοινῶς λέγεται καραμπίνα. — Λατρεύεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. — Προκαλοῦν τὸ γέλιο καὶ τὴν εὐθυμία.
5) Ἐπιτυγχάνεται μὲ δυναμωτικά. — Ἄκομψος, χωρὶς καμμιὰ χάρι.
6) Στὰ ἔπιπλα λέγεται κοινῶς κορνίζα (καθ.). — Ὑψηλὰ σημεῖα. — Μετάβασις σὲ μέρος μάλλον μακρυνό.
7) Ἀποτελεῖ μέρος τῆς κεφαλῆς. — Ἀναπαράστασις σὲ μικρότερη κλίμακα. — Πρόθεσις.
8) Ἀναφέρεται σὲ μιὰ πολὺ ψυχρὴ περιοχὴ τῆς γῆς. — Τὰ νερὰ αὐτὰ εἶνε ἐπικίνδυνα.
9) Προσταγὴ ποὺ ἐπιβάλλει σιωπή. — Ἀπώλεια τιμῆς.

Δ.

Ἡ κερασιὰ

Τὰ κτήματα δυὸ γειτόνων χωρίζονται ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ φράχτη. Μιὰ κερασιά, φυτρωμένη στὴν ἄκρη τοῦ κτήματος τοῦ Β, γέρνει πρὸς τὸ φράχτη, ἔτσι ὥστε τὰ μισὰ κλαδιά της βρίσκονται πάνω ἀπ' τὸ κτῆμα τοῦ Α. Ὁ Α διεκδικεῖ τὰ κεράσια αὐτῶν τῶν κλαδιῶν, μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας προχωρεῖ πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω ἀπεριορίστως. Ὁ Β ἔχει ἀντιρρήσεις, ἐφόσον τὸ δέντρο φυτρώνει στὸ δικό του κτῆμα.

Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ἔχει δίκι ;

Ἱστορικὲς ἀράχνες

1) Μιὰ ἀράχνη ἔπεσε μέσα στὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ του, καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ πιῇ. Χτύπησε τότε τὸ κουδοῦνι γιὰ τὸν ὑπηρέτη του. Ἀκούστηκε ἀμέσως μιὰ πιστολιά. Ὁ ὑπηρέτης εἶχε ρίξει δηλητήριο στὸ καφέ καί, νομίζοντας ὅτι ὁ κύριός του τὸ εἶχε ἀνακαλύψει, αὐτοκτόνησε.

2) Ὅταν οἱ ἐχθροί του ἀνακάλυψαν τὴ σπηλιὰ ὅπου εἶχε καταφύγει, βρῆκαν τὴν εἴσοδό της φραγμένη ἀπὸ ἕνα ἱστὸ ἀράχνης. Τὸ θεώρησαν λοιπὸν σημάδι θείας προστασίας καὶ δὲν τὸν πείραξαν.

Ποιὰ ἱστορικὰ πρόσωπα ἀφοροῦν τὰ δυὸ αὐτὰ περιστατικά;

Ἐρωτήσεις

1) Γιατὶ τὸ «καρῦδι» τοῦ ἀνδρικοῦ λαιμοῦ ὀνομάζεται «μῆλο τοῦ Ἀδάμ»;

2) Ποιὰ ἀκριβῶς ἱστορικὴ περίοδος ἔχει ὀνομασθῆ Μεσαίων;

3) Πόσα πόδια ἔχει ἡ μυῖγα, ὁ ἀστακός, ἡ ἀράχνη;

Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο νότα μουσική,
τ' ἄλλο μου τὸ φωνάζεις
τοῦ σκύλου, νὰ ξεκουμπιστῇ.
Καὶ μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ μαζί,
πρόσωπο παρουσιάζεις
σὲ τραγωδία ξακουστή.

Μεταγραμματισμὸς

Ἑνὸς ἀπὸ τοὺς Δώδεκα
ἀλλάζεις τὸ κεφάλι
καὶ μιᾶς θρησκείας ἱδρυτής,
τῆς μακρυνῆς Ἀνατολῆς,
ἀμέσως θὰ προβάλῃ.

Καὶ λίγη ταχυδακτυλουργία

Σ' ἕνα τραπέζι, σκεπασμένο μὲ τὸ κάλυμμά του, τοποθετῆστε ἕνα ποτῆρι πάνω σὲ δυὸ χοντρὰ νομίσματα, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας.

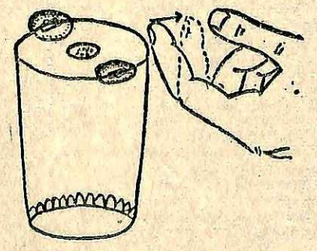

Κάτω ἀπ' τὸ ποτῆρι, καὶ ἀκριβῶς στὸ κέντρο ἐχετε τοποθετήσει ἕνα ἄλλο πιὸ μικρὸ καὶ πιὸ λεπτὸ νόμισμα.

Καὶ τώρα προσπαθῆστε νὰ βγάλετε τὸ μικρὸ νόμισμα τοῦ κέντρου ἔξω ἀπ' τὰ χείλη τοῦ ποτηριοῦ, χωρὶς νὰ μετακινήσετε τὸ ποτῆρι καὶ χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε κανένα χαρτὶ ἢ ἄλλο μέσον γιὰ νὰ σπρώξετε τὸ νόμισμα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

Γυμνάζετε τὴ μνήμη σας

Ἕνα εὐχάριστο πνευματικὸ παιγνίδι

Ἀπὸ ὅσα διαβάζει κανείς, λέγει ὁ Ἔρνστ Τσάπελ, λίγα συνήθως συγκρατεῖ, ἂν δὲν ἔχη γερὴ μνήμη καὶ ἂν δὲν τὴν γυμνάζη συνεχῶς. Καὶ ἡ καλύτερη μέθοδος γι' αὐτὸ εἶνε νὰ ἐλέγχη κάθε φορὰ τὶς γνώσεις του, καταβάλλοντας εἰδικὴ προσπάθεια νὰ τὶς θυμηθῇ καὶ νὰ τὶς ἀνακεφαλαιώσῃ. Τὸ προσφορώτερο, τὸ πιὸ ξεκούραστο καὶ πιὸ εὐχάριστο σχετικῶς μέσον εἶνε οἱ διάφορες πνευματικὲς ἀσκήσεις, τὰ σταυρόλεξα, τὰ αἰνίγματα, κλπ.

Μιὰ τέτοια πνευματικὴ ἄσκησις εἶνε καὶ ἡ ἀκόλουθη. Σκεφθῆτε καὶ προσπαθῆστε νὰ δώσετε τὴ σωστὴ ἀπάντησι στὶς παρακάτω ἐρωτήσεις:

1) Πόσα κατὰ μέσον ὅρον αὐγά, γεννάει μιὰ κότα κάθε χρόνο; 75, 110, 130, 150, περισσότερα, πόσα;

2) Πῶς παριστάνεται συνήθως ἡ Δικαιοσύνη; Καὶ τί κρατεῖ στὰ χέρια της ἡ Ἐλευθερία;

3) Ποιὲς εἶνε οἱ πέντε ζῶνες τῶν κλιμάτων τῆς γῆς;

4) Ποιὸς ὁ ρόλος τῆς ἐπιμελητείας τοῦ στρατοῦ;

5) Ποιὰ εἶνε τὰ πιὸ θρεπτικὰ μεζεδάκια ἀπὸ τὸ κρέας, ποὺ ὡστόσο αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν εἶνε κρέας;

6) Τί σημαίνει: «Ἂς πιοῦμε ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτῆρι» κι' ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ σχετικὴ συνήθεια;

7) Σὲ ποιὸ περίφημο ἔργο τοῦ Σαίξπηρ κατὶ ποιὸς ἥρως λέει σὰν κατακλεῖδα τὴ φράσι: «Θυμήσου, κόρη, στὶς προσευχές σου, ὅλες μου τὶς ἁμαρτίες»;

8) Μπορεῖτε ν' ἀναφέρετε μερικὰ φαγητὰ καὶ ποτὰ ποὺ τὸ καθένα θυμίζει καὶ μιὰ χώρα ἢ μιὰ περιοχὴ ἢ μιὰ πόλι ποὺ τὰ παράγει ἢ τὰ πολυχρησιμοποιεῖ;

9) Ποιὸ ἀπὸ τὰ χρόνια 1949 - 1950 - 1951 -1952, εἶνε δίσεκτο;

10) Τί εἶνε ὁ πορφυρίων;

Πρὶν προχωρήσετε σκεφθῆτε νὰ δώσετε τὶς σωστὲς ἀπαντήσεις. Ἂν δὲν μπορῆτε, θὰ τὶς βρῆτε ἀμέσως πιὸ κάτω κατ' ἀριθμητικὴ σειρά. Ἰδού:

1) Κατὰ μέσον ὅρον μιὰ κότα γεννάει 110 αὐγὰ τὸ χρόνο.

2) Ἡ Δικαιοσύνη παριστάνεται σὰν γυναῖκα ποὺ κρατεῖ στὸ ἕνα της χέρι ζυγαριά, στὸ «πλάστιγγα τῆς Δικαιοσύνης» καὶ στὸ ἄλλο τὴν τιμωρὸ «σπάθη», συνήθως δὲ μὲ δεμένα τὰ μάτια, εἰς ἔνδειξιν ἀμεροληψίας. Ἡ Ἐλευθερία, κατὰ τὸν Ἐθνικό μας ποιητὴ τὸ Σολωμό καὶ τὴν ἀντίστοιχη σύνθεσι τοῦ Γκύζη, κρατεῖ στὸ χέρι της σπαθί, καὶ στὸ περίφημο ἄγαλμα τῆς Ν. Ὑόρκης πυρσό, ποὺ φωτίζει τὸν κόσμο.

3) Οἱ πέντε κλιματικὲς ζῶνες τῆς γῆς εἶνε: Ἡ διακεκαυμένη, βορεία καὶ νοτία εὔκρατος, βορεία καὶ νοτία ψυχρά.

4) Ἡ στρατιωτικὴ ἐπιμελητεία ἀσχολεῖται μὲ τὸν ἐφοδιασμό, τὸν στρατωνισμὸ καὶ τὶς μεταφορὲς τοῦ στρατοῦ.

5) Τὰ πιὸ ὀρεκτικὰ μεζεδάκια εἶνε ἡ καρδιά, τὸ σηκώτι, ἡ σπλήνα, τὰ νεφρά, τὰ ἐντεράκια, τὸ πάγκρεας, τὸ μυαλὸ καὶ ἡ γλῶσσα.

6) Σημαίνει ἀδελφικὴ φιλία καὶ προέρχεται ἀπὸ τὸν Μεσαίωνα, ὅποτε ὁ οἰκοδεσπότης ἔπινε πρῶτος κι' ἔδινε καὶ στὸν φιλοξενούμενο νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτῆρι γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι δὲν εἶχε μέσα δηλητήριο, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴ σκοτεινὴ ἐκείνη ἐποχή, οἱ δηλητηριάσεις ἦσαν πάντοτε στήν... ἡμερησία διάταξι καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ εἶχε κανεὶς κάθε λόγο νὰ τοὺς θεωρῇ φίλους.

7) Ὁ Ἄμλετ στὸ ὁμώνυμο ἔργο.

8) Τὸ κοκτέϊλ θυμίζει Ἀμερικὴ καὶ ἡ βότκα Ρωσία. Τὸ οὐΐσκυ, Σκωτία καὶ ἡ τσικουδιά, Κρήτη. Τὸ πιλάφι Τουρκία, τὸ «γκουλὰς» Οὐγγαρία, ἡ «μπουγιαμπέσσα» Μασσαλία, τὸ κοκορέτσι, Ρούμελη.

9) Δίσεκτο εἶνε τὸ 1952.

10) Εἶδος ἀγριόπαπιας.

Παρόμοια ἐρωτήματα μὲ ἀπαντήσεις μπορεῖτε νὰ κάνετε καὶ ἄλλα μόνοι σας καὶ νὰ δώσετε ἔτσι καὶ στὸν ἑαυτό σας καὶ στοὺς φίλους σας ἕνα ὠφέλιμο καὶ εὐχάριστο πνευματικὸ παιχνίδι.

✪✪✪

Ἡ ὀνομασία τῶν φάρων

Ἡ ὀνομασία τῶν φάρων προῆλθε ἀπὸ τὴ Νῆσο Φάρο, ποὺ βρίσκεται μπροστὰ στὸ λιμάνι τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ὅπου, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔχτισε ἕνα μεγαλοπρεπὲς φάρο ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο, γιὰ νὰ ὁδηγῇ μὲ τὸ φῶς του τοὺς ναυτιλλομένους κατὰ τὴ νύχτα.

Ἀπὸ τότε οἱ φάροι πολλαπλασιάστηκαν.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, χρησίμευαν ἐπίσης ὡς ἀστεροσκοπεῖα καὶ τὸ προσωπικό τους ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἱερεῖς ἀστρονόμους.

Ὁ Χοντροκέφαλος

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἦταν ἕνας γέρο - ἱππότης ποὺ εἶχε δυὸ γιούς. Ἦταν τόσο ἔξυπνοι κι' εἶχαν τόσα μυαλά, ποὺ δὲν ἤξεραν τί νὰ τὰ κάνουν. Κι' οἱ δυὸ ποθοῦσαν νὰ πάρουν τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ γυναῖκα τους. Ἡ βασιλοπούλα εἶχε βγάλει διαταγὴ στὸ λαό της κι' ἔλεγε πὼς θὰ παντρευόταν κεῖνον, ποὺ θὰ ἤξερε νὰ δίνῃ ἀμέσως μιὰ καλὴ ἀπάντησι καὶ νὰ μιλᾷ καθὼς πρέπει. Ἕνα ὁλόκληρο χρόνο παιδευόνταν νὰ προετοιμαστοῦν. Ὁ μεγαλύτερος ἔμαθε ἀπ' ἔξω ὅλο τὸ Λατινικὸ λεξικὸ κι' ὁ μικρότερος ὅλους τοὺς νόμους τῆς χώρας.

—Ἐγὼ θὰ πάρω τὴν πριγκηπέσσα, ἔλεγαν κι' οἱ δυό. Δῶσε μας ἀπὸ ἕνα ἄλογο, πατέρα.

Ἐκεῖνος τοὺς ἔδωσε ἀπὸ ἕνα ὅμορφο ἄλογο. Τοῦ μεγάλου ἦταν μαῦρο καὶ τοῦ μικροῦ ἄσπρο. Γιὰ νὰ τρέχουν μὲ γρηγοράδα λάδωσαν τὰ πέταλά τους. Ὅλοι οἱ ὑπηρέτες βγῆκαν στὴν αὐλὴ νὰ τοὺς καμαρώσουν καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ἔτυχε νὰ βγῇ κι' ὁ μικρὸς - μικρὸς ἀδερφός τους. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἦταν τρία ἀδέρφια ὅλα - ὅλα, μὰ ὁ τρίτος δὲν λογαριάζόταν μέσ' στοὺς ἄλλους δυό, γιατὶ δὲν ἦταν ἔξυπνος. Μάλιστα τὸν φώναζαν ὅλοι Χοντροκέφαλο.

—Ἔ, γειά σας! φώναξε μόλις τοὺς εἶδε. Γιὰ ποῦ τὸ βάλατε;

—Στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ νὰ πάρουμε τὴν κόρη του. Ὅλος ὁ κόσμος βουΐξε. Δὲν ξέρεις τίποτε ἐσύ;

—Μὰ τὴν πίστι μου! Θάρθῶ κι' ἐγὼ τότε.

Τ' ἀδέρφια τοὔρριξαν κατάμουτρα ἕνα κροϊδευτικὸ γέλιο καὶ ξεκίνησαν. Ὁ κουτὸς ἔτρεξε στὸν πατέρα του.

—Πατέρα, θέλω ἕνα ἄλογο. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς πόσο βιάζομαι νὰ παντρευτῶ. Ἂν μὲ πάρῃ, θὰ τὴν πάρω. Κι' ἂν δὲ μὲ πάρῃ, πάλι θὰ τὴν πάρω. Τὴ θέλω.

—Δὲ σοῦ δίνω ἄλογο, ἀπάντησε ὁ πατέρας του. Δὲν εἶσαι σὺ τὸ ἴδιο μὲ τ' ἀδέρφια σου.

—Καλά, ἀφοῦ δὲ μοῦ δίνεις ἄλογο θὰ πάρω κι' ἐγὼ τὸν τράγο μου!

— Πολὺ σκληρὸ μάθημα σήμερα, μπαμπᾶ... Ἡ δασκάλα μᾶς πέταξε τὰ βιβλία στὸ κεφάλι!...

Καβαλλίκεψε λοιπὸν τὸ γέρικο τράγο του καὶ χύμησε κάτω στὸ δρόμο σὰ σίφουνας. Τ' ἀδέρφια του πήγαιναν μπροστὰ σιγά. Οὔτε κὰν μιλοῦσαν, μὴ λάχη καὶ λησμονήσουν τὰ ὅμορφα πράγματα ποὺ εἶχαν σκεφτῇ νὰ ποῦν στὴν πριγκηπέσσα. Δὲν ἔπρεπε τίποτε ν' ἀφήσουν ἔτσι στὴν τύχη.

—Ἔ, γειὰ χαρά! φώναξε ὁ Χοντροκέφαλος. Δῆτε τί βρῆκα στὸ δρόμο μου!

—Βλάκα! Τί θὰ τὸ κάνῃς τὸ ψόφιο κοράκι;

—Θὰ τὸ δώσω στὴν πριγκηπέσσα.

Τ' ἀδέρφια ἔσκασαν στὰ γέλια καὶ ξεκίνησαν τρεχάλα. Σὲ λίγο ὅμως ὁ Χοντροκέφαλος τοὺς ξαναπρόλαβε.

—Δῆτε τί βρῆκα στὸ δρόμο, τοὺς φώναξε χαρούμενος.

—Ἠλίθιε! Αὐτὸ δὲν εἶνε παρὰ ἕνα παλιστέγανο χωρὶς πάτο. Θὰ τὸ χαρίσῃς τῆς Βασιλοπούλας;

Χωρὶς νὰ πάρουν ἀπάντησι, τ' ἀδέρφια ἄρχισαν νὰ τρέχουν μὲ καλπασμό. Ἔφτασαν στὴν πύλη τῆς χώρας μισὴ ὥρα νωρίτερα ἀπὸ τὸ Χοντροκέφαλο. Ἦταν κι' ἄλλοι ἐκεῖ πολλοὶ ποὺ περίμεναν τὴ σειρά τους. Ὅλος ὁ κόσμος τῆς χώρας στριμωχνόταν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ νὰ δῇ τὴν πριγκηπέσσα ποὺ ὑποδεχόταν τοὺς ὑποψηφίους γαμπρούς. Καθὼς ἔμπαινε ὁ καθένας τους στὸ δωμάτιό της, ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της ἔμενε ἄλαλος καὶ τὰ λόγια τους σβύνανε σὰν τὸ κερί. καὶ τὰ λόγια τους ἔσβυνε σὰν τὸ κερί.

—Δὲν ἀξίζει, ἔλεγε ἡ Βασιλοπούλα, βγάλτε τον ἔξω.

Στὸ τέλος ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ ἀδερφοῦ ποὺ ἤξερε τὸ Λατινικὸ λεξικό.

—Κάνει ἀνυπόφορη ζέστη δῶ μέσα, εἶπε μόλις μπῆκε στὸ δωμάτιο, γιατὶ ἔκανε πραγματικὰ μεγάλη ζέστη.

—Ναί. Βέβαια. Ὁ μπαμπᾶς φήνει κάτι κοτόπουλα σήμερα, ἀπάντησε ἡ Βασιλοπούλα.

—Χμ! Χμ! ἔκανε ἐκεῖνος ποὺ δὲν περίμενε μιὰ τέτοια κουβέντα. Κοτόπουλα; Χμ!

—Οὔτε αὐτὸς λέει τίποτε. Ἔξω!

Τὸν ἔβγαλαν καὶ μπάσανε τὸν ἄλλον.

—Κάνει πάρα πολλὴ ζέστη δῶ πέρα, εἶπε κι' αὐτός.

—Ναί, ψήνουμε σήμερα κάτι κοτόπουλα.

—Πῶς! Χμ! Χμ! Πῶς;

—Δὲ μοῦ κάνει. Ἔξω ἀπὸ δῶ!

Καὶ μπῆκε ὁ Χοντροκέφαλος μαζὶ μὲ τὸν τράγο του, τὸ ψόφιο κοράκι του καὶ τὸ τρύπιο τηγάνι.

—Ἔσκασα, μωρέ! Τί ζέστη εἶνε τούτη δῶ μέσα, φώναξε.

—Ναί, βέβαια. Μὰ ψήνω κάτι κοτόπουλα.

—Κι' ἐγὼ αὐτὸ ἤθελα γιὰ νὰ ψήσω τὸ κοράκι μου, Μ' ἀφίνεις;

—Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Ἔχεις ὅμως τίποτε νὰ τὸ βάλῃς μέσα;

—Πῶς δὲν ἔχω; Νὰ τὸ τηγάνι μου. Εἶνε λίγο τρύπιο, μὰ τὸ κοράκι μου εἶνε ἀδύνατο καὶ δὲν ἔχει λίπος.

—Αὐτὸς μ' ἀρέσει, εἶπε τότε ἡ πριγκηπέσσα. Ἔχει πάντα μιὰ ἑτοιμη ἀπάντησι καὶ μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Τὸν διαλέγω γιὰ ἄντρα.

Κι' ἔτσι ὁ Χοντροκέφαλος ἔγινε Βασιλιάς. Κέρδισε μιὰ γυναίκα καὶ μιὰ κορώνα καὶ κάθησε στὸ θρόνο. Ἔτσι τουλάχιστον γράφανε τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς καὶ μεῖς, παιδιά μου, πρέπει νὰ τὰ πιστέψουμε.

Ἡ ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τὸ φάρμακο

Ἡ ἱστοριοῦλα σας

Ἡ μητέρα ἀκούει μεγάλη φασαρία στὴν τραπεζαρία καὶ τρέχει νὰ δῇ τί συμβαίνει.

Βλέπει τότε τὸ μικρό της Λάκη νὰ γυρίζῃ σὰ σβούρα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ νὰ κάνῃ θεαματικὲς τοὔμπες.

— Τί ἔπαθες πάλι, Λάκη; τὸν ρωτάει. Γιατί κάνεις ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία;

Καὶ ὁ Λάκης σταματῶντας τὴν ἀλλόκοτη γυμναστική του, τῆς ἀπαντάει:

— Δὲν εἶνε τίποτα, μητέρα. Νά, ξέχασα πρὶν πάρω τὸ δυναμωτικό μου νὰ τὸ κουνήσω μέσα στὸ μπουκάλι, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ γιατρὸς καὶ σκέφτηκα λοιπόν, νὰ κουνηθῶ τώρα ἐγὼ μιὰ καὶ τὸ δυναμωτικὸ εἶνε πιὰ μέσα μου!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ὁ μπαμπᾶς: Δὲν ντρέπεσαι; Κοτζάμ παιδὶ καὶ νὰ μὴ ξέρῃς νὰ μετρᾶς παρὰ ὡς τὰ δέκα;

Ὁ μικρός: Μοῦ φτάνει τόσο. Ἔχω σκοπό, ὅταν μεγαλώσω νὰ γίνω διαιτητὴς τοῦ μπάξ!...

★

Ὁ μπαμπᾶς στὸ μικρὸ γυιό του;

—Ἂς δοῦμε ἂν ξέρῃς ἀριθμητική... Ὅταν σοῦ δώσω 50 δραχμές, ὕστερα ἕνα ἑκατοστάρικο, κατόπιν δυὸ ἑκατοστάρικα καὶ τέλος ἕνα πεντακοσάρικο, πόσα θὰ ἔχῃς ἐν ὅλῳ;

—Ὄχι καὶ πολλὰ πράγματα... Ὀπωσδήποτε δῶσε μου τα καὶ κάνομε κατόπιν τὸν λογαριασμό!...

★

— Ξέρεις νὰ μοῦ πῆς Πελοπίδα τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ἑνὸς ἐλέφαντος καὶ ἑνὸς ψύλλου;

— !!!....

Καὶ ὁ μικρὸς Λάκης σηκώνοντας θριαμβευτικὰ τὸ δάχτυλο:

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ, κύριε. Ἕνας ἐλέφας μπορεῖ νὰ ἔχῃ ψύλλους, ἐνῶ ἕνας ψύλλος δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐλέφαντες!...

★

Δάσκαλος: Ὁ ἄνθρωπος βαδίζει, τὸ ψάρι κολυμπᾶ. Τὸ πουλὶ τί κάνει;

Τοτός: Τὸ πουλί;... Τὸ πουλί...

Δάσκαλος: Σκέψου λίγο, Τοτό. Τί κάνει τὸ πουλὶ ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ κάνωμε οὔτε ἐσύ, οὔτε ἐγώ;

Τοτός (θριαμβευτικά): Αὐγά, κύριε δάσκαλε!...

Πίκρα

Τὸ ποιηματάκι σας

Παίζουν τὰ παιδάκια, παίζουν
στὴ φτωχὴ τὴ γειτονιά.
Κι' ὅλο τρέχουν πάνω - κάτω
μ' ἥλιο καὶ μὲ παγωνιά.

Μόνο ἕνα παιδάκι, μόνο,
λυπημένο καὶ χλωμό,
κάθεται καὶ συλλογιέται
τὸ βαοῦ του τὸν καϋμό.

Ἄ, πῶς θἄθελε γιὰ λίγο,
σὰν καὶ τοῦτα νὰ χαρῇ.
Ξύλινο ἔχει ποδαράκι
καὶ νὰ τρέξῃ δὲ μπορεῖ.

ΓΙΑΝ. Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Σταυρόλεξα

Ἡ Ἐφταλία τἄχε πάλι μὲ τσοὶ καρσινές τση, καὶ γκιζτισμένη ἤλεγε στὴν γυναικογειτονιά:

— Ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω... Οἱ Ντομουζλούδενες κουντουρτίζουνε. Πρωῒ βράδυ τσοὶ βλέπουνε γκιόζ-γκιορινὲ μ' ἕνα μπουλοῦκι ντραμπουκογαλάντες. Εὐτυχῶς ἤπεσε σπιουνιὰ καὶ πῆγε χτὲς ὁ ἀγαθοξούρας ὁ Ντομουζλοῦς καὶ τσ' ἤπιασε τσακωτές. Βρῆκε τὴν κόρη του στὸ Κοντοπήγαδο, τάλε κουάλε σὰν τὴν Γερακίνα.

— Δηλαδή, τσ' ἔρριξε χρυσὸ κορδόνι καὶ τὴν ἔπιασε ἀπ' τὴν ζώνη: φώναξαν οὗλες σκασμένες στὰ γέλια.

— Καλὲ ποιὰ ζώνη;... Ποὺ ἤτανε τσιρτσιπλάκισα ὅπως τὴν γέννησε ἡ μάνα τση! Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ντομουζλοῦς ἄρχισε τὰ ντροὺμ-ντρούμ, τὰ σκαμπήλια του βροντοῦν. Ὕστερα πῆγε στὴ Γλυφάδα καὶ βρῆκε τὴν γυναῖκα του σὲ μιὰ βάρκα! Ἤθελε, λέει, νὰ μάθη κουπί.

Ἀμέσως οὗλες ματζὶ βγάλανε ἀφροὺς ὀργῆς ἐναντίον σ' τσοὶ Ντομουζλούδενες. Κι' ἡ Ἐφταλία — τὸ ἔμψυχο παράρτημα τοῦ μαχαλᾶ — ξεπόρτισε, γύρευε νὰ βρῆ κολάϊ, νὰ τὰ ξεράση, νὰ τὰ φωνάξη, νὰ τσοὶ κάνει μπούμπλικο.

Εὐτυχῶς εἶδε στὸ ντουρσέκι τὸ Μιχαλάκη τὸν μπαρμπέρη, ποὺ καταπιάστηκε νὰ λύση τὸ σταυρόλεξο τοῦ «Θησαυροῦ».

— Ὅπου τὰ φέρνεις σκοῦρα, τοῦ φώναξε ἡ πανοῦργα, ν' ἀρωτᾶς κι' ἐμένα. Κάτι ξέρω...

Εὐθὺς ἐκεῖνος ποὺ τὸν βασάνιζε τὸ ἐφτὰ ὁριζοντίως τὴν ρώτησε:

— Ποιοὶ συντελοῦν στὴν ἀνοικοδόμησι;

— Καλὲ οἱ Ἀμερικάνοι!

— Κι' ἐγὼ τὸ σκέφτηκα, κερὰ Φταλία μου, ἀλλὰ εἶνε ἐννηὰ τετραγωνάκια, θέλει ἐννηὰ γράμματα.

— Ἔ, τότε... βάλε τὰ χελιδόνια! τοῦ ἀνταπάντησε ἡ Ἐφταλία.

Κι' ὅπως πῆρε τὸ μάτι τση τσοὶ Ντομουζλούδενες στὸ παναθύρι, σκέφτηκε πὼς ἦταν ὥρα νὰ τοὺς πῆ μὲ τρόπο τὰ ρεζιλήκια τους.

— Λέγε, Μιχαλάκη μου, τί ἔχεις παρακάτω;

— Ἔχω τὸ πέντε καθέτως «Αἰτία διαζυγίου». Ἑφτὰ γράμματα.

— Ἀσυμφωνία χαρακτῆρος, μουρμούρισε μιὰ μουρμουρισμένη ζωντοχήρα.

— Μωρή, ἐφτὰ γράμματα σοῦ λέει! ξεφώνισε περιπαιχτικὰ ἡ Ἐφταλία. Ὕστερα στάθηκε λίγο, γύρισε, εἶδε τσοὶ Ντομουζλούδενες καὶ συνέχισε:

— Βάλε, Μιχαλάκη μου, Γλυφάδα, σπιουνιά, βαρκάδα...

— Καὶ τώρα γιὰ νὰ τὸ συμπληρώσω, κυρία Φταλία μου, ἔχω ἀκόμα δυό. «Τί προτιμοῦν οἱ γυναῖκες τὸ καλοκαῖρι»;

— Τὸ κουπί!... ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία, σκασμένη στὰ γέλια.

Λίγο ἀκόμα, μάνα καὶ κόρη, γεμάτες λύσσα, γεμάτες μῖσος θὰ τὴν ξεμαλλιάζανε.

Μὰ ἡ Ἐφταλία τὸ βιολί τση, ὁ δὲ μπαρμπέρης μὲ τὸ «Θησαυρὸ» στὸ χέρι, τὸ χαβᾶ του:

— Νά καὶ τὸ τελευταῖο, κερὰ Φταλία μου. «Ἐκτὸς ἀπ' τὰ βραχιόλια τσῆ Γερακίνας, τί ἄλλα βροντοῦν;

— Τὰ σκαμπήλια... στὸ Κοντοπήγαδο!

Καὶ τότε οἱ Ντομουζλούδενες δῆθεν πὼς διώχνουν ἕνα σκύλο ἀπ' τὴν πόρτα τους τσῆ φωνάξανε:

— Οὖστ! Οὖστ! μωρή, οὖστ! ποὺ μᾶς ἔπρηξες!

Μὰ κι' ἡ Ἐφταλία ποὺ ἦταν μπὶρ σου καὶ μπὶρ μου κάνει κι' αὐτὴ πὼς μιλᾶ μὲ τσ' ὄρνιθές τση:

— Κουμάαας!... Κουμάαας!... Μέσα σουρομαδημένες... ποῦ μωρὴ σᾶς σουρομαδούσανε;

Τάπε, τσοὶ πλέρωσε πεσίνι, ἤβγαλε τ' ἄχτι τση, καὶ μπῆκε σπίτι τση μεγαλόπρεπη καὶ ξεκαρδισμένη στὰ γέλια.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκὸρ

ΜΠΟΥΚΑΛΑ

Ὁ Κιρκὸρ κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε μιὰ ζωντοχήρα γειτόνισσα του, ἄσπρη κι' ἀφράτη σὰν φρατζόλα, ἀναστέναζε βαθειὰ κι' ἄναβε σὰν τσιραλήδικο δαδί.

— Βάϊ, βάϊ, καρντιά μου καβουρντιστῆρι ἤκανε!

Κι' ὁ Στόκλης, σκασμένος στὰ γέλια, τοῦ φώναζε:

— Σὲ χτύπησε πάλι κατακέφαλα ὁ σεβντᾶς, Κιρκὸρ ἐφέντη.

Καὶ τὸ πονηρὸ θηλυκὸ σειόταν καὶ κουνιῶταν μάξους. Τοὔβαζε μπουρλότο μὲ τὰ τσαλίμια, καὶ τὰ τζιγτζίνια της. Κι' ἦταν εὐτυχὴς ὁ δυστυχὴς Κιρκόρ.

— Ἀμάν, ἀμάν, τζιγέρια μου, σπλάχνα μου, πὰφ-πούφ, γκαζοζὲν κιμπὶ κάνουνε.

Καὶ μιὰ μέρα ἡ κατεργάρα, γιὰ νὰ τοῦ δυναμώση τὸ γιανκίνι του πιὸ πολύ, τοῦ εἶπε μ' ἕνα πολυσήμαντο χαμόγελο:

— Ἐγώ, Κιρκὸρ ἐφέντη, μέρες τώρα ἐπειδὴ πιάσανε ζέστες, κοιμᾶμαι στὴν ταράτσα μου...

Ἀμέσως ὁ Κιρκὸρ ἔτρεξε νὰ συμβουλευτῆ τὸ Στόκλη.

— Νάσιλ γιαπατζάϊμ, Ἰστόκλη ἐφέντη; Σοϊλὲ μπακαλούμ.

Καὶ ζουλοῦσε τὸ μυαλό του, ζητοῦσε ἀφορμή, νὰ βρῆ κολάϊ νὰ κοιμᾶται κι' αὐτὸς στὴν ταράτσα.

Εὐτυχῶς ἕνα βράδυ — ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια συζυγικῆς ζωῆς — ἀνεκάλυψε πὼς ἡ Τακουΐτσα του ροχάλιζε! Ἀμέσως ἄρχισε ὁ κατεργάρης νὰ τῆς δημιουργῆ σκηνές, ἐξ αἰτίας τοῦ ροχαλητοῦ. Τὴν τραβοῦσε δυνατὰ ἀπ' τὸ μανίκι τοῦ νυχτικοῦ της, καὶ τῆς φώναζε:

— Οὐλέν, Τακουΐτσα, γιαβροὺμ γλοῦ! γλοῦ! σὰν ἀργιλὲς γιαβάσικος κάνεις. Φτοῦ ἀλλὰχ μπελανίβερσιν!!

Δώδεκα φορὲς τ' ὀλιγώτερο τὴν ξύπνησε μέσα σὲ μισὴ ὥρα τὴν φουκαριάρα. Κι' ἔτσι ἡ καϋμένη ἡ Τακουΐτσα ἄναψε τὸ φῶς, ἀνακάθησε στὸ κρεββάτι της ποὺ ἔτριζε καὶ κουνοῦσε ἀπ' τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ της, σὰν τσακλακοῦτα.

— Μπρὰκ μπὲ λακιρντί! — τοῦ φώναξε γεμάτη ἀγανάχτησι — εἴκοσι χρόνια μονοπροσκέφαλο, ἀγκαλιά σου μέσα κοιμᾶμαι καὶ τώρα κουσοῦρι καμπαέτι βρῆκες ἐμένα;

Καὶ ξαναγλύστρησε κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα της, ἔσβυσε τὸ φῶς, γύρισε τὰ μοῦτρα της ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, κι' ἄρχισε πάλι μὲ πρώτη, δεύτερη, κι' ἔπειτα μὲ τρίτη ταχύτητα, τὸ χρρρρ! Χρρρρ!!! Χρρρρ!!

— Φτοῦ ἀλλὰχ μπελανίβερσιν, σὰν σφαγμένη τζαμοῦζα κάνεις. Νὲ μποῦ μπέ;

Καὶ δῆθεν ἐκνευρισμένος ὁ Κιρκὸρ μάζεψε χράμια, κουβέρτες, μαξιλάρια, καὶ μιὰ καὶ δυὸ βρέθηκε στὴν ταράτσα του.

— Καὶ σᾶς τὰ κουνούπια σᾶς τρῶνε, Κιρκὸρ ἐφέντη; τὸν ρώτησε ἡ ζωντοχήρα εὐθὺς ποὺ τὸν εἶδε καὶ τοῦ χαμογέλασε πονηρά.

Μὲ δυὸ λόγια τὸν ἔψηνε σὲ σιγανὴ φωτιά, ἡ κακοῦργα.

— Νὲ μπέ, τσὸκ κουνούπια - μουνούπια βάρ.

Κι' ἄρχισαν τὰ σορόπια, οἱ στεναγμοί, κι' οἱ φλογερὲς ματιές. Κι' ὁ σεβνταλῆς, ὁ μερακλῆς, ὁ καζὰν κεφαλῆς Κιρκὸρ ὅλο κατρακυλοῦσε λὲς κι' ἔπαιζε βαρελάκια, καὶ προσπαθοῦσε νὰ φτάση πλάϊ της, γιατὶ ἤθελε πρῶτα ἀπ' ὅλα πρὶν ἀπ' τὶς ἐργολαβίες, νὰ κρυφακούση μὴν ροχαλίζη κι' αὐτή.

Μὰ δυστυχῶς ἐκεῖ ποὺ ἀπολάμβανε τὰ φεγγαρόλουστα κάλλη της, τὸν πῆρε ὁ ὕπνος τὸν μπουνταλᾶ! Κι' ὅταν τέλος ξύπνησε εἶδε σαστισμένος τὴν ὄμορφη ζωντοχήρα νὰ στέκη ἀπὸ πάνω του, σκασμένη στὰ γέλια.

— Γιατί μπὲ γελᾶς; τόλμησε νὰ τὴν ρωτήση ὁ Κιρκόρ.

— Μὴ θυμώσης ποὺ θὰ στὸ πῶ Κιρκὸρ ἐφέντη, ἀλλὰ ἤσουν τόσο γελοῖος!...

— Γιατί μπρέεεε;

— Γιατὶ ροχάλιζες σὰν συναχωμένος ἐλέφαντας!

Κι' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα ἀπελπισμένος ἔλεγε στὸ Στόκλη:

— Βάϊ! Βάϊ! αὐτὴ ροχάλα, ἄφηκε ἐμένα... μπουκάλα!

Σ. Ρ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Πρόγραμμα

Στάσου κοπέλλα μου! Τί μοῦ βαίνεις αὐτὸ τὸ βρωμοφυλλάδιο στὸ μάτι; Πῶς εἶπες; Τί εἶναι; Πρόγραμμα, λέει; Τί πρόγραμμα δηλαδή; Ἄ! Τὸ πρόγραμμα τοῦ ἔργου. Καὶ πρέπει νὰ τὸ πάρω, γιὰ νὰ παρακολουθήσω τὴ θεατρικὴ παράστασι! Γιὰ στάσου νὰ τὸ συζητήσουμε τὸ πρᾶγμα.

Τί διαλαμβάνει, λοιπόν, αὐτὸ τὸ περίφημο πρόγραμμα, κοπέλλα μου; Πῶς; Τὰ πρόσωπα ποὺ παίζουν στὸ ἔργο; Καὶ τί νὰ τὰ κάνω; Πῶς; Γιὰ νὰ ξέρω ποιοὶ εἶναι οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ λαμβάνουν μέρος; Πρῶτα-πρῶτα κοπέλλα μου, τοὺς γνωστοὺς ἠθοποιοὺς τοὺς ξέρω. Μόλις θὰ βγοῦν στὴ σκηνή, ὑποτίθεται ὅτι ξέρω ποιὸς εἶναι ὁ ἕνας καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ἄλλος. Ὥστε εἶναι περιττὸ νὰ διαβάσω καὶ τ' ὀνόματά τους, ἀφοῦ μοῦ εἶναι γνωστό, ὅπως ἡ Ἀκρόπολις. Τί εἶπες; Εἶναι καὶ οἱ δευτερεύοντες; Κατὰ τί ἔχω νὰ ὠφεληθῶ, ἂν πληροφορηθῶ ὅτι αὐτὸς ποὺ φέρνει τὸ γράμμα, ἢ αὐτὸς ποὺ κρατάει τὸ κοντάρι, ὀνομάζεται Μπαρμπούνης ἢ Τζουτζούκης; Ἂς λέγεται ὅπως θέλει ὁ ἄνθρωπος, ἐμένα τὸ ἴδιο μοῦ κάνει καὶ καμμιὰ ὄρεξι δὲν ἔχω νὰ μάθω τὸ ὄνομά του.

Λοιπόν, τί ἄλλη ὑπηρεσία θὰ μοῦ προσφέρη τὸ πρόγραμμα; Πῶς; Θὰ μάθω τί διαπραγματεύεται τὸ ἔργο; Καὶ τί εἶμαι, δηλαδή; Ἠλίθιος εἶμαι, ὥστε νὰ μὴν καταλάβω περὶ τίνος πρόκειται, ὅταν ἀνοίξη ἡ αὐλαία; Καὶ θὰ περιμένω νὰ μὲ πληροφορήση ἡ παληοφυλλάδα, ποὺ κρατᾶς καὶ μὲ κυνηγᾶς στὸ διάδρομο μὲ δαύτη; Ὄχι, κοπέλλα μου. Ἔχω τὸν κοινὸν νοῦν καὶ κάτι παραπάνω, δόξα σοι ὁ Θεός, ὥστε ὅταν πάω στὸ θέατρο νὰ πάρω κάδο τί γίνεται στὴ σκηνὴ καὶ νὰ καταλάβω ἂν συμβαίνη δρᾶμα, κωμωδία, ὀπερέττα, ἐπιθεώρησις ἢ παράστασις τοῦ Καραγκιόζη.

Λοιπόν; Ἔχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτ' ἄλλο. Πῶς; Εἶναι καὶ τὰ τραγουδάκια τοῦ ἔργου; Ποιὰ τραγουδάκια, δηλαδή; Ἄ! Μπᾶ; Αὐτὰ ποὺ θὰ τραγουδήσουν οἱ ἠθοποιοὶ κατὰ τὴν ἐξέλιξι τοῦ ἔργου; Τὰ ταγκὰ καὶ τὶς ρωμάντσες καὶ τὶς ἄλλες ἀηδίες: «Θὰ στὸ πῶ — πῶς σ' ἀγαπῶ», «Ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ πάρης τὰ φιλιά μου», «Δῶσε μου ἕνα χάδι, στὸ τρυφερὸ σκοτάδι» καὶ τὶς παρόμοιες μεγαλοφυεῖς σαχλαμάρες; Γιὰ στάσου, κοπέλλα μου. Αὐτὰ δὲν θὰ τὰ ποῦν οἱ ἠθοποιοί; Θὰ τὰ ποῦν, λοιπόν; Καὶ ἀφοῦ θὰ τὰ ποῦν, ἐγὼ ποῦ τἄχω τ' αὐτιά μου; Ἢ μήπως σοῦ εἶπαν πὼς εἶμαι κουφὸς καὶ πρέπει νὰ τὰ διαβάζω; Θὰ τὰ ποῦν, θὰ τ' ἀκούσω, ὥστε εἶναι περιττὸν νὰ τὰ κρατάω καὶ γραμμένα στὸ χέρι. Καὶ δόξα σοι ὁ Θεὸς ἔχετε καὶ μικρόφωνο καθὼς βλέπω, ὥστε δὲν πρόκειται νὰ μοῦ ξεφύγη λέξι.

Λοιπόν; Τί νὰ τὸ κάνω τὸ πρόγραμμα, ποὺ μοῦ τὄχεις χώσει στὸ μάτι σώνει καὶ καλὰ νὰ τὸ πάρω; Τί ἔκανε λέει; Ὅλοι παίρνουν; Κι' ἐπειδὴ παίρνουν ὅλοι, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πάρω κι' ἐγώ; Τί ἔκανε λέει; Μόνο δυὸ χιλιάρικα ἔχει; Ἔτσι πές μου, ντέ. Ὅτι ὅλος ὁ καυγᾶς εἶναι νὰ μοῦ βουτήξης τὰ δυὸ χιλιάρικα. Νὰ δώσω δυὸ χιλιάρικα, γιὰ νὰ πληροφορηθῶ πράγματα ποὺ μοῦ εἶναι ἐντελῶς περιττὰ καὶ ἄχρηστα! Ἄκου, λογική! Καὶ βρῆκες ἐμένα νὰ μοῦ πουλήσης κοροϊδηλήκι! Λοιπόν, κοπέλλα μου, γιὰ κύτταξέ με. Σοῦ κάνω τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου ποὺ δίνει δυὸ χιλιάρικα κοροϊδίστικα; Ὄχι; Δὲν πρόκειται γιὰ τὰ δυὸ χιλιάρικα. Τὰ σχίζω καὶ δύο καὶ τριάντα δύο κι' ἑκατὸν δύο. Ἀλλὰ νὰ πῆς στ' ἀφεντικό σου ὅτι κοροϊδίστικα δὲν δίνω οὔτε δύο μονόλεπτα. Τ' ἄκουσες; Ἄε παράτα με, λοιπόν.

Τί εἶπες, μωρή; Ὅτι εἶμαι πολὺ ζόρικος; Ἂς στὸ διάολο, χάσου ἀπὸ μπροστά μου, παληόπραμα! Νὰ μὴ σὲ βουτήξω ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ γίνη ἄλλη παράστασι στὴν πλατεῖα!... Ἄε στὸ καλό σου καὶ μὴ μ' ἐνοχλῆς ἄλλο, γιατὶ ἐγὼ ἦρθα νὰ δῶ θέατρο κι' ὄχι νὰ κάνω ἐπεισόδιο ἐδῶ μέσα. Ἀπὸ μένα δὲν μασσᾶς δίφραγκο, ποὺ νὰ σὲ πάρη καὶ νὰ σὲ σηκώση! Οὔτε θέατρο δὲν θὰ δῶ ἥσυχος μιὰ φορά!... Πρόγραμμα λέει! Βρὲ τὰ σχίζω τὰ δυὸ χιλιάρικα, ἀλλὰ πρόγραμμα δὲν παίρνω! Τ' ἄκουσες; Οὖστ, λοιπόν!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

Ἕνα δίλημμα

Μιὰ φίλη καὶ ἀναγνώστρια τοῦ «Θησαυροῦ» μὲ τὸ ψευδώνυμο «Μπροστὰ στὸ δίλημμα, Α.Β.Γ.», ἔρχεται νὰ μ' ἐρωτήση πολὺ λογικὰ καὶ πολὺ σωστὰ ἂν πρέπη νὰ συνεχίση τὶς σπουδές της γιὰ ν' ἀποχτήση ἕνα δίπλωμα καὶ μιὰ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία γιὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνη πιὰ τοὺς δικούς της, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τοὺς βοηθήση ἢ ν' ἀκολουθήση ἕνα νέο ποὺ ἀγαπᾶ, μόνον ἐπειδὴ τὸν ἀγαπᾶ, παρατῶντας ἐπιστήμη, σπίτι, καθήκοντα.

Τὸ δίλημμα βέβαια εἶνε μεγάλο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγαπητή μου φίλη ἀπὸ ὅσα διάβασα εἶνε μυαλωμένο κορίτσι, ἔχει πολὺ θάρρος καὶ θὰ μπορέση εὔκολα ν' ἀντιμετωπίση αὐτὸ τὸ δίλημμα καὶ νὰ συνεχίση τὸ νέο δρόμο ποὺ χάραξε καὶ ποὺ τῆς ὑπέδειξε τὸ καθῆκον καὶ τ' ἀδέλφια της. Τὴ συγχαίρω γι' αὐτό, κι' ἐλπίζω νὰ μ' ἀκούση.

«Ε. Τ. πρὸς τὴν Καστελλιανὴ τοῦ κοπέλλα»: Σᾶς παράτησε ἡ ἀγαπημένη σας καὶ δὲν σᾶς γράφει, ἐνῷ ξέρει τὴ διεύθυνσί σας. Καὶ βάζετε στὸ μυαλό σας σκοτεινὲς ἰδέες θανάτου κλπ. Ὁ θάνατος δὲν εἶνε γιατρικό. Εἶνε ἡ εὔκολη λύση τῶν ἀδυνάτων χαρακτήρων. Ἢ θὰ τὴν ξεχάσετε ἢ θὰ ζήσετε νὰ τὴ θυμόσαστε ὡς μιὰ εὐχάριστη περιπέτεια.

Κάποιαν Ἀθηναία Νο 19: Ἔγραψα ἰδιαιτέρως.

Γ. Τώνιαν: Δὲν εἶνε χρονογράφημα. Εἶνε ἕνα πολὺ ὡραῖο πεζοτράγουδο. Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὸ στρωτὸ καὶ ὡραῖο ὕφος. Συνεχίσετε καὶ νὰ τὰ φυλᾶτε. Μιὰ μέρα θὰ φτιάσετε ἕνα βιβλίο

«Μαραμένον χωροφύλακα Γ. Α. Β. 20»: Περιμένετε ἀπάντησι μου: μήπως θὰ θέλατε νὰ σᾶς συμβουλέψω νὰ συνεχίσετε τὶς σχέσεις σας; Μήπως θέλατε νὰ σᾶς πῶ: ἐμπρός, καταστρέψετε τὴν εὐτυχία ἑνὸς σπιτιοῦ; Αὐτὰ τὰ ξέρετε μόνος σας. Ἂν βρήκατε στὸ δρόμο σας μιὰ ἀφελῆ, μιὰ ἐπιπόλαια γυναῖκα μὴν θελήσετε νὰ ἐκμεταλλευθῆτε τὴν ἀδυναμία της. Ὑπάρχουν τόσες καὶ τόσες ἀνύπαντρες γύρω σας. Ἀφῆστε την ἥσυχη μὲ τὰ δύο παιδάκια της.

Πικραμένη ψυχή. Α. Β. Σ. 28: Ἀπορῶ πῶς τοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐπεμβαίνη στὴ ζωή σας, ἀφοῦ δὲν τοῦ ἔχετε δώσει ποτὲ ἀφορμή. Γιατί δὲν τοῦ λέτε: «ὅτι ἔρως μὲ τὴ βία δὲν γίνεται!»; Ἔπειτα μπορεῖτε νὰ πάρετε ποτὲ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο; Κάνετε ὅπως νομίζετε. Φύγετε, ἀπομακρυνθῆτε.

«Πράσινον Διάβολον»

Δ. Κ.»: Εἶσθε ἀκόμα πολὺ νέος καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ σκεφθῆτε οὔτε τὸ συμφέρον σας, οὔτε καὶ τὸ μέλλον. Ὡς ποὺ νὰ φθάση ὁ πατέρας ἐκεῖ ποὺ ἔφθασε πόσα θὰ τράβηξε. Αὐτὰ συλλογίζεται ὁ καϋμένος καὶ ζητᾶ γιὰ τὸ γυιό του κάτι ποὺ θὰ τοῦ γλυκάνη τὴ ζωὴ μέσα στὰ τόσα βάσανά του. Σκεφθῆτε το καλὰ καὶ μοῦ ξαναγράφετε.

«Νόρα Τ. Α. Π. Μ.»: Κάνατε πολὺ καλὰ ποὺ φύγατε, γιατὶ δὲν σεβόταν καθόλου τὴν ἀξιοπρέπειά σας. Βέβαια εἶνε ἕνα ἄμυαλο παιδί. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ μπλέκετε μὲ νεαροὺς ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμα συναίσθησι τῶν πράξεών τους; Νὰ τοῦ ἐπιστρέψετε καὶ τὸ δαχτυλίδι.

«Ἀγάπην Αἰώνια»: Φαντάζομαι πὼς οἱ γονεῖς σας θὰ ξέρουν πιὸ πολλὰ ἀπὸ σᾶς. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ περιφρονῆτε τὴ γνώμη τους καὶ τὶς συμβουλές τους. Τὸ ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας εἶνε δευτερεῦον. Δὲν νομίζω ὅτι εἶνε ὁ κατάλληλος γιὰ σᾶς, ἀφοῦ δὲν σεβάστηκε οὔτε συγγένεια οὔτε φιλοξενία, οὔτε τὴ γυναικεία σας ἀδυναμία.

Ἐπαρχιώτην τῆς Κλυταιμνήστρας τῶν Πετραλώνων: Γιατί προσπαθεῖτε νὰ περιπλέξετε τὸν ἑαυτό σας σὲ μιὰ περιπέτεια: Εἶσθε νεαρός, ἀσχημάτιστος οἰκονομικῶς, φιλοξενούμενος, ξένος, κι' αὐτὴ μιὰ ἄγνωστη γιὰ σᾶς ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ τὴ ζήσετε οὔτε νὰ τὴν πάρετε στὸ χωριό σας. Γιατί, λοιπόν, νὰ φέρετε σὲ δύσκολη θέσι τὸν ἑαυτό σας καὶ τοὺς γονεῖς σας; Τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, σὰν τίμιο καὶ ἁγνὸ ἐπαρχιωτόπουλο, εἶνε νὰ φύγετε καὶ νὰ πᾶτε τὸ ταχύτερο ἐκεῖ ποὺ σᾶς καλοῦν οἱ γονεῖς σας. Αὐτὲς οἱ κοπέλλες ἀνάβουν φωτιὲς καὶ ἔπειτα ἀδιαφοροῦν.

Ἀπελπισμένη Καρδούλα 550: Μ' ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο δὲν θὰ μπορέσετε νὰ συνεννοηθῆτε, οὔτε νὰ προκόψετε ἂν σκοπὸς τῶν σχέσεών σας εἶνε ὁ γάμος. Ἂν δμως σᾶς ἀρέση νὰ παίζετε, νὰ ἐκτίθεσθε, νὰ κουτσομπολεύουν γύρω σας, τότε νὰ συνεχίσετε καὶ νὰ τοῦ στείλετε ἀκόμα καμμιὰ δεκαριὰ γράμματα!

Ἀγάπην χωρὶς ἀπόλαυσιν Κ. Φ.: Οὔτε τὴ μιὰ ἀγαπᾶτε, οὔτε τὴν ἄλλη. Μὴ βυθίζετε σὲ ἀπελπισία τὶς ψυχὲς τῶν κοριτσιῶν, ἀφοῦ τὸ λέτε μόνος σας ὅτι γιὰ τρεῖς καὶ περισσότερους λόγους δὲν μπορεῖτε νὰ παντρευτῆτε. Σᾶς ἀρέσει νὰ βλέπετε δυστυχισμένες ψυχὲς καὶ ν' ἀπολαμβάνετε ἀπὸ μακρυὰ τὸν πόνο καὶ τὴ συμφορὰ τοῦ ἄλλου; Προσέξετε! Ἔχετε καὶ ἀδελφή!

Ἂν ὑπάρχη χαρὰ Δ. Κ.: Ἀπαντῶ σὲ ὅλα τὰ γράμματα. Ἴσως τὸ δικό σας παράπεσε. Δὲν θὰ πῆτε σὲ κανένα τίποτα. Θὰ παντρευθῆτε. Ἔχουν περάσει ἀρκετὰ χρόνια.

Ν. Ε. Ε., Ξάνθη: Δὲν περιφρονοῦμε κανένα. Ὅλους τοὺς ἀναγνῶστες μας τοὺς ἐκτιμοῦμε καὶ τοὺς ἀγαποῦμε τὸ ἴδιο. Ἢ θὰ παράπεσε τὸ γράμμα σας ἢ θὰ δημοσιεύτηκε ἡ ἀπάντησις καὶ σᾶς διέφυγε. Παρακαλοῦμε, λοιπόν, νὰ μᾶς ξαναγράψετε στὴ Διεύθυνσι: Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο «Θησαυροῦ», Σανταρόζα 5, Ἀθῆναι.

Λυπημένην Ἐπαρχιωτοπούλα: Δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο πρᾶγμα στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ ἄγνωστο. Ζήσατε μερικὲς εὐχάριστες στιγμές. Μὴ ζητήσετε νὰ συνεχίσετε. Ποιὸς ξέρει μήπως, μετὰ τὴ γνωριμία, ἔχετε τὴν πιὸ σκληρὴ ἀπογοήτευσι γιὰ ὅ,τι φανταστήκατε ὡραῖο καὶ ἰδανικό. Μὴν ζητᾶτε, λοιπόν, τίποτα. Διασκεδάσετε ἀμέριμνη.

Ἀτυχῆ νέαν — Σ. Λ. Ψ., Κυψέλη: Ὅπως βλέπετε, περάσατε ἀπὸ τρία διάφορα στάδια καὶ εἴδη ἀγάπης. Οὔτε ὁ πρῶτος ἀγαποῦσε, οὔτε ὁ δεύτερος, ὁ ἀρραβωνιαστικός, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ τρίτος ὁ παλαιὸς φίλος. Λοιπόν; Ἀξίζει ὁ θάνατος, ἡ αὐτοκτονία γιὰ ἀνθρώπους ποὺ εἶνε ἀνάξιοι νὰ ἐκτιμήσουν τὰ ἁγνὰ αἰσθήματα μιᾶς κοπέλλας; Κάνετε ὑπομονὴ καὶ θὰ παρουσιασθῆ ὁ εἰλικρινὴς ἄντρας ποὺ θὰ τοῦ προσφέρετε, ὄχι τὸν τρυφερὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὴ φιλία, τὴ συμπάθειά σας καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι, γιατὶ ἀπὸ τὸ σεβασμό, καὶ τὴν ἀμοιβαία ἐκτίμησι θὰ φουντώση ἡ ἀγάπη.

Ρωμαντικὸν νέον Τ. Σ.: Ἀπαντῶ σ' ὅλα τὰ γράμματα. Ἢ θὰ παράπεσε τὸ δικό σας ἢ δὲν θὰ προσέξατε τὴν ἀπάντησι. Ζητᾶτε συμβουλὴ γιὰ μιὰ περίπτωσί σας. Μὴ θελήσετε νὰ προσθέσετε νέα θύματα στὴν κοινωνία μας. Ὑπάρχουν ἀρκετά.

Πονεμένη χωριατοπούλα: Δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ πῶς σεῖς μιὰ λογική, μορφωμένη κοπέλλα πιστεύετε ὅτι αὐτὸς ὁ νέος ποὺ σᾶς ξεγελοῦσε μπροστὰ στὰ μάτια σας θὰ μείνη ἁγνὸς χιλιάδες μίλλια μακρυά σας. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὸ γράμμα του ἀντιλήφθηκα ὅτι δὲν εἶνε σταθερὸς τύπος ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη μιὰ γυναῖκα εὐτυχισμένη. Ἐξ ἄλλου, ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς, θὰ διαφέρετε πάρα πολὺ καὶ θἀρχόσαστε καθημερινῶς σὲ συγκρούσεις. Δὲν βλέπω πῶς μπορεῖτε νὰ βασίζεσθε σ' αὐτόν. Μὲ πρώτη εὐκαιρία ἂν γνωρίσετε κανένα καλὸ νέο νὰ παντρευθῆτε.

Μαθήτριαν τῆς πρώτης μικρῆς, Α. Μ. Β. Λ.: Μοῦ λέτε ὅτι μοῦ γράφετε ἐν περιλήψει καὶ μετρῶ τὶς σελίδες καὶ εἶνε δεκαοχτώ. Ἂν ἡ κάθε μία ἔκανε τὸ ἴδιο, φαντάζεστε ὅτι θὰ ἦταν εὐχάριστο καὶ ξεκουραστικὸ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Ἀπαντῶ: Βέβαια ἡ θέσις σας εἶνε πολὺ δύσκολη. Ἂν δὲν τὸν παντρευθῆτε, θὰ ὑποφέρετε. Ἂν τὸν παντρευθῆτε καὶ μάλιστα ὅπως θέλει ἐκεῖνος, θὰ περάσετε πολὺ ἄσχημα. Μόνο ἕνα πρᾶγμα σώζει τὴν κατάστασι κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ γίνη, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἀκατόρθωτο. Ἂν πραγματικὰ οἱ γονεῖς του χαίρουν κάποιας φήμης οἰκογενειακῆς καὶ ἐκτιμήσεως, νὰ πείση τὸν πατέρα του νὰ τὸν πάρη μαζί του νἄρθοῦν στὴ λουτρόπολι καὶ νὰ βροῦν τὸν πατέρα σας. Ἔτσι οἱ γονεῖς καὶ τῶν δυό σας θὰ κανονίσουν τὰ πράγματα μ' ἕνα ταξιδάκι ὡς τὴν Ἀθήνα, ὅπου νὰ γίνη ὁ γάμος καὶ νὰ μείνετε. Ἄλλη εὐθεῖα, τιμία καὶ καλὴ λύσις δὲν ὑπάρχει.

«Χαράζει ἡ αὐγή»: Καὶ τὰ πουλιὰ δὲν κελαϊδοῦν, ὅπως μοῦ γράφετε. Αὐτὸ εἶνε φταίξιμο δικό σας γιατὶ παρασυρθήκατε ἐπιπόλαια σὲ μιὰ περιπέτεια ποὺ ἀντὶ εὐτυχίας σᾶς ἔδωσε δυστυχία. Ἄλλο δὲ μένει παρὰ νὰ κάνετε ὑπομονὴ καὶ τὰ πουλιὰ θὰ κελαϊδήσουν ξανά.

«Φλόγα τῆς ἀγάπης» Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ.: Ὡραῖα τὰ καταφέρατε. Σᾶς συγχαίρω. Ἔτσι δείξατε τὸν τίμιο χαρακτῆρα σας καὶ τὴν καλή σας ἀνατροφή. Συνεχίσετε τὸν ἴδιο ρόλο ποὺ σᾶς τιμᾶ.

«Θεσσαλονικιά»: Τί ζητᾶτε συμβουλὲς ἀπὸ μένα ὅταν καταφεύγετε σὲ πράγματα πού, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε εἶνε ἄσχημα; Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ: Ἂν σᾶς πῶ μὴ συνεχίζετε — μοῦ γράφετε — θ' αὐτοκτονήσετε. Ἂν σᾶς πῶ συνεχίσετε, θὰ πεθαίνετε σιγὰ-σιγά. Εὔχομαι νὰ ὑπερισχύση ἡ λογική.

«Χρυσογάϊδαρον»: Εἶστε φτωχός, χωρὶς δουλειά, κακοντυμένος καὶ γυρίζετε γύρω ἀπὸ μιὰ νέα, πλουσία, ὡραία, ποὺ δὲν σᾶς ἀγαπᾶ. Τί περιμένετε; Νὰ σᾶς ἀγαπήση; Ἀμφίβολο. Ἀλλὰ οἱ δικοί της δὲν θὰ τὸ δεχθοῦν ποτέ. Λογικευθῆτε λιγάκι καὶ μὴ ζητᾶτε ἀκατόρθωτα πράγματα.

«Ἀθῆναι — Νέα Ὑόρκη»: Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ αἰτία. Κάποιος ἄλλος, μᾶλλον, θὰ βρέθηκε στὸ δρόμο της καὶ τῆς ἄλλαξε τὰ μυαλά. Παρακολουθῆσετέ την, χωρὶς σκηνές, καὶ πάρτε μιὰ ἀπόφασι σὰν πολιτισμένος ἄνθρωπος.

«Νεαρὰ Αἰγυπτιώτισσα»: Σᾶς εὔχομαι καλὰ στέφανα. Ἐλπίζω νὰ μείνατε ἱκανοποιημένη ἀπὸ ὅσα σᾶς ἔγραψα. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη.

«Κ. Ρ. Σ. Ω.»: Μὴ τὴν πειράζετε. Εἶνε μιὰ κακὴ συνήθεια αὐτὴ νὰ ἐξαγριώνετε τὰ λεπτὰ αἰσθήματα μιᾶς κοπέλλας. Σεβασθῆτε τὶς ἀδυναμίες της, τὴν οἰκογένειά της. Σεβασθῆτε τὸν ἑαυτό σας.

«Μιὰ νύχτα μὲ τὰμ-τάμ»: Ὄχι, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φέρθηκε τόσο πρόστυχα. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξέθεσε τὸν ἑαυτό της μὲ τέτοιο τρόπο μιὰ κοπέλλα. Οἱ φίλοι σας ζηλεύουν τὴν εὐτυχία σας. Μὴν τοὺς ἀκοῦτε.

«Μικρὴ ξανθοῦλα, μελαχροινοῦλα, στρουμπουλή»: Σᾶς ἀρέσουν τὰ χάδια, τὸ φλὲρτ καὶ ποτὲ δὲν σκεφθήκατε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ νέοι ποὺ σᾶς πλησιάζουν ἀποτελοῦν τὴ μελλοντικὴ «ρετσινιὰ ἠθικῆς» καὶ τὸ πιστοποιη-

(Φωτογραφία Keystone)

ΤΟΥΡΤΑ ΑΠΟ ΡΟΔΑ

Σὲ μιὰ τελευταία ἔκθεσι λουλουδιῶν ποὺ ἔγινε στὴ μεγάλη αἴθουσα ἑνὸς κεντρικοῦ ξενοδοχείου τῆς Νέας Ὑόρκης, οἱ ἐπισκέπται μπόρεσαν νὰ θαυμάσουν τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ τοῦρτα, φτιαγμένη ἀποκλειστικὰ ἀπό... τριαντάφυλλα. Ἕνα μαννεκὲν μὲ νυφικὸ φόρεμα φαίνεται νὰ θαυμάζη τὸ λουλουδένιο αὐτὸ κομψοτέχνημα!

Διὰ τὰς κυρίας

Ὅλες οἱ ἡμέρες τοῦ μηνὸς θὰ εἶνε χωρὶς περιορισμοὺς καὶ ἐνοχλητικὲς προφυλάξεις ἐὰν χρησιμοποιῆτε τὸ COZY (INTERNAL SANITARY PROTECTION)

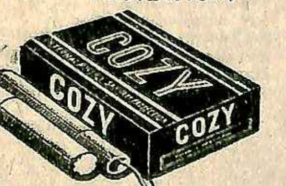

Πωλεῖται στὰ καλὰ φαρμακεῖα καὶ στὴν Ἀντιπροσωπεία ὁδὸς Πετράκη 5 (πάροδος Βουλῆς).

τικὸ καλῆς διαγωγῆς. Συνέλθετε Εἶνε ἀκόμα καιρός!

Ζ ώ η ν Μ α υ ρ ο μ μ ά τ η ν: Ἀπάντησα ἰδιαιτέρως.

Κ ο ρ φ ι ο τ ο π ο ύ λ α ν: Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὑποπτεύομαι πολὺ τὴ φίλη σας, γιατὶ ἂν ἦταν εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας, θὰ ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ ἡ στάσις της σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Θεωρῶ ἀπαραίτητο νὰ ἐξηγηθῆτε ἀπ' εὐθείας μὲ τὸν νέο, χωρὶς φυσικὰ νὰ τοῦ ἐκφράσετε ὑπόνοιες γιὰ τὴν ξαδέλφη του. Ἔτσι θὰ βγάλετε τὰ συμπεράσματά σας.

Μ ι ὰ Κ α λ ὴ Κ ο π έ λ λ α. Καλλιθέα: Νὰ προτιμήσετε χωρὶς κανένα δισταγμὸ τὸ δεύτερο, γιατὶ μὲ τὸν πρῶτο δὲν θὰ εὐτυχήσετε. Δὲν φαίνεται νάχῃ καλοὺς σκοπούς.

Ἑ ρ μ ι ό ν η ν: Δὲν θεωροῦνται ἐπιστήμονες οἱ τελειόφοιτοι αὐτῆς τῆς Σχολῆς, ἀλλὰ καλοὶ τεχνῖται μηχανολόγοι κτλ. Στὸ χέρι του ὅμως εἶναι ἀργότερα ν' ἀκολουθήσῃ ἀνώτερες σπουδές.

Ρ ό δ ι ν ο Μ π ο υ μ π ο ὔ κ ι: Ἡ συμβουλή μου εἶναι πὼς ἂν τὸν ἀγαπᾶτε, πρέπει νὰ τὸν συχωρέσετε. Δὲν ἔχει ἐξέδαια πολὺ καλὸ χαρακτῆρα, ἀλλὰ στὸ χέρι σας εἶναι νὰ τοῦ διορθώσετε λίγο τὴν ἐπιπολαιότητα ποὺ τὸν χαρακτηρίζει. Προσπαθῆστε καὶ ἂν καταλάβετε ὅτι δὲν φέρνετε κανένα ἀποτέλεσμα πότε ἀπομακρυνθῆτε καὶ ξεχάστε τον.

Ἀ π ο γ ο η τ ε υ μ έ ν ο ν. Ἀνρίνιον: Φυσικὰ ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ βρίσκω φοβερὸ νὰ ἀθετήσετε τὸ λόγο ποὺ δώσατε στὴν πρώτη, γιατὶ τώρα σᾶς ἀρέσει περισσότερο ἡ δεύτερη. Προκειμένου ὅμως νὰ παιδεύετε τὴ ζωή σας μὲ μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν ἀγαπᾶτε εἶναι προτιμώτερο νὰ βρῆτε ἕνα εὔσημο τρόπο ν' ἀποσυρθῆτε.

Ἀ γ ά π η π ο ὺ δ ὲ ν σ β ύ ν ε ι: Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, γιατὶ ἀπ' ὅλα ὅσα μοῦ γράφετε δὲν μπόρεσα νὰ ἐξακριβώσω ἂν ὁ νέος σᾶς ἀγαπᾶ ἢ ἂν ἁπλῶς περνάει τὴν ὥρα του. Ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ μὴ δώσετε μεγαλύτερη σημασία σ' αὐτὰ τὰ παιδαριώδη καμώματα.

«Δ ύ ο φ υ μ α τ ι κ έ ς. Σανατόριον Ἀγιάσσου: Ἀσφαλῶς δὲν ἀναπάτε τὴ ζωή, οὔτε σεῖς οὔτε ἡ φίλη σας. Ἀφοῦ ξέρετε ὅτι ὁ ἕρως ἕνας φυματικὸ τὸν ἀπασχολεῖ διπλᾶ καὶ τὸν ἐπηρεάζει πιὸ πολὺ ψυχικὰ καὶ σωματικά, σεῖς πηγαίνετε ἀσυναίσθητα πρὸς τὴν αὐτοκτονία. Καὶ τώρα ἔγινε ὅ,τι ἔγινε. Ἡ πιὸ ἀδικημένη εἶνε ἡ φίλη σας. Σκεφθῆτε την καὶ ἐνεργήσετε ἀνάλογα.

«Ν ο ρ μ π ὲ ρ ν τ ὲ Β α ρ ὲ ν - Ν τ ι ρ ο ὰ - Β α λ τ έ ρ»: Ποῦ ξέρετε σεῖς ποιὸς εἶνε ὁ ἀντικειμενικός τους σκοπός; Κι' ἂν ἀντὶ νὰ δίνετε συμβουλὲς φαινόσαστε περισσότερο ἄντρας, δὲν θὰ περιμένατε ἐκεῖνες νὰ σᾶς δείξουν πῶς πρέπει νὰ φερθῆτε.

«Μ ε τ α ξ ὺ σ φ ύ ρ α ς κ α ὶ ἄ κ μ ο ν ο ς», Χαλκίδα: Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε καὶ μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔπρεπε σὰν λογικὸς ἄντρας νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ κάτι, βιαστήκατε ν' ἀναλάβετε τὶς εὐθύνες. Ἔγινε ὅ,τι ἔγινε μετά. Ἂν εἶχε ἴχνος ἀγάπης θὰ ἔσπευδε νὰ σᾶς συναντήσῃ. Αὐτὸ δὲν ἔγινε, ἀλλὰ διαλέξε μάλιστα ἄλλο δρόμο. Ἑπομένως δὲν φταίτε ἐσεῖς. Τώρα... ὅταν θὰ εἶσθε πιὰ ἐλεύθερος μὲ ὅλη τὴν ψυχραιμία, θὰ μάθετε τὰ γεγονότα καὶ θὰ κρίνετε τὴν κατάστασι.

«Β έ ρ α "Ε λ λ ε ν Β.»: Μὴν ἀνησυχῆτε. Ἐκεῖνη δὲν τὴν ἀγαπᾶ, γιατὶ ἂν τὴν ἀγαποῦσε δὲν θὰ γύριζε σὲ σᾶς. Καλὸ θὰ εἶνε, ὅμως, νὰ τακτοποιήσῃ τὶς δουλειές του πιὸ γρήγορα καὶ νὰ παντρευθῆτε.

«Μ α τ ω μ έ ν η ν κ α ρ δ ι ὰ ν» Α. Ε. Χ. 16-18: Δὲν θὰ εἶνε ἡ τελευταία σας, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ πρώτη, ὅπως νομίζετε, ἀγάπη. Αὐτὸ δὲν εἶνε ἔρως. Εἶσθε παιδιὰ ἀκόμα καὶ παίζετε, προπάντων ἐκεῖνος ποὺ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται. Μὴν ἐκτίθεσθε, λοιπόν, μὲ τόση ἀφέλεια καὶ κρατήσετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συναντήσετε τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη.

«Μ ε τ ά ν ο ι ω σ α μ ά ε ἶ ν ε ἀ ρ γ ὰ — Α. Κ.»: Βλέπετε τί παθαίνει κανεὶς ὅταν μπλέκῃ μὲ παιδάρελα: "Ἂς σᾶς γίνῃ τὸ πάθημα μάθημα καὶ νὰ μὴν ἐκτίθεσθε ἄλλη φορὰ οὔτε μὲ γράμματα, οὔτε μὲ ραντεβοῦ. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι σὲ 2—3 χρόνια θὰ παντρευθῆτε καὶ θὰ ἦταν ἄσχημα ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σᾶς παντρευτῇ νὰ μάθῃ ὅτι εἴχατε τόσο ἀνόητες περιπέτειες. Δυστυχῶς συνεργασία ἀναγνωστῶν δὲν δημοσιεύει ὁ «Θησαυρός».

«Σ τ ὴ ν σ π ί θ α σ τ ὴ ν φ ω τ ι ά»: Ἡ ἀγάπη σας εἶνε ἀγνὴ καὶ εὐγενική. Κρατῆστε μιὰ καλὴ ἀνάμνησι ἀπ' αὐτὴν καὶ συνεχίσετε τὶς σπουδές σας. Ὅταν τελειώσετε καὶ δῆτε ὅτι ἀγαπιόσαστε ἀκόμη, τότε κάνετε ὅ,τι σᾶς ἐπιβάλλει ἡ καρδιὰ καὶ τὸ καθῆκον. Ἂν παντρευτῆ στὸ μεταξύ, θὰ ἔχετε μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι.

«Ἐ ρ ω τ ε υ μ έ ν η ν Τ α μ π ο υ ρ ι ώ τ ι σ σ α ν» Β. Σ. 450: Νὰ τὸν περιφρονήσετε ἂν δὲν φανῇ τίμιος καὶ δὲν ἐκπληρώσῃ τὸν ἱερὸ σκοπὸ ἀπέναντι μιᾶς νέας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Δ δ α Κ. Δ. Κ. Ἀλεξάνδρεια: Δυστυχῶς γιὰ τὴν λευκοδερμία καὶ μάλιστα ὅταν οἱ ἐκδηλώσεις της ἔχουν τόσο ἐπεκταθῆ, δὲν μποροῦν νὰ γίνουν καὶ μεγάλα πράγματα. Πάντως ἐκ πείρας ἔχω δρῆ ἀποτελεσματικὸ γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς παθήσεως τὸ ἑξῆς φάρμακο: Tabl. Taba - Sodium. Δυστυχῶς δὲν βρίσκετε ἐδῶ. Ἂν ἔχτε κάποιον συγγενῆ στὴν Ἀμερική, γράφετε νὰ σᾶς στείλουν 2 - 3 φιάλες. Θὰ παίρνετε μιὰ ταμπλέτα τὸ πρωῒ, μιὰ τὸ μεσημέρι κι' ἄλλη μιὰ τὸ βράδυ πρὸ φαγητοῦ. Ὅταν τελειώσετε τὴν μιὰ φιάλη, θὰ κάνετε διακοπὴ ἑνὸς μηνὸς καὶ θὰ συνεχίσετε κατὰ τὰς ἴδιας δόσεις καὶ τὶς ἄλλες δυὸ φιάλες. Τοπικῶς μὲ κρέμες δὲν γίνεται τίποτε. Ἀποφεύγετε ἰδιαιτέρως τὴν ἡλιοθεραπεία καὶ τὰς στειγχορίας. Ξαναγράψτε μετὰ τὴν λῆψιν τοῦ φαρμάκου. Λυποῦμαι κατακαρδα που δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω περισσότερον.

Ἀ δ ε λ α ΐ δ α Ν., Θεσσαλονίκην: Ἱκανοποιήθηκα ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ γιωρίσατε τὰ ἀποτελέσματα. Μείνατε ἀπολύτως βεβαίᾳ ὅτι θὰ εἶναι μόνιμα. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν αἰσθητικῶν ἐγχειρήσεων ὅταν εἶνε ἐπιτυχημένα, ὅπως στὴ δική σας περίπτωσι, δὲν εἶνε προσωρινά, ἀλλὰ μόνιμα. Καὶ τώρα τί λέγει ὁ πατέρας σας; "Ἔβαλε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν τύπων τῶν ἴλων;

Π α γ κ ρ α τ ι ώ τ ι σ σ α 333: Μὲ φάρμακα δὲν γίνεται ριζικὴ ἀποτρίχωσις παρὰ μόνο μὲ ἠλεκτροπηξία. Τώρα, γιατὶ ἐξακολουθητικὰ πυκνώνουν καὶ μακραίνουν μὴ ρωτᾶτε ἐμένα, ἀλλὰ τὴ φύσι.

Τ ρ ο μ ε ρ ὰ ἀ ν ο ρ θ ό γ ρ α φ η, Ἐνταῦθα: Δηλαδὴ τὸ μόνο ποὺ δὲν μεταχειρισθῆκατε ἀκόμα εἶνε νὰ βάλετε δυναμίτη καὶ φυτίλι καὶ νὰ τὰ τινάξετε ὅλα στὸν ἀέρα. Πάλιν νὰ εἶσθε εὐχαριστημένη μὲ τὴν ἀντοχὴ τοῦ δέρματός σας, -πῶς δὲν ἔχει ἀκόμα ἀοιδέι καὶ νὰ σᾶς γυριάνε μὲ τὸ σεντόνι. Μὴν περιμένετε στὴν κατάστασι αὐτὴ ποὺ βρίσκεσθε νὰ σᾶς θεραπεύσω μὲ ραντάρ... δηλ. δι' ἀλληλογραφίας. Ἄνευ προσωπικῆς ἐξετάσεως δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συμβουλεύσω ἀποτελεσματικά.

Φ ο ι τ ή τ ρ ι α τ ῆ ς Ἰ α τ ρ ι κ ῆ ς: Ἐφ' ὅσον εἶσθε φοιτήτρια τῆς Ἰατρικῆς περᾶστε ἀπὸ τὸ Ἰατρεῖον μου, καὶ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ἀφιλοκερδῶς μὲ ἐξέτασιν ὁπότε θὰ σᾶς κατατοπίσω ἐπακριβῶς.

Ρ ε π τ ό ν ι α Σ. Θ., Κατερίνη: Ἀφῆστε τὶς ἐπιπολαιότητες καὶ μὴν παρασύρεσθε ἀπὸ ἀνεύθυνες συμβουλὲς καὶ ψευτορεκλάμες. Τὰ ἀπιοχανιτικὰ φάρμακα δὲν εἶνε ἄμοιρα κινδύνων καὶ δὲν μπορεῖ νὰ παίρνωνται εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε. "Ωστε ὑποβληθῆτε ἐν πρώτοις σὲ μιὰ εἰδικὴ δίαιτα τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα μετὰ τρίμηνον μοῦ γιωρίζετε καὶ ἀναλόγως τὰ ξαναλέμε. Λοιπὸν ἀποφεύγετε τελείως τὰ ζυμαρικὰ καὶ ὁλότελα τὰ γλυκίσματα, μπομπόνια, καραμέλλες κ.τ.λ. Ὡσαύτως τὸ φρέσκο βούτυρο, τὶς σάλτσες, τὸ πολὺ ἁλάτι, τὸ φρέσκο ψωμί. Τὸ πρωῒ λίγο ἑλαφρὸ τσαί μὲ ὁλίγη ζάχαρι, λίγο ψωμί, ἕνα μῆλο. Τὸ μεσημέρι κρέας ψητὸ ἢ σχάρας ἢ ψαρι. Σαλάτα ὠμὴ ἢ βραστὴ μὲ λίγο λάδι. "Ενα ξυνόμηλο. Τὸ βράδυ ἕνα γιαουρτι ἢ μιὰ σαλάτα, λίγο τυρί, λίγο ψωμί καὶ ἕνα φρούτο, καρπούζι ἢ πεπόνι ἢ "νιὸ μῆλο. Στὶς σαλάτες κάνετε ποικιλία δηλ. χόρτα, πατάτες, κολοκυθάκια, παντζάρια κ.τ.λ.

Χ. Χ. Χ., Ἐνταῦθα: Δὲν εἶσθε ὁ μόνος καὶ μὴ κατανθήσετε ψυχοπαθῆς. Γιατὶ αὐτὸ διαβλέπω ἀπὸ τὸ γράμμα σας. Καὶ θέλω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω, γιατὶ εἶσθε πολὺ νέος ἀκόμη καὶ δὲν πρέπει ν' ἀπογοητεύεσθε. Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς ἄλλα προσόντα ποὺ θὰ καλύπτουν τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον σᾶς διαβεβαιῶ δὲν παίζει καθόλου ρόλο στὴ σεξουαλικὴ σφαῖρα. Ἀρχίστε νὰ κάνετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀπὸ μία ἔνεσι ἐνδομυϊκῶς Testosan Forte. Μετὰ 15 τέτοιες ἐνέσεις νὰ μοῦ ξαναγράψετε. Βεβαίστατα ὅτι πρέπει νὰ γίνεται χρῆσις ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος τοὐλάχιστον. Ἡ ἀποχὴ ἐπιδεινώνει τὴν κατάστασιν.

Ξ ε ν ο φ ῶ ν τ α, Ξυλόκαστρον: Μέχρι τοῦ 22 - 23 ἔτους τῆς ἡλικίας ἐξακολουθεῖ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ σώματος.

Τ ο ῦ λ α Μ., Καλάμαι: Περνᾶτε κάθε βράδυ τὰ φρύδια πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν τριχῶν μὲ τὸ ἑξῆς φάρμακο: Glycerine 7 gr. Alcool de roses 10 gr. Eau de roses 10 gr. Pilocarpine 2 gr. Καὶ κατόπιν στρώνετε ἐλαφρῶς τὶς τρίχες πρὸς τὴν κατεύθυνσίν των μ' ἕνα μικρὸ βουρτσάκι. Γιὰ τὰ στίγματα ποὺ μοῦ γράφετε μᾶλλον εἶνε ἀπόρροια ὑπηπατικῆς ἀνεπαρκείας καὶ δὲν ὑποχωροῦν, γιατὶ ἡ χρωστικὴ των εἶνε βαθειά.

Ἴ ο ρ δ., Ἀβύσσηνία: Μὲ συστημένην ἐπιστολὴν ἔστειλα ἀπάντησίν σας ἄν τῶν 1300 βαθμῶν Φαρενάϊτ (705 Κελσίου). Αὐτὲς οἱ θερμοκρασίες εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ νὰ μπορέσῃ ἕνας στρόβιλος νὰ παράγῃ χρήσιμη ἐνέργεια.

Στὴν κίνησι γιὰ τὴν κατασκευὴ παρομοίων μηχανῶν πρωτοστατοῦν σήμερα οἱ δυὸ μεγάλες ἀμερικανικὲς ἑταιρίες «Οὐεστινχάουζ» καὶ «Τζένεραλ Ἔλεκτρικ», ποὺ κατασκεύασαν, ὡς γνωστό, τὰ πρῶτα πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα.

Οἱ μηχανὲς αὐτοῦ τοῦ τύπου λειτουργοῦν μὲ ἀκάθαρτο πετρέλαιο. Ἐκεῖνο ποὺ δίνει τὴν κίνησι στοὺς τροχοὺς εἶνε ὁ θερμὸς ἀέρας. Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ μηχανὲς θερμοῦ ἀέρος. Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο τοῦ στροβίλου πιέζεται ἰσχυρὰ καὶ ταὐτόχρονα θερμαίνεται σὲ μεγάλο βαθμό. Αὐτὸς ὁ θερμὸς καὶ ἰσχυρὰ πεπιεσμένος ἀέρας βγαίνει κατόπιν μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὰ πτερύγια τοῦ στροβίλου καὶ διοχετεύεται στὸ σύστημα κινήσεως τῶν τροχῶν.

Μιὰ μηχανὴ μὲ ἀεριοστρόβιλους ἔχει μῆκος 9 μέτρων καὶ ζυγίζει μόνον 20 τόννους. Ἡ δύναμις ποὺ μπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ ξεπερνάει τοὺς 2.000 ἵππους. Ὅταν φθάνῃ στὸ μέγιστο τῆς ἀναπτύξεώς της, οἱ στροφὲς της στὸ λεπτὸ δὲν εἶνε λιγώτερες ἀπὸ 1200.

Γιὰ τὴ μηχανὴ μὲ ἐλεύθερο ἔμβολο δὲν εἶνε πολλὰ πράγματα γνωστά. Οἱ κατασκευασταί της κρατᾶνε ζηλότυπο τὸ μυστικό της.

Ἡ λειτουργία της σὲ γενικὲς γραμμὲς εἶνε περίπου ἡ ἑξῆς:

Ἕνας θάλαμος καύσεως ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρον της προκαλεῖ τὴν κίνησι μιᾶς σειρᾶς ἐμβόλων ἀπὸ τὰ πίσω πρὸς τὰ ἔμπρος καὶ ἀπὸ τὰ ἔμπρος πρὸς τὰ πίσω. Ἡ κίνησις αὐτῶν τῶν ἐμβόλων ἐπιφέρει τὴ συμπίεσι τοῦ ἀέρος ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ' αὐτά. Αὐτὸς πάλι προκαλεῖ μὲ τὴ σειρά του τὴν καῦσι τοῦ ἀκαθάρτου πετρελαίου. Δημιουργοῦνται ἔτσι ρεύματα θερμοῦ ἀέρος ὑπὸ ὑψηλὴ πίεσι ποὺ τροφοδοτοῦν τὸν ἀεριοστρόβιλο. Αὐτός, τέλος, προκαλεῖ τὴ λειτουργία μιᾶς ἠλεκτρικῆς γεννητρίας ποὺ θέτει σὲ κίνησι τοὺς τροχοὺς τῆς μηχανῆς.

Ὁ τρίτος τύπος συνδυάζει τὸν ἀεριοστρόβιλο μὲ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ παρέχει ἡ καῦσις ἄνθρακος.

Τὰ δύο μεγάλα προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ κατασκευαστὲς μηχανῶν αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶνε: 1) Ἡ μετατροπὴ τοῦ γαιάνθρακος σὲ λεπτότατη σκόνη, ὅπως τὸ τάλκ, γιὰ νὰ εἶνε εὐχερέστερη ἡ καῦσις του καὶ ταχύτερη ἡ παραγωγὴ ἀερίων.

2) Ἡ ταχίστη ἀπόρριψις τῶν ὑπολειμμάτων τῆς καύσεως (στάχτης, ξένων σωμάτων κλπ.) ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διολισθαίνουν ἀνάμεσα στὰ πτερύγια τοῦ ἀεριοστροβίλου καὶ νὰ παρεμποδίσουν τὴ λειτουργία τους (αὐτὴ ἡ ἀνάγκη δὲν παρουσιάζεται τὸ ἴδιο ἐπιτακτικὴ σὲ μιὰ συνηθισμένη ἀεριόν.

Ἐ ΠΙ ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια, ὁ ἀτμὸς καὶ τὸ κάρβουνο κυριάρχησαν ἀπόλυτα στὸ βασίλειο τῶν σιδηροδρόμων. Ἔπειτα ἐφευρέθηκαν ἡ ἠλεκτρικὴ μηχανὴ καὶ ἡ μηχανὴ Ντήζελ. Τὸ 1946, τὰ ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια ἔφτιαναν 75 ἀτμομηχανὲς καὶ μόνο 25 Ντήζελ. Τὸ 1949 ὅμως, μόνο 8% θὰ εἶνε ἀτμομηχανές. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ὁ καπνὸς καὶ ὁ ἀτμὸς θὰ ἐξαφανιστοῦν ὁριστικὰ ἀπὸ τὶς σύγχρονες μηχανὲς ἕλξεως τῶν σιδηροδρομικῶν συρμῶν. Εἶνε πολὺ πιθανὸν ἐπίσης ὅτι καὶ τὸ ντεπόζιτο τοῦ νεροῦ θὰ ἔχῃ τὴν ἴδια τύχη. Τὰ σύγχρονα «σιδερένια ἄλογα» δὲν θὰ πίνουν πιὰ νερό.

Τρεῖς νέοι τύποι σιδηροδρομικῶν μηχανῶν — ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ Ντήζελ, ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἀρκετὰ παληὰ — πρόκειται νὰ κάνουν σὲ λίγο τὴν ἐμφάνισί τους: Ἡ πρώτη θὰ λειτουργῇ μὲ ἀεριοστρόβιλο, ἡ δεύτερη μὲ ἐλεύθερο ἔμβολο (πιστόνι) καὶ ἡ τρίτη μὲ ἀεριοστρόβιλο, ὅπως καὶ ἡ πρώτη, μὲ

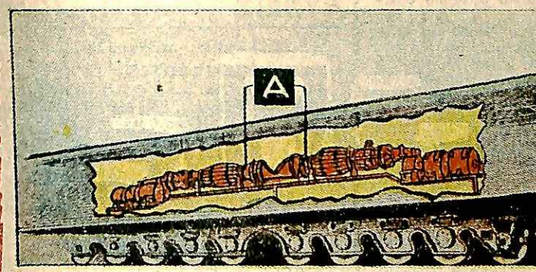

Μιὰ μόνο σιδηροδρομικὴ μηχανὴ μπορεῖ νὰ περιλάβῃ δυὸ ἀεριοστροβίλους (Α) δυνάμεως 2.000 ἵππων τὸν καθένα.

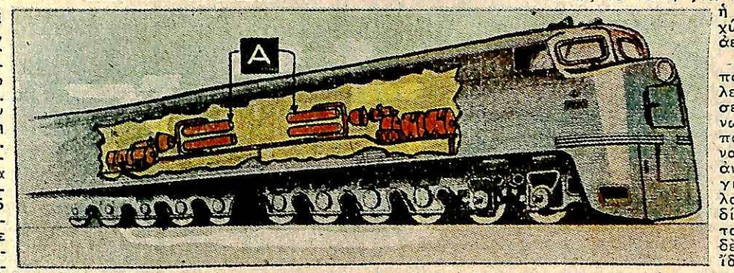

Μηχανὴ μὲ ἐλεύθερο ἔμβολο (πιστόνι).

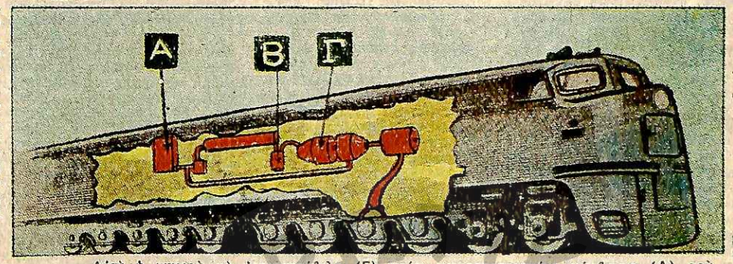

Αὐτὴ ἡ μηχανὴ μὲ ἀεριοστρόβιλο (Γ) καίει κονιορτοποιημένο κάρβουνο (Α) ποὺ παράγει θερμὰ ἀέρια ὑπὸ ὑψηλὴ πίεσι. Β: σύστημα ἀπορρίψεως τῆς στάχτης.

ΟΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Καταργοῦνται ὁ ἀτμὸς καὶ τὸ νερὸ

τὴ διαφορά, ὅμως, ὅτι θὰ καταναλίσκῃ κάρβουνο.

Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ τύποι βρίσκονται ἀκόμη στὸ στάδιο τοῦ πειραματισμοῦ. Ὑπολογίζεται, ὅμως, ὅτι παρόμοιες μηχανὲς θὰ λειτουργήσουν πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 1950. Καὶ στοὺς τρεῖς ἀνάτερω τύπους ἡ κίνησις παράγεται ἀπὸ ἀεριοστροβίλους.

Ἡ θεωρία τῶν ἀεριοστροβίλων δὲν εἶνε νέα. Εἶχε διατυπωθῆ πρὶν ἀπὸ ἑξήντα χρόνια. Χρειάστηκαν, ὅμως τὰ διδάγματα τοῦ τελευταίου πολέμου γιὰ νὰ ἀνακαλυφθοῦν τὰ κατάλληλα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μεταλλικὰ μίγματα, ποὺ νὰ εἶνε δυνατὸν ν' ἀνθέξουν σὲ θερμοκρασίες ἄνω τῶν 1300 βαθμῶν Φαρενάϊτ (705 Κελσίου). Αὐτὲς οἱ θερμοκρασίες εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ νὰ μπορέσῃ ἕνας στρόβιλος νὰ παράγῃ χρήσιμη ἐνέργεια.

Στὴν κίνησι γιὰ τὴν κατασκευὴ παρομοίων μηχανῶν πρωτοστατοῦν σήμερα οἱ δυὸ μεγάλες ἀμερικανικὲς ἑταιρίες «Οὐεστινχάουζ» καὶ «Τζένεραλ Ἔλεκτρικ», ποὺ κατασκεύασαν, ὡς γνωστό, τὰ πρῶτα πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα.

Οἱ μηχανὲς αὐτοῦ τοῦ τύπου λειτουργοῦν μὲ ἀκάθαρτο πετρέλαιο. Ἐκεῖνο ποὺ δίνει τὴν κίνησι στοὺς τροχοὺς εἶνε ὁ θερμὸς ἀέρας. Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ μηχανὲς θερμοῦ ἀέρος. Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο τοῦ στροβίλου πιέζεται ἰσχυρὰ καὶ ταὐτόχρονα θερμαίνεται σὲ μεγάλο βαθμό. Αὐτὸς ὁ θερμὸς καὶ ἰσχυρὰ πεπιεσμένος ἀέρας βγαίνει κατόπιν μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὰ πτερύγια τοῦ στροβίλου καὶ διοχετεύεται στὸ σύστημα κινήσεως τῶν τροχῶν.

Μιὰ μηχανὴ μὲ ἀεριοστροβίλους ἔχει μῆκος 9 μέτρων καὶ ζυγίζει μόνον 20 τόννους. Ἡ δύναμις ποὺ μπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ ξεπερνάει τοὺς 2.000 ἵππους. Ὅταν φθάνῃ στὸ μέγιστο τῆς ἀναπτύξεώς της, οἱ στροφὲς της στὸ λεπτὸ δὲν εἶνε λιγώτερες ἀπὸ 1200.

Γιὰ τὴ μηχανὴ μὲ ἐλεύθερο ἔμβολο δὲν εἶνε πολλὰ πράγματα γνωστά. Οἱ κατασκευασταί της κρατᾶνε ζηλότυπο τὸ μυστικό της.

Ἡ λειτουργία της σὲ γενικὲς γραμμὲς εἶνε περίπου ἡ ἑξῆς:

Ἕνας θάλαμος καύσεως ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρον της προκαλεῖ τὴν κίνησι μιᾶς σειρᾶς ἐμβόλων ἀπὸ τὰ πίσω πρὸς τὰ ἔμπρος καὶ ἀπὸ τὰ ἔμπρος πρὸς τὰ πίσω. Ἡ κίνησις αὐτῶν τῶν ἐμβόλων ἐπιφέρει τὴ συμπίεσι τοῦ ἀέρος ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ' αὐτά. Αὐτὸς πάλι προκαλεῖ μὲ τὴ σειρά του τὴν καῦσι τοῦ ἀκαθάρτου πετρελαίου. Δημιουργοῦνται ἔτσι ρεύματα θερμοῦ ἀέρος ὑπὸ ὑψηλὴ πίεσι ποὺ τροφοδοτοῦν τὸν ἀεριοστρόβιλο. Αὐτός, τέλος, προκαλεῖ τὴ λειτουργία μιᾶς ἠλεκτρικῆς γεννητρίας ποὺ θέτει σὲ κίνησι τοὺς τροχοὺς τῆς μηχανῆς.

Ὁ τρίτος τύπος συνδυάζει τὸν ἀεριοστρόβιλο μὲ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ παρέχει ἡ καῦσις ἄνθρακος.

Τὰ δύο μεγάλα προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ κατασκευαστὲς μηχανῶν αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶνε: 1) Ἡ μετατροπὴ τοῦ γαιάνθρακος σὲ λεπτότατη σκόνη, ὅπως τὸ τάλκ, γιὰ νὰ εἶνε εὐχερέστερη ἡ καῦσις του καὶ ταχύτερη ἡ παραγωγὴ ἀερίων.

2) Ἡ ταχίστη ἀπόρριψις τῶν ὑπολειμμάτων τῆς καύσεως (στάχτης, ξένων σωμάτων κλπ.) ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διολισθαίνουν ἀνάμεσα στὰ πτερύγια τοῦ ἀεριοστροβίλου καὶ νὰ παρεμποδίσουν τὴ λειτουργία τους (αὐτὴ ἡ ἀνάγκη δὲν παρουσιάζεται τὸ ἴδιο ἐπιτακτικὴ σὲ μιὰ συνηθισμένη ἀεριόν.

Παράλληλα πρέπει ν' ἀντιμετωπισθῆ τὸ πρόβλημα τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν δημιουργουμένων ρευμάτων θερμοῦ ἀέρος καὶ ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ἀκόμη μόρια σκόνης ποὺ μπορεῖ νὰ περιέχουν, γιατὶ διαφορετικὰ ἡ λειτουργία τοῦ ἀεριοστροβίλου θὰ ἦταν ἀδύνατη.

Οἱ εἰδικοὶ ἔχουν ἀντιμετωπίσει ἤδη ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὰ τὰ προβλήματα καὶ πιστεύουν ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ λύσουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

Μερικὰ πλεονεκτήματα τῶν νέων σιδηροδρομικῶν μηχανῶν εἶνε:

1) Τὸ ὅτι μποροῦν ν' ἀναπτύξουν ταχύτητα πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ μιὰ συνηθισμένη ἀτμομηχανή.

2) Ὅτι τὸ ξεκίνημα καὶ τὸ σταμάτημα τους γίνεται μὲ τρόπο ἐξαιρετικὰ ἤρεμο, ἀντίθετα μὲ τὶς ἀτμομηχανές. Ἔχουν «ἐλαστικότητα κινήσεων», ὅπως λένε οἱ εἰδικοί.

3) Ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκη συχνῆς λιπάνσεως (γρασσάρισμα).

4) Ὅτι ὁ χειρισμός τους εἶνε ἐξαιρετικὰ εὔκολος.

5) Ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ νερό.

6) Ὅτι εἶνε ἐξαιρετικὰ καθαρὲς καὶ ὅτι δὲν δημιουργοῦν προβλήματα ἀπορρίψεως τῶν ὑπολειμμάτων τῆς καύσεως (αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τοὺς δυὸ πρώτους τύπους).

Πάντως, μὲ τοὺς νέους τύπους μηχανῶν, προβλέπεται ὅτι οἱ σιδηρόδρομοι θὰ κάμουν ἕνα τεράστιο βῆμα προόδου κι ὅτι θὰ μπορέσουν νὰ συναγωνισθοῦν ἀποτελεσματικὰ τὸ μεγάλο τους ἀντίπαλο: τὸ αὐτοκίνητο.

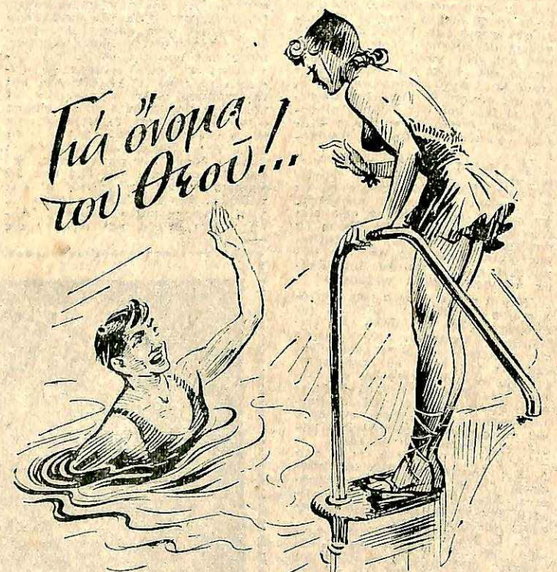

* Μὴν ἀφίσετε ποτὲ τὸ σῶμα σας ἐκτεθημένο στὸν ἥλιο καὶ σᾶς προκαλέσῃ ἐγκαύματα.
* Πρὶν κάνετε τὸ μπάνιο σας ἀλείψατε τὸ σῶμα σας μὲ τὴν προφυλακτικὴ κρέμα Λανολίνη ΜΕΛΠΑΝ. Ἔτσι μποφεῖτε ν' ἀπολαύσετε τὴ θάλασσα ὅσο δέλετε.
* Ζητεῖτε ἐπιμόνως τὴ μάρκα ΜΕΛΠΑΝ καὶ ὄχι τὰς ἀπομιμήσεις

ΜΕΛΠΑΝ Crème Lanoline

Κομπιναιζόν Ζέρσεϋ
7.000 – 18.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

Τὸ κολυμβητικὸ 1949

Παγκόσμιοι ἄσσοι στὴν Ἀθήνα!

Τὸ κολυμβητικὸ 1949 χαιρετίστηκε μ' ἐξαιρετικὴ συγκίνησι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες Τρίτωνες καὶ τὶς Ἑλληνίδες Νηρηΐδες. Ἑφτὰ μῆνες καταδικασμένοι σ' ἀναγκαστικὴ ἀργία, οἱ ἀθληταὶ καὶ οἱ ἀθλήτριες τοῦ ὑγροῦ στίβου αἰσθάνθηκαν τὴν ἀνάγκη νὰ χαροῦν τὸ νερό, νὰ παίξουν πάλι μὲ τὰ κύματα τῆς θάλασσας, νὰ ἱκανοποιηθοῦν ἀπὸ τὸ δάμασμα ἑνὸς ἀκόμα ἄγριου στοιχείου τῆς Φύσεως... Μόλις ὁ καιρὸς γλύκανε κι' ὁ μανιασμένος βορριὰς καλμάρισε, ρίχτηκαν μὲ εὐχαρίστησι στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας. Ἔξη μῆνες κολυμβητικῆς ζωῆς τοῦ 1948 εἶχαν ἀφίσει τώρα ζωηρὰ ἴχνη στὶς ἱκανότητές τους. Ἔνοιωσαν ἀμέσως νὰ σχίζουν μὲ τ' ἀνθρώπινα κουπιά, τὰ χέρια, τὰ νερὰ μὲ μεγαλύτερη εὐκολία, τὰ πόδια τους, ἔδερναν ἀλύπητα ἀλλὰ καὶ δυνατώτερα τὸ ἀθάνατο στοιχεῖο, ἀφίνοντας πίσω τους ἀφρισμένα ἴχνη. Ἔτσι πίστεψαν πὼς ἡ καλύτερη μέθοδος γιὰ νὰ δαμάσης τὴ θάλασσα εἶνε νὰ τὴν κάνης φίλη, νἄρθης συχνότερα σ' ἐπαφὴ μαζί της, νὴ μὴ τὴν φοβᾶσαι!

★

Χίλιοι κολυμβητὲς καὶ κολυμβήτριες ἄρχισαν ἐφέτος προπονήσεις. Γράμματα ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη, τὴν Καβάλλα, τὴ Δράμα, τὴν Ξάνθη, τὴ Μυτιλήνη, τὴ Χίο, τὴ Σῦρο, τὰ Χανιά, τὸ Ἡράκλειο, τὴν Πάτρα, τὴν Καλαμάτα, τὴν Κέρκυρα, τὰ Γιάννενα φανερώνουν πὼς ὁ κολυμβητικὸς ὀργασμὸς τοῦ 1949 δὲν ἔχει τὸ ταῖρι του στὴ σύγχρονή μας κολυμβητικὴ Ἱστορία. Τὰ κολυμβητικὰ σωματεῖα τῶν ἐπαρχιῶν, χωρὶς καμμιὰ ἰδιαίτερη ἐνίσχυσι, ἐργάζονται παραδειγματικά. Φαντασθῆτε τί πρόοδος θὰ παρουσιαζόταν ἂν εὕρισκαν ἀπὸ τὸ Κέντρο μεγαλύτερη κατανόησι καὶ περισσότερη φροντίδα. Μὲ γνώμονα τὰ διδάγματα τῆς πείρας τῶν παλαιότερων κολυμβητῶν προπονοῦν τοὺς νέους ἄσσους. Πολλὲς φορὲς ἡ τακτικὴ αὐτὴ φέρνει καλὰ ἀποτελέσματα καὶ ξαφνικὰ βλέπουμε νὰ φαίνωνται στὸ κολυμβητικὸ στερέωμα καινούργιοι ἀστέρες στὶς κατηγορίες τῶν παίδων καὶ τῶν ἐφήβων. Θαῦμα μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ πὼς τὰ φιλότιμα παιδιὰ τῶν ἐπαρχιῶν, χωρὶς προπονητή, κατορθώνουν νὰ διακρίνωνται ἀκόμα καὶ στοὺς Πανελλήνιους Κολυμβητικοὺς Ἀγῶνες. Πολλὲς ὅμως μελλοντικὲς τῆς Ἑλλάδος κολυμβητικὲς δόξες πᾶνε χαμένες. Γιατὶ δὲν ἔτυχε νὰ τοὺς δῆ ἕνα μάτι εἰδικοῦ κιὶ νὰ διαγνώση τὸ κολυμβητικό τους μέλλον. Ἂς ἐλπίσουμε πὼς ἐφέτος ἡ Ε.Κ.Ο.Φ. καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας θὰ συστηματοποιήσουν τὴν προπαγάνδα καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ κολυμπιοῦ ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνο, μὲ διαλέξεις, μὲ ἀποστολὲς προπονητῶν καὶ ἀγῶνες στὶς ἐπαρχίες γιὰ νὰ μὴν παραπονοῦνται, μὲ τὸ δίκηο τους, γιὰ τὸ ὑδροκέφαλο Κέντρο.

★

Οἱ σπουδαιότεροι κολυμβητικοὶ ἀγῶνες τοῦ 1949 εἶνε α) τὸ Τοπικὸ Κολυμβητικὸ Πρωτάθλημα τοῦ Κέντρου, ποὺ θὰ γίνη τὴν Τρίτη καὶ τὴν Τετάρτη 9 καὶ 10 Αὐγούστου μὲ πλῆρες πρόγραμμα τῶν Πανελληνίων Ἀγώνων καὶ γιὰ ὅλες τὶς κατηγορίες τῶν κολυμβητῶν, β) τὰ τοπικὰ πρωταθλήματα τῶν ἐπαρχιακῶν κέντρων, ποὺ θὰ τελεσθοῦν τὸ Σάββατο καὶ τὴν Κυριακὴ 30 καὶ 31 Αὐγούστου (ἀνδρῶν: 100 καὶ 800 ἐλεύθ., 100 ὕπτια καὶ 100 πρόσθια. Ὑδατοσφαίρισις. Γυναικῶν: 50, 400 ἐλεύθ., 100 ὕπτια καὶ 100 πρόσθια) καὶ γ) οἱ Πανελλήνιοι Ἀγῶνες, ποὺ θὰ διαρκέσουν πέντε ἡμέρες ἀπὸ τὴν 7η μέχρι τὴν 11η Σεπτεμβρίου. (Τὸ πρόγραμμα θὰ ἔχη τὰ παρακάτω ἀγωνίσματα: Ἀνδρῶν: 100, 400, 1500 ἐλεύθερα, 100 ὕπτια, 200 πρόσθια. Σκυταλοδρομία 4 X 200 μ. Καταδύσεις, Ὑδατοσφαίρισι. Γυναικῶν: 100, 400 ἐλεύθερα, 100 ὕπτια, 100 πρόσθια. Σκυταλοδρομία 4 X 100 μ. Ἐφήβων: 100, 400 ἐλεύθερα, 100 ὕπτια, 200 πρόσθια, 4 X 100 ἐλεύθερα. Παίδων: 50, 100 ἐλεύθερα, 50 ὕπτια, 100 πρόσθια. 4 X 50 ἐλεύθερα. Κορασίδων: 50 ἐλεύθερα, 50 ὕπτια, 50 πρόσθια, 4 X 50 μ. ἐλεύθερα). Ἐπὶ πλέον τὴν τελευταία ἡμέρα τῶν Πανελληνίων Ἀγώνων θὰ γίνη καὶ εἰδικὸ ὁμαδικὸ ἀγώνισμα γιὰ τὸ Ἔπαθλο τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν «Κύπελλον Ἕλλης», ποὺ θὰ περιλαμβάνη κατὰ σειρὰν 50 ἐλ. παίδων, 50 πρόσθια κορασίδων, 50 ὕπτια γυναικῶν, 100 ἐλεύθερα ἐφήβων, 100 πρόσθια ἀνδρῶν, 50 ὕπτια παίδων, 50 ἐλεύθερα κορασίδων, 100 ἐλεύθερα γυναικῶν, 100 πρόσθια ἐφήβων καὶ 100 ἐλεύθερα ἀνδρῶν.

Στὴν ὑδατοσφαίρισι τὰ σωματεῖα στοὺς Πανελληνίους Ἀγῶνες θὰ καταταχθοῦν σὲ δυὸ κατηγορίες. Στὴν Α΄ θὰ εἶνε ὁ Ἐθνικὸς Πειραιῶς, ὁ Ὀλυμπιακός, ὁ Α. Ο. Π. Φαλήρου. ὁ Ν. Ο. Μυτιλήνης, ὁ Ἄρης Θεσσαλονίκης καὶ ὁ Ν. Ο. Πατρῶν. Τὰ ὑπόλοιπα σωματεῖα θὰ ἀνήκουν στὴ Β΄ κατηγορία. Οἱ ὁμάδες τῶν 6 σωματείων τῆς Α΄ κατηγορίας θὰ συναντηθοῦν μονάχα μιὰ φορὰ μεταξύ τους.

★

Τουλάχιστον τρεῖς διεθνεῖς κολυμβητικὲς συναντήσεις προβλέπονται γιὰ τὸ 1949 καὶ στὸ μεταξὺ 15ης Αὐγούστου καὶ 30ης Σεπτεμβρίου διάστημα. Ἡ Ε. Κ. Ο. Φ. βρίσκεται σὲ διαπραγματεύσεις μὲ τὶς κολυμβητικὲς Ὁμοσπονδίες, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἰταλίας, τῆς Αὐστρίας, τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Παλαιστίνης καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη σὲ θέσι νὰ ἀναγγείλη ἐπίσημα ἡμερομηνίες διεθνῶν ἀγώνων στὴς Ἀθήνας. Ἐλπίζεται πὼς θάλθουν καὶ Ἀμερικανοὶ πρωταθληταὶ τοῦ κόσμου καὶ Ὀλυμπιονίκες γιὰ ἐπιδείξεις. Ἂν μάλιστα συμπέση ἡ ἄφιξίς τους μὲ τοὺς Ἑλληνοαιγυπτιακοὺς ἀγῶνες τότε θὰ ἀπολαύσουμε ὡραῖο συναγωνισμό, γιατὶ μερικοὶ Αἰγύπτιοι ἄσσοι τῆς κολυμβήσεως εἶνε καὶ διεθνῶς γνωστοὶ καὶ μποροῦν νὰ συναγωνισθοῦν σὲ ὡρισμένα ἀγωνίσματα τοὺς Ἀμερικανούς.

Κι' οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἑλληνίδες πρωταθληταὶ καὶ πρωταθλήτριες; Τί θὰ παρουσιάσουν τὸ 1949; Εἶνε ἀκόμη πολὺ νωρὶς νὰ διακινδυνεύση κανεὶς προβλέψεις καὶ κρίσεις. Τὸ πολὺ κρύο τοῦ περασμένου χειμῶνα, ποὺ συνεχίσθηκε καὶ τὴν ἄνοιξι, δὲν ἄφισε τοὺς κολυμβητάς μας ν' ἀρχίσουν ἐφέτος νωρίτερα, ὅπως συνήθιζαν κάθε χρόνο. Ἑπομένως θὰ πρέπει νάλθουν μερικοὶ σὲ φόρμα πολὺ ἀργότερα ἀπ' ὅτι ἦλθαν πέρσυ. Οἱ κολυμβητικὲς ἡμερίδες ἦταν πολὺ ἐπιτυχημένη ἰδέα τῆς Ε. Κ. Ο. Φ. καὶ καλὸ θἆταν νὰ εὕρη μιμητὰς καὶ στὰ ἐπαρχιακὰ Κέντρα. Ἡ ἔμπνευσις ἐπίσης τῆς Ε. Κ. Ο. Φ. νὰ καταρτίση Ἐθνικὴ Ὁμάδα Κολυμβήσεως καὶ Ἐθνικὴ Ὁμάδα Ὑδατοσφαιρίσεως, καθὼς καὶ ἡ προσπάθειά της νὰ στείλη εἰδικοὺς προπονητὰς γιὰ περιοδεία καὶ διδασκαλία στὰ Ἐπαρχιακὰ κέντρα, ἂν πραγματοποιηθοῦν θὰ συμβάλουν στὴν ἐξέλιξι τῆς Ἑλληνικῆς Κολυμβήσεως καὶ θὰ σημειώσουν σταθμὸ στὴν Κολυμβητικὴ Ἱστορία μας.

ΤΑΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

«ΠΟΛΥΞΕΝΗ»
ΚΟΠΤΙΚΗ · ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΑΘ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48α · ΧΡΗΣΙΣ ΤΗΛ. 51-051
(ΠΛΗΣΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΒΑΘΗΣ · ΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ «ΠΕΡΟΚΕ»)
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ · ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ-ΒΡΑΔΥΝΑ
Διὰ θύματα πολέμου» ἀνταρτοπλήκτους δίδακτρα εἰς ΗΜΙΣΥ
Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ φιγουρίνια
ΔΕΧΟΜΕΘΑ κ. ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΛΣΑΤΙΑ — ΚΟΚΟΡΕΤΣΙ. 2) ΜΩΡΑ — ΡΩΜΗ. 3) ΜΕΙΩ — ΒΙΣΤΟΝΙΣ — ΠΟΔΙ. 4) ΑΔΙΚΑ — ΜΙΛΙΑ. 5) ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ — ΚΡΟΚΟΣ. 6) ΝΑΟΣ — ΥΓΡΑ. 7) ΘΕΛΩ — ΑΨΗΦΙΣΤΑ. 8) ΘΕΛΗΣΙΣ — ΑΣΙΑ. 9) ΑΜΑ — ΧΩΡΙΣΤΑ — ΜΑΤΙ. 10) ΘΥΡΑ — ΞΙΔΙ. 11) ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ — ΔΙΑΣΩΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΛΧΗΜΕΙΑ — ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ. 2) ΩΔΙΚΑ — ΘΕΛΗΜΑ. 3) ΤΙΜΩ — ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ — ΘΥΜΑ. 4) ΑΡΑΒΙΣ — ΘΕΟΣ — ΧΩΡΑΤΑ. 5) ΤΟΝΩΣΙΣ — ΑΧΑΡΙΣ. 6) ΚΟΡΩΝΙΣ — ΥΨΗ — ΤΑΞΙΔΙ. 7) ΚΟΜΗ — ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ — ΔΙΑ. 8) ΠΟΛΙΚΟΣ — ΣΤΑΣΙΜΑ. 9) ΤΣΙΜΟΥΔΙΑ — ΑΤΙΜΩΣΙΣ.

Ἡ κερασιὰ

Ὁλόκληρη ἡ κερασιὰ καὶ οἱ καρποί της ἀνήκουν νομικῶς στὸν Β.

Ἱστορικὲς ἀράχνες

1) Τὸ Μεγάλο Φρειδερῖκο. 2) Τὸ Μωάμεθ.

Ἐρωτήσεις

1) Γιατί, κατὰ τὸ θρῦλο, μιὰ μπουκιὰ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ κάθησε στὸ λαιμὸ τοῦ Ἀδάμ. 2) Ἀπ' τὴν πτῶσι τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας (476) ὡς τὴν ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453). 3) Ἡ μυῖγα 6, ὁ ἀστακὸς 10 καὶ ἡ ἀράχνη 8.

Συλλαβόγριφος

ΦΑ — ΟΥΣΤ = ΦΑΟΥΣΤ.

Μετανραμματισμὸς

ΙΟΥΔΑΣ — ΒΟΥΔΑΣ.

Καὶ λίγη ταχυδακτυλουργία

Γιὰ νὰ βγάλετε τὸ νόμισμα ἔξω ἀπ' τὰ χείλη τοῦ ποτηριοῦ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δώσετε στὸ κάλυμμα τοῦ τραπεζιοῦ μιὰ ἁπλῆ παλινδρομικὴ κίνησι μὲ τὸ δείχτη τοῦ χεριοῦ σας. Ἔτσι, χωρὶς νὰ μετακινηθῆ καθόλου τὸ ποτῆρι, τὸ νόμισμα τοῦ κέντρου θ' ἀρχίση νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος σας. Τὸ παιγνιδάκι αὐτὸ μπορεῖ, στὶς συναναστροφές, νὰ σᾶς κάνη νὰ κερδίσετε ἕνα μικρὸ στοίχημα.

Ἡ λύσις τοῦ 228ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΜΦΟΡΕΥΣ — ΚΡΑΤΕΡΟΣ. 2) ΠΙ — ΧΗΝΕΣ — ΔΕΜΑΣ — ΝΑ. 3) ΛΙΤΟΝ — ΑΦΡΩΝ. 4) ΙΝΑ — ΑΣ — ΝΕΑ — ΙΑ — ΟΙΑ. 5) ΘΕΛΩ — ΩΤΑΛΓΙΑ — ΗΜΩΝ. 6) ΕΝΙΑΙ — ΑΥΛΟΣ — ΑΣΑΝΙ. 7) ΙΝΑ — ΘΑ — ΣΟΣ — ΣΡ — ΣΕΚ. 8) ΑΙ — ΠΥΡΑ — ΦΙΝΑ — ΣΑ. 9) ΚΕΝΤΡΑ — ΠΟΝΗΡΑ. 10) ΚΑ — ΣΤΟΑ — ΣΑΣΑ — ΛΑ. 11) ΑΦΗ — ΩΣ — ΣΤΑ — ΙΙ — ΜΕΝ. 12) ΛΑΜΑΡ — ΝΑΥΛΑ—ΣΚΑΙΑ. 13) ΑΝΙΩ—ΦΥΛΛΩΜΑ — ΗΧΟΣ. 14) ΜΑΣ — ΑΡ — ΑΙΣ — ΕΣ — ΕΝΩ. 15) ΥΠΝΟΣ — ΚΡΙΟΣ. 16) ΤΙ — ΡΗΝΟΣ — ΠΑΙΑΝ — ΞΙ. 17) ΑΦΙΕΡΩΜΑ — ΑΝΑΜΕΣΟΣ.

ΚΘΘΕΤΩΣ

1) ΑΠΕΙΘΕΙΑ — ΚΑΛΑΜΑΤΑ. 2) ΜΙ—ΝΕΝΝΙ — ΑΦΑΝΑ — ΙΦ. 3) ΛΑΛΙΑ — ΗΜΙΣΥ. 4) ΟΧΙ — ΩΑ — ΠΕΣ — ΑΩ — ΠΡΕ. 5) ΡΗΤΑ — ΙΘΥΝΤΩΡ — ΑΝΗΡ. 6) ΕΝΟΣΩ — ΑΡΤΟΣ — ΦΡΟΝΩ. 7) ΥΕΝ — ΤΑ —ΑΡΑ—ΝΥ—ΣΟΜ. 8) ΣΣ—ΝΑΥΣ — ΣΑΛΑ — ΣΑ. 9) ΜΕΛΛΟΝ — ΣΤΥΛΙΣ. 10) ΚΔ — ΑΓΟΣ — ΑΛΩΣ — ΠΑ. 11) ΡΕΑ — ΙΣ — ΦΟΣ — ΑΜ — ΚΑΝ. 12) ΑΜΦΙΑ — ΣΙΝΑΙ — ΑΕΡΙΑ. 13) ΤΑΡΑ — ΑΡΝΗΣΙΣ — ΣΙΑΜ. 14) ΕΣΩ — ΗΣ — ΑΡΑ — ΚΗ — ΟΝΕ. 15) ΝΟΜΑΣ — ΜΑΧΕΣ. 16) ΟΝ — ΙΩΝΕΣ — ΛΕΙΟΝ — ΞΟ. 17) ΣΑΤΑΝΙΚΑ — ΑΝΑΣΩΣΙΣ.

Ἡ ἀτομικὴ ἀσθένεια ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΗ!

Ὁ ἀργὸς θάνατος

Ὁ μεγάλος τρόμος τῶν ἀνθρώπων ποὺ θὰ ζήσουν κατὰ τὸ ἔτος 2000 θὰ εἶνε ἡ ἀτομικὴ ἀσθένεια. Ἐμπρὸς σ' αὐτὴ οἱ καταστροφὲς ποὺ μπορεῖ νὰ προέλθουν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἀνάξιες λόγου. Οἱ τελευταῖες παρατηρήσεις τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα φανερώνουν πόσον τεράστιος εἶνε ὁ κίνδυνος ποὺ ἀπειλεῖ σὲ προσεχὲς μέλλον τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ ἀτομικὴ ἀσθένεια δὲν σκοτώνει ἀμέσως. Εἶνε ὁ ἀργὸς θάνατος. Ἕνας θάνατος, γιὰ τὴ στιγμὴ τουλάχιστον, μυστηριώδης καὶ φαινομενικὰ ἀνεξήγητος. Δὲν γνωρίζομε παρὰ ἐλάχιστες μορφές του. Κι' αὐτὲς μ' ἕναν τρόπο ἀτελῆ, γιατὶ δὲν μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὶς μελετήσωμε προσεχτικά. (Θὰ ἔπρεπε νὰ εὐχηθοῦμε νὰ μὴν μᾶς δοθῆ ποτὲ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία).

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες μᾶς λένε πὼς ἡ ἀτομικὴ ἀσθένεια ὑπάρχει πάντοτε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν βομβαρδισμῶν τῆς Χιροσίμα καὶ τοῦ Ναγκασάκι κι' ὅτι δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ δημιουργῆ θύματα σ' ὅλο τὸν κόσμο. Μιὰ ἄλλη «πηγὴ» τῆς ἀτομικῆς ἀσθενείας εἶνε τὰ ἀτομικὰ πειράματα ποὺ συνεχίζονται.

Νὰ μερικὲς χαραχτηριστικὲς περιπτώσεις:

Οἱ βομβαρδισμοὶ τῆς Χιροσίμα καὶ τοῦ Ναγκασάκι εἶχαν συνολικὰ 200.000 περίπου θύματα (ἄμεσα θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε). Ἀλλά, κατὰ τὶς ἑβδομάδες ποὺ ἐπακολούθησαν τὸ βομβαρδισμό, μόνο στὴ Χιροσίμα πέθαναν «μυστηριωδῶς» 65.000 ἄτομα. Ἄλλες 40.000 ἔπαθαν διάφορες ἀσθένειες: πτῶσι τῶν μαλλιῶν καὶ τῶν δοντιῶν, γενικὴ παράλυσι, καρκίνους διαφόρων μορφῶν, ἐσωτερικὲς αἱμορραγίες, κακοήθη ἀναιμία, κτλ.

Ἂς ἔρθωμε στὸ Μπικίνι. Πολλοὶ ναῦτες ἀπὸ ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν κοντὰ στὸν τόπο τῆς ἐκρήξεως πέθαναν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες μὲ «μυστηριώδη» ἐπίσης τρόπο.

Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν καὶ ἔχουν ἔκτοτε πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐργάτες ποὺ ἐργάζονται στὰ ἀτομικὰ ἐργοστάσια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Ἀγγλίας, μ' ὅλα τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται γιὰ τὴν προστασία τους.

Θύματα ἀριθμοῦνται ἀκόμα καὶ στὰ νοσοκομεῖα σὲ ἄτομα ποὺ ὑποβάλλονται σὲ θεραπεία μὲ ραδιενεργὰ σώματα, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὶς φθορὲς ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀτομικὴ ἀσθένεια μεταξὺ τῶν ἐρευνητῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων.

Ἀλλ' ἡ ἀτομικὴ ἀσθένεια δὲν εἶνε... ἀτομική. Οἱ τελευταῖες παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι εἶνε μεταδοτική.

Ἡ μετάδοσις γίνεται μὲ πολὺ ἁπλὸ τρόπο. Ὁ ἄνθρωπος πού, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, ἔχει ἐμποτισθῆ μὲ ραδιενέργεια, μεταβάλλεται σὲ «φορέα ραδιενεργείας» καὶ ἐκπέμπει γύρω του οὐδετερόνια, ποὺ προσβάλλουν τὰ ἀντικείμενα ἢ ἄλλα ἄτομα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔρχεται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα σ' ἐπαφή. Ἡ ἀτομικὴ ἀσθένεια μεταδίδεται ἔτσι ἀπὸ τὸν ἕνα ἄνθρωπον στὸν ἄλλον.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου γίνονται ἀτομικὲς ἐργασίες καὶ πειράματα σὲ μεγάλη κλίμακα, βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ κλείσουν μερικοὺς «ἀτομικοὺς ἀσθενεῖς» μέσα σὲ γυάλινα κλουβιά, γιὰ νὰ μὴν ἔρχωνται σ' ἐπαφὴ μὲ ἄλλους.

Ὑπάρχουν ἄραγε μέσα προστασίας ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ ἀσθένεια;

Αὐτὰ τὰ μέσα εἶνε δυὸ εἰδῶν: ἀρνητικὰ καὶ θετικά. Στὴν κατηγορία τῶν ἀρνητικῶν μέσων, ἀξίζει νὰ ἀναφερθοῦν ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὸ Χάντφορντ, ποὺ εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἀτομικὸ ἐργοστάσιο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Οἱ ἐργαζόμενοι βρίσκονται σὲ ἀπόστασι 4½ χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο καὶ ἀπὸ κεῖ ἐκτελοῦν τὴν ἐργασία τους χάρις σ' ἕνα συνδυασμὸ τηλεοράσεως καὶ ἐκπομπῆς ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων. Ὁ ἐργάτης δὲν ἔρχεται, δηλαδή, σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ ἴδια τὰ μηχανήματα, ἀλλὰ τὰ διατάζει μὲ τὴν ἐκπομπὴ καταλλήλων ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴ ἢ ἐκείνη τὴν κίνησι.

Ἔτσι, οἱ κίνδυνοι ἐμποτισμοῦ ἀπὸ ραδιενέργεια περιορίζονται στὸ ἐλάχιστο, ἂν δὲν ἐξαφανίζωνται ὁλότελα.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος ἀποτελεσματικῆς προστασίας, ποὺ ἐφαρμόζεται, ἄλλωστε, σ' ὅλα τὰ ἀτομικὰ ἐργοστάσια, εἶνε ἡ συχνὴ μέτρησις τοῦ ποσοῦ τῆς ραδιενεργείας ποὺ ἕνας ἐργάτης ἔχει στὰ ροῦχα ἢ τὸ σῶμα του.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶνε ἡ θετικὴ προστασία ἑνὸς ἀτόμου ποὺ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ προσβληθῆ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ ἀσθένεια;

Τὸ κυριώτερο εἶνε νὰ προληφθῆ ὁ ἐντοπισμὸς τῆς ἐπιδόσεως της σ' ἕνα ὄργανο ἢ ἕνα σύστημα ὀργάνων. Γιὰ νὰ κατορθωθῆ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνη ταχύτατα συνολικὴ ἀφαίρεσις τοῦ αἵματος, ποὺ περιέχεται μέσα στὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ ταυτόχρονη εἰσαγωγὴ νέου ὑγιοῦς αἵματος. Μαζὶ μ' αὐτὸ εἰσάγονται ἐπίσης διάφορα ἅλατα καὶ γλυκόζη, προερχόμενα ἀπὸ ὑγιῆ ὀργανισμό.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη μέθοδος ποὺ ἐπενόησαν οἱ ἐπιστήμονες ὡς σήμερα γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς ἀτομικῆς ἀσθενείας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς εἴμαστε ἀκόμη ἀνίσχυροι ἀπέναντί της, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ συνεχὴς ἐπέκτασις τῶν ἀτομικῶν πειραμάτων κάνει ὁλοένα καὶ μεγαλύτερο τὸν κίνδυνο. Ἂν σκεφθοῦμε ὅτι τὰ οὐδετερόνια, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἔκρηξι ἑνὸς ἀτομικοῦ πυρῆνος, κινοῦνται μὲ ταχύτητα 20.000 χιλιομέτρων κατὰ 1΄΄ καὶ ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὰ σταματήση στὴν πορεία τους, εἶνε δυνατόν, μάλιστα, νὰ φαντασθοῦμε τὴ δυνατότητα μεταδόσεως τῆς ἀτομικῆς ἀσθενείας μὲ τὴ μορφὴ καὶ τὴν ἔκτασι ἐξολοθρευτικῆς «ἐπιδημίας».

Τραγικὸ διήγημα

Τὰ ἀνώνυμα γράμματα

Ἡ νέα γυναῖκα προχωροῦσε βιαστικά, κυττάζοντας κάθε τόσο πίσω της, μήπως τὴν παρακολουθοῦσαν. Ἔπρεπε νὰ ρίξη τὸ γράμμα της στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ γυρίση στὸ σπίτι, πρὶν φτάση ὁ ἄντρας της.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ταχυδρομήση τὸ γράμμα ποὖχε βγάλει ἀπ' τὴν τσάντα της, ξεπρόβαλε κάποιος ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου: ὁ ἄντρας της, ὁ Μαρσέλ! Τὴν πλησίασε γρήγορα.

—Δῶσε μου αὐτὸ τὸ γράμμα, Τιενέτ! τῆς εἶπε μ' ὑπόκωφη φωνή.

Ἐκείνη ἔμεινε ἀποσβολωμένη στὴν ἀρχή. Μὰ ἔπειτα συνῆλθε, προχώρησε ἄλλο ἕνα βῆμα καί, πρὶν προλάβη ὁ Μαρσὲλ νὰ τὴν ἐμποδίση, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ἔρριξε τὸ γράμμα μέσα στὸ κουτί...

Οἱ δυὸ σύζυγοι γύρισαν ἀμίλητοι στὸ μικρὸ σπιτάκι τους. Ὁ Μαρσὲλ ἔκλεισε πόρτες καὶ παράθυρα καὶ πέρασε στὴν τραπεζαρία. Ἀντίκρυσε τὴ γυναίκα του ὀρθή, ἀκίνητη, καὶ τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ τελείως ξένη, ἄγνωστη...

Προσπαθοῦσε ὡστόσο ἀκόμη νὰ βρῆ μιὰν ἐξήγησι.

—Σὲ ποιὸν γράφεις, ἀπὸ τόσες μέρες τώρα; τὴ ρώτησε. Τὄχα ἀντιληφθῆ καὶ σὲ παρακολούθησα... Πές μου, Τιενέτ! Πρέπει νὰ μοῦ πῆς...

Πονοῦσε, ὑπέφερε, γιατὶ τὴν εἶχε τόσο λατρέψει... Χτὲς τὸ βράδυ ἀκόμη, τοῦ εἶχε ψιθυρίσει γλυκά, σφίγγοντάς τον στὴν ἀγκαλιά της:

—Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα ἄλλος ἄντρας στὸν κόσμο ἀπὸ σένα, ἀγαπημένε μου! Θἄθελα νἆμαι ἡ ὡραιότερη, ἡ γοητευτικώτερη, ἡ μοναδικὴ γυναῖκα γιὰ σένα! Γι' αὐτὸ ζηλεύω τὶς ἄλλες, ποὺ εἶναι πλούσιες καὶ καλοντυμένες...

Κι' ἀλήθεια, ἔδειχνε μεγάλη ζήλεια γιὰ τὶς φίλες της, καὶ γιὰ τὶς ἄγνωστές της ἀκόμα, χωρὶς σοβαρὸ λόγο, γιατὶ δὲν ἦταν ἄσχημη, οὔτε κακοντυμένη. Μὰ τὶς φθονοῦσε γιὰ τὴν πολυτέλειά τους. Τὴν πλήγωνε στὴν καρδιὰ ποὺ δὲν εἶχε κι' αὐτὴ λοῦσα, γιὰ ν' ἀρέση πιὸ πολὺ στὸν ἄντρα της. Τὰ περιωρισμένα ἔσοδα τοῦ Μαρσὲλ δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ στολιστῆ μὲ γοῦνες καὶ κοσμήματα.

Εἶχαν παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα, τὸν περασμένο χειμῶνα. Ἡ Τιενὲτ ἦταν ἀπὸ ἄριστη οἰκογένεια, ἀλλὰ φτωχή. Εἶχε μόρφωσι κι' ὄνομα γνωστό, δὲν εἶχε ὅμως προῖκα.

Ὁ Μαρσέλ, ζωγράφος μὲ ταλέντο, βρισκόταν ἀκόμη στὶς ἀρχὲς τῆς καρριέρας του, κι' ἦταν κι' αὐτὸς φτωχός, γιατὶ δὲν τὸν ἐνδιέφεραν τόσο τὰ κέρδη, ὅσο ἡ τέχνη. Εἶχε μαζέψει ὡστόσο ἕνα ποσὸ κρυφὰ ἀπ' τὴ γυναῖκα του, καὶ τὸν Ἰούνιο τῆς εἶχε πῆ:

—Εἴμαστε ἀρκετὰ πλούσιοι, Τιενέτ μου, γιὰ νὰ παραθερίσουμε στὸ Ζουὰν - Λὲ - Πέν...

Ἐκείνη χτύπησε χαρούμενα τὰ χέρια της, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν γέμισε φιλιά. Πραγματικά, νοίκιασαν μιὰ μικρὴ καὶ σχετικῶς φτηνὴ βιλλίτσα στὴν κοσμικὴ λουτρό-

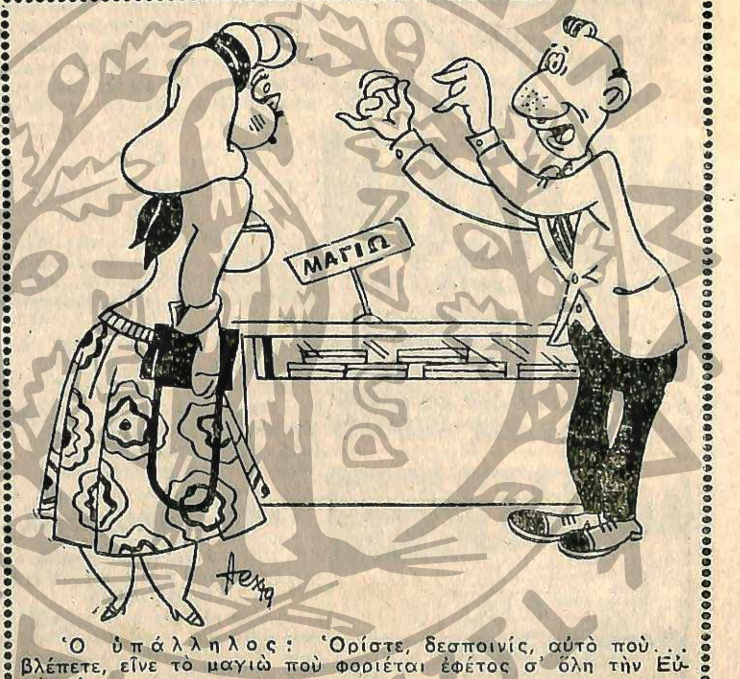

Ὁ ὑπάλληλος: Ὁρίστε, δεσποινίς, αὐτὸ ποὺ... βλέπετε, εἶνε τὸ μαγιὼ ποὺ φοριέται ἐφέτος σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

πολι, καὶ ζοῦσαν ἐκεῖ εὐτυχισμένοι.

Μὰ νὰ τώρα ποὺ τὴν εἶχε πιάσει νὰ στέλνη γράμματα σὲ κάποιον ἄλλον!... Δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ τὸ παραδεχθῆ... Μιὰ λέξι ἂν τοὔλεγε ἡ Τιενέτ του, θὰ τὴν πίστευε τυφλά. Τὴν κύτταξε μὲ λαχτάρα...

Μὰ ἐκείνη ἔμενε ἀμίλητη, δὲν ἀπαντοῦσε στὶς ἱκετευτικὲς ματιές του, ἔσκυβε τὸ κεφάλι της, σὰν ἔνοχη!

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Χύμησε, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὴν τράνταξε, φωνάζοντας:

— Θὰ μοῦ πῆς ἀμέσως!... Ἀμέσως!...

Ἡ νέα γυναῖκα ἔτρεμε σύγκορμη, μὰ δὲν μιλοῦσε.

Τὴν πέταξε γονατιστή, τὴν ἔσφιξε δυνατώτερα, ἀδιαφορῶν γιὰ τὰ βογγητά της.

— Σὲ ἄντρα ἔγραψες; μούγκρισε.

Ἔβαλε τὰ χέρια του στὸ λαιμό της, ἀπειλητικά. Ἡ Τιενὲτ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

— Σὲ ποιόν; οὔρλιασε ὁ Μαρσέλ.

—Στὸ... στὸ Μορέν!...

Δίχως νὰ ρωτήση τότε τίποτ' ἄλλο, ὁ Μαρσὲλ τὴν πέταξε χάμω, πάτησε μὲ τὸ γόνατό του τὸ στῆθος της κι' ἔσφιξε μὲ μανία τὸ λαιμό της...

Ἐκείνη σπαρταροῦσε, καταλάβαινε ἀπ' τὴν τραγικὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του πὼς εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν πνίξη! Μετανοοῦσε τώρα γιὰ τὴ σιωπή της, ἤθελε νὰ τοῦ τὰ ἐξηγήση ὅλα, μούγκριζε, χτυπιόταν... Μὰ ὁ Μαρσέλ, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, ἐξακολουθοῦσε νὰ σφίγγη...

Χαλάρωσε τὰ χέρια του μόνον ὅταν ἡ Τιενὲτ ἀπόμεινε ἀκίνητη, ἄψυχη!... Σηκώθηκε τότε κι' ἔφυγε τρέχοντας. Πῆγε στὸ Καζίνο καὶ βρῆκε ἐκεῖ τὸν Μορέν.

—"Ἐλαβες σήμερα ἕνα γράμμα ἀπ' τὴ γυναῖκα μου... τοῦ εἶπε.

—'Απ' τὴ γυναῖκα σου;... Ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες τώρα, λαβαίνω ἕνα ἀνώνυμο γράμμα κάθε μέρα, μὰ δὲν φανταζόμουν πὼς ἦταν ἀπ' τὴ γυναῖκα σου!

—Τί σοῦ γράφει;

—Ἀνοησίες, βρισιὲς καὶ συκοφαντίες γιὰ τὴ γυναῖκα μου. Ποτὲ δὲν θὰ πίστευα τὴν Τιενὲτ ἱκανὴ γιὰ μιὰ τέτοια προστυχιά... Διάβασε τὸ σημερινὸ γράμμα!

Ὁ Μαρσὲλ ἀναγνώρισε τὸ γράψιμο τῆς γυναίκας του. Καὶ διάβασε:

«Προσέχετε τὴ γυναῖκα σας. Σᾶς ἀπατᾶ. Δὲν εἴσαστε ὁ μόνος ποὺ πληρώνετε τὶς τουαλέττες της».

Τὸ αἷμα του πάγωσε στὶς φλέβες του. Καταλάβαινε τώρα τὴ φρικτὴ ἀλήθεια: 'Η Τιενὲτ ἔγραφε ἀνώνυμα σ ὸ Μορέν, γιὰ νὰ συκοφαντῆ τὴ γυναίκα του, τὴ Λουσιέν, ποὺ τὴ ζήλευε καὶ τὴ μισοῦσε γιὰ τὰ λοῦσα της! Εἶχε κάνει τόσες φορὲς σκηνὲς στὸ Μαρσέλ, γιατὶ τὸν ἔπιανε νὰ τὴν κυττάζη. Τὴν ἔσπρωχνε λοιπὸν ἡ ζήλεια νὰ γράφη αὐτὰ τὰ γράμματα... ἡ ζήλεια κι' ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ Μαρσέλ!

Κι' αὐτὸς τὴν εἶχε πνίξει! 'Αληθινὰ τρελλὸς τώρα, ἐαναγύρισε τρέχοντας στὸ σπίτι του. Βρῆκε παγωμένο πιὰ τὸ πτῶμα τῆς γυναίκας του. Μὲ κινήσεις μηχανικές, σὰν ὑπνοβάτης, τὸ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του, τὸ ἀνέβασε σ' ἕνα ψηλὸ βράχο, κι' ἀπὸ κεῖ γκρεμίστηκε στὴ θάλασσα, σφιχταγκαλιασμένος μὲ τὴ νεκρή...

Κ. ΛΑΒΕΡΙΕ

✪✪

Εἶχε περισσότερα δικαιώματα

Στὸ Τσιντσινάτι τῆς 'Αμερικῆς, δυὸ ἀστυνομικοὶ συνέλαβαν κάποιον ἄγνωστο, ποὺ τὸν ὑποπτεύονταν ὡς λαθρομετανάστη.

—Πῶς βρέθηκες στὴν 'Αμερική; τὸν ρώτησαν.

Κι' ἐκεῖνος ἀπάντησε:

—Μὰ ἐγὼ εἶμαι 'Ερυθρόδερμος. Γεννήθηκα ἐδῶ. Νὰ μοῦ πῆτε πῶς βρεθήκατε ἐσεῖς στὴν πατρίδα μου!...

ΕΙΝΑΙ ΚΙΤΥΗΜΕΝΟ ΟΤΙ:

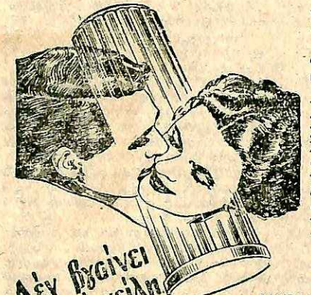

Δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ χείλη
Δὲν σβήνει
ἀποτυπώματα.
Κραγιόν

ΔΙΑΚΑ

ΝΕΛΣΟΝ

Χαρίζει πλοῦτον φυθμῆς ὡμορφιᾶς

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Κυκλοφορεῖ καὶ εἰς θήκην ὑπερπολυτελείας ΕΠΙΧΡΥΣΟΝ

TITAN Καστορίνη ἀσκῆς

Καστορίνη ἐκπαιδεύσεως TITAN

ΝΕΑ ΣΕΞΟΛΟΓΙΑ

'Αριστεῖον Πανεπιστημίου ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ — ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

600 σελίδες 100 εἰκόνες πωλεῖται στὸ ἠλεκτροθεραπευτήριον «οὗ συγγραφέως Δρος ΑΛΕΞΗ ΤΣΑΚΙΡΗ 'Αγ. Κων)τίνου 28, τηλ. 54-224, μὲ ταχ. ἐπιταγὴ 30 χιλιάδ. στέλλεται στὴν ἐπαρχία.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Χρειάζονται φροντίδες καὶ περιποιήσεις

Κάθε μητέρα πρέπει νὰ ξέρη μερικὰ πράγματα γιὰ τὰ παιδικὰ ποδαράκια, ὥστε νὰ βοηθήση νὰ γίνουν δυνατὰ καὶ καλοφτιαγμένα. Αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἔχουν οἱ παρακατω συμβουλὲς μιᾶς εἰδικῆς 'Αμερικανίδος ἐπιστήμονος.

1) Τὰ περισσότερα παιδιὰ ἔρχονται στὸν κόσμο μὲ πόδια γερὰ καὶ κανονικά;

Ναί. Κάποτε ὅμως, τὰ πόδια ἑνὸς βρέφους μπορεῖ νὰχουν ἐλαττωματικὴ κατασκευή, μπορεῖ δηλαδὴ νάναι ἐλαφρὰ μετατοπισμένα τὰ κόκκαλά τους. Οἱ ἀνωμαλίες αὐτὲς διακρίνονται μόνον ὅταν τὸ παιδὶ ἀρχίζη νὰ περπατάη. 'Η μητέρα πρέπει νὰ καταφύγη ἀμέσως στὸν ὀρθοπεδικὸ γιατρό, ἂν ἰδῆ ὅτι τὸ παιδὶ κουνάει τὰ πόδια του ἀφύσικα ἢ μὲ δυσκολία στὸ βάδισμα.

2) Ποιές περιποιήσεις ἀπαιτοῦν τὰ πόδια τοῦ βρέφους;

Κάθε πίεσις μπορεῖ νὰ βλάψη τὰ μαλακὰ ἀκόμα κόκκαλα τους. Βάζετε στὴν κατω ἄκρη τῆς κούνιας, κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα, μιὰ πετσέτα σφιχτὰ τυλιγμένη ἢ ἕνα μαξιλαράκι, ποὺ θὰ ἀνασηκώνη λίγο τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ καὶ θὰ τὰ βοηθῆ ἔτσι νὰ κινοῦνται πιὸ ἐλεύθερα. "Οταν τὸ μωρὸ ἔχη πέσει μὲ τὴν κοιλιά, τὰ πόδια του πρέπει νὰ μποροῦν νὰ προεξέχουν ἐλεύθερα ἀπ' τὸ στρῶμα, σχηματίζοντας ὀρθὴ γωνία μὲ τὸ σῶμα του. Μὴν τὰ φασκιώνετε ποτὲ σφιχτά. 'Ακόμη καὶ τὰ καλτσάκια καὶ τὰ παπουτσάκια του πρέπει νάναι πολὺ εὐρύχωρα.

3) Γιατί εἶνε ἐπίπεδο τὸ πέλμα τοῦ μωροῦ;

Γιατὶ ἔχει ἕνα στρῶμα λίπους, ποὺ διαλύεται συνήθως σὲ ἡλικία 2 ἐτῶν, καὶ τότε σχηματίζεται ἡ κανονικὴ «καμάρα» τοῦ ποδιοῦ.

4) Σὲ ποιὰ ἡλικία πρέπει νὰ περπατήση τὸ παιδί;

'Εξαρτᾶται ἀπ' τὴ σωματική του διάπλασι. Πάντως, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὸ διάζη ἡ μητέρα, ἀλλὰ νά τ' ἀφίνη νὰ περπατήσ ι μόνο του, ὅταν ἀποκτήση τὶς ἀπαιτούμενες δυνάμεις καὶ ἱκανότητα. "Αν τὸ παιδὶ εἶνε πολὺ παχὺ καὶ περπατήση γρήγορα, τὰ ποδαράκια του χρειάζονται ἕνα τονωτικὸ μασσάζ.

5) Ποιὰ εἶνε ἡ πιὸ κανονικὴ στάσις;

Μὲ τὶς φτέρνες ἑνωμένες καὶ τὰ πόδια, σχεδὸν παράλληλα ἢ ἐλάχιστα ἀνοιχτά. "Οταν τὰ πόδια εἶνε πολὺ ἀνοιχτά, τὸ παιδὶ κουράζεται, στὴν ὀρθοστασία καὶ στὸ περπάτημα.

6) Τί προκαλεῖ ἐρεθισμὸ καὶ φουσκάλες στὰ πόδια;

'Η πίεσις καὶ τὸ τρίψιμο ἀπ' τὴ φθαρμένη φόρμα ἑνὸς παπουτσιοῦ ἢ ἀπὸ μιὰ πτυχὴ τῆς κάλτσας. 'Εξετάζετε τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ σας, κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῆ. "Αν ἔχουν κοκκινίσει σ' ἕνα σημεῖο, ψάχνετε νὰ βρῆτε τὴν αἰτία.

7) Πῶς θὰ διαλέξετε τὰ παπουτσάκια τοῦ παιδιοῦ σας;

"Αν τὸ ἕνα πόδι του εἶναι λίγο μεγαλείτερο ἀπ' τὸ ἄλλο, τὰ παπούτσια πρέπει νὰ ἐφαρμόζουν καλὰ στὸ πιὸ μεγάλο. Οἱ σόλες τῶν παπουτσιῶν πρέπει νάναι μέτρια εὐλύγιστες καὶ κατὰ 2 πόντους μακρύτερες ἀπ' τὸ μεγάλο δάχτυλο ὅταν τὸ παιδὶ στέκεται ὀρθιο. Τὰ δάχτυλα πρέπει νἄχουν στὴ διάθεσί τους ἀρκετὸ χῶρο, γιὰ νὰ κινοῦνται ἐλεύθερα, κι' ἡ φτέρνα νὰ ἐφαρμόζη τελείως. Μ' ἄλλα λόγια, τὸ πλατύτερο μέρος τοῦ παπουτσιοῦ νὰ βρίσκεται στὸ πλατύτερο μέρος τοῦ ποδιοῦ.

Μεταξὺ 2ου καὶ 6ου ἐτους, τὸ παιδὶ χρειάζεται κάθε 1 - 2 μῆνες μεγαλείτερα παπούτσια, γιατὶ μεγαλώνει τὸ πόδι του. 'Απ' τὸ 6ο ὡς τὸ 10ο ἔτος, ἀλλάζει παπούτσια κάθε 2 - 3 μῆνες.

8) Ποιὰ βλάβη προκαλοῦν στὰ πόδια οἱ κοντὲς κάλτσες καὶ παπούτσια;

Πιέζουν τὴν ἄρθρωσι τοῦ μεγάλου δακτύλου μὲ τὸ ὀστοῦν τοῦ μεταταρσίου. "Ετσι, ἀλλοιώνεται ἡ κατανομὴ τοῦ βάρους στὰ ὀστὰ καὶ τὰ πόδια ἀδυνατίζουν καὶ παραμορφώνονται ἀργότερα.

'Επίσης οἱ ψηλὲς φτέρνες καταστρέφουν τὰ πόδια, γιατὶ μετατοπίζουν τὸ βάρος τοῦ σώματος πρὸς τὰ δάχτυλα.

9) "Οταν πρωτοπερπατήση τὸ παιδί, ἔχει πολὺ ἀνοιχτὰ τὰ πόδια του. Εἶνε κακὸ αὐτό;

"Οχι. Τὸ παιδὶ περπατάει ἔτσι γιὰ λίγο μόνο καιρό. "Επειτα μαθαίνει πιὰ νὰ διατηρῆ τὴν ἰσορροπία τοῦ σώματός του, νὰ περπατάη μὲ τὰ πόδια του κοντὰ το ἕνα μὲ τ' ἄλλο καὶ νὰ τρέχη χωρὶς νὰ πέφτη.

ΖΟΖΕΦΙΝ ΚΕΝΥΟΝ

✪✪✪

Ὁ φυσικὸς ποὺ ἔνινε ὁδοκαθαριστής

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ δῆμος τοῦ Πίτσμπουργκ. ('Ηνωμένες Πολιτεῖες) δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία μὲ τὴν ὁποία ζητοῦσε ἕναν ὁδοκαθαριστὴ κι' ἕνα φυσικό, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ διευθύνη τὸ δημοτικὸ ἰνστιτοῦτο φυσικῆς. Τὰ προσόντα ποὺ ἐζητοῦντο ἦσαν: ἀπὸ τὸν πρῶτο ἕνα ἁπλὸ ἀπολυτήριο στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως καὶ τίποτε ἄλλο. 'Απὸ τὸ δεύτερο δίπλωμα πανεπιστημίου καὶ προϋπηρεσία σὲ παρεμφερῆ ἱδρύματα. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ τοὺς ἀντιστοίχους μισθούς; Τοῦ ὁδοκαθαριστοῦ ὁριζόταν σὲ 4.177 δολλάρια τὸ χρόνο καὶ τοῦ φυσικοῦ σὲ 2.329 δολλάρια!

"Επειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγγελία, ἕνας φυσικός, ὁ Τὸντ Λήντι, ξέσχισε τὸ δίπλωμά του, πῆρε ἕνα ἀντίγραφο τοῦ ἀπολυτηρίου του ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο καὶ τὸ ὑπέβαλε στὸ δῆμο διεκδικῶντας τὴ θέσι τοῦ ὁδοκαθαριστοῦ. Τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τὸν προσέλαβε.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

'Η Κλειώ, μιὰ νέα κοπέλλα, λεπτοκαμωμένη, μελαχροινή, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικά, ποὺ δείχνουν περηφάνεια, στέκεται μπρὸς σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ βαλίτσα, συλλογισμένη. Γύρω της, στὸ ντιβάνι, στὶς καρέκλες, βρίσκονται σκορπισμένα διάφορα ἐσώρουχα καὶ φορέματα. Τὰ δάκρυα ποὺ κυλάνε ἀπ' τὰ μάτια της σχηματίζουν ὑγρὲς βοῦλες πάνω στὰ βαλασσὶ μπλουζάκι της, ἐνῶ τὰ δάχτυλά της, νευρικά, στριφογυρίζουν ἕνα ἀγγελτήριο γάμου. 'Η Κλειὼ τὸ διαβάζει, σὰ νὰ μὴν πιστεύη τὰ ἴδια της τὰ μάτια. Κι' ὅμως εἶναι ἀλήθεια. Ὁ ἀγαπημένος της παντρεύεται. Τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι τὴν καλοῦσε νὰ παρευρεθῆ στὴ μεγάλη χαρά του.

'Η Κλειώ, ἂν καὶ μὲ συντριμμένη καρδιὰ θὰ πήγαινε στὸ γάμο γιὰ νὰ μὴ δώση ἀφορμὴ σὲ σχόλια καὶ κουτσομπολιὰ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ θίξουν τὴν ἀξιοπρέπειά της, σὰν νὰ κηλιδώσουν τὴν κρυφὴ της ἀγάπη, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τὴν ὁμολογήση οὔτε στὸν ἄνθρωπο ποὺ λάτρευε.

Κι' ὅμως γι' αὐτὸν εἶχε ἀρνηθῆ κάθε χαρὰ ποὺ διεκδικοῦσαν τὰ νειάτα της, τὰ ὁλόδροσα νειάτα τῶν εἰκοσιδύο της χρόνων.

'Ο ἀγαπημένος της, ὁ Κώστας, μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ ὅπου εἶχε σπουδάσει. Καὶ νὰ πρὶν ἀκόμα συνέλθη ἀπ' τὴν συγκίνησί της, πρὶν προφτάση νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ τὸν συγχαρῆ γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, πρὶν τοῦ φανερώση τὸ μεγάλο της ἔρωτα ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτὸν ἀπὸ κοριτσάκι, αὐτὸς παντρεύεται μὲ τὴν καλύτερη φίλη της.

Καὶ ἡ φτωχὴ Κλειὼ ἀναωτίζεται πῶς δὲν εἶχε ὑποπτευθῆ αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο ποὺ ξέσπασε τόσο ξαφνικά! Μὰ τὰ καυτὰ δάκρυα πνίγουν τὶς σκέψεις της.

★

'Η Κλειὼ σκούπισε τὰ κόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα μάτια της καὶ ξαναδιάβασε τὸ γράμμα ποὺ τῆς εἶχε στείλει ἡ ἴδια ἡ φίλη της ἀπὸ τὸ Βόλο. Αὐτοῦ ἦμενε καὶ ἡ ἴδια ἡ Κλειώ. Εἶχε ἔρθει μονάνα γιὰ ἕνα μῆνα νὰ χωνίση στὴν 'Αθήνα ὅπου τὴ φιλοξενοῦσε ἡ θεία της. 'Εκεῖ εἶχε μάθει καὶ τὸ νυνισιὸ τοῦ ἀναπνέου της στὸ Βόλο. "Ηταν τόσο χαρούμενη, τόσο ἀνυπόμονη νὰ γυρίση σπίτι της νὰ τὸν συναντήση, νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τοῦ τὰ ἐξομολογηθῆ ὅλα. 'Αλλοίμονο! τὸ γράμμα τῆς φίλης της τὴν εἶχε νκρωσίσει κάθε ὄνειρο.

«'Αγαπημένη μου Κλειώ, — τῆς ἔγραφε — σὲ λίγες μέρες παντρεύομαι μ' ἕνα νέο ποὺ τὸν ἀγαπῶ τρελλά. Δὲν σοῦ λέω τ' ὄνομά του γιὰ νὰ σοῦ κάνω ἔκπληξι. Σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο, μόλις λάβη ἡ θεία σου τὴν ἐπίσημη πρόσκλησι γιὰ τὸ γάμο. Φιλιὰ — ΛΕΛΑ».

Τὴν ἄλλη μέρα ἐφτασε τὸ ἀγγελτήριο τοῦ γάμου στὸ σπίτι τῆς θείας της.

Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε στὸ κεφάλι τῆς Κλειὼς δὲν θὰ ἔνοιωθε ὅ,τι ἔνοιωσε, διαβάζοντας τ' ὄνομα τοῦ γαμπροῦ: «Κώστας Βαφειόπουλος».

'Ο Κώστας ,της ἦταν λοιπὸν ὁ νέος ποὺ ἔπαιρνε ἡ Λέλα. Καὶ ἡ Κλειὼ τὸν ἔχανε γιὰ πάντα ἀπὸ λάθος δικό της, γιατὶ ποτὲ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τοῦ ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά της στὰ σπάνια γράμματα ποὺ τοὺστελνε.

'Η Κλειὼ κυττάζει τὸ ἀγγελτήριο κι' ἡ φτωχή της καρδιὰ κομματιάζεται ἀπὸ τὸ σπαραγμό. Τὰ χείλη της, χλωμά, φιθυρίζουν:

—Θεέ μου, πῶς θὰ τὸν ἀντικρύσω στὸ πλευρὸ μιᾶς ἄλλης; Μὲ τί λόγια θὰ τοῦ εὐχηθῶ νὰ εὐτυχήση, ἐνῶ ἐγὼ θὰ εἶμαι γιὰ πάντα δυστυχισμένη;

—Κλειώ! Κάνε γρήγορα, δὲν θὰ προφτάσωμε τὸ βαπόρι! τῆς φωνάζει ἡ θειά της.

'Η Κλειὼ τινάχτηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπόνα φοβερὸ ἐφιάλτη.

"Ερριξε τὰ σκόρπια ροῦχα ὅπως ὅπως στὴ βαλίτσα, τύλιξε τὶς ὁλόμαυρες μποῦκλες της σ' ἕνα πολύχρωμο μαντήλι, φόρεσε τὰ μαῦρα γυαλιὰ τοῦ ἥλιου γιὰ νὰ κρύψη τὰ ἔσακρυσμένα μάτια της κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, φώναξε:

—Εἶμαι ἕτοιμη, θεία μου. Ἔρχομαι.

"Οταν ἔφτασαν στὸ Βόλο ἦταν βράδυ κι' ἔτσι ἡ Κλειὼ εἶχε ὅλη τὴ νύχτα νὰ σκεφτῆ νὰ ἡρεμήση, νὰ

★

Τὶς τρεῖς μέρες ποὺ μεσολάβησαν ὡς τὴν ὥρα τοῦ γάμου, ἡ Κλειὼ ἀπόφυγε νὰ συναντήση τὸν Κώστα, γιατὶ φοβόταν πὼς δὲν θ' ἄντεχε στὸ μαρτύριό της. Φοβόταν ὅτι βάρχόταν ἡ στιγμὴ ποὺ θἄρριχνε στὰ πόδια του τὴ ματωμένη της καρδιά, μ' ὅλη τὴ φλογερὴ ἀγάπη της, καὶ τότε θὰ ἔπρεπε νὰ πεθάνη ἀπὸ ντροπή.

„Οχι, αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε! 'Ο γυναικείος της ἐγωϊσμὸς ἐπαναστατοῦσε μὲ τὴ σκέψι ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ταπεινωθῆ μπρὸς σ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ἢ σ' ἕνα συμπονετικὸ βλέμμα!

★

"Ηταν ἐξαιρετικὰ ὡραία ἡ Κλειώ, μὲ τὸ χλωμὸ σταρένιο πρόσωπάκι της καὶ τα τριγυρισμένα ἀπὸ μαῦρες σκιὲς μάτια της, ἦταν ὡραία μέσα στὸ ὁλόλευκο φόρεμά της.

Στὴν 'Εκκλησία οὔτε ἄκουγε, οὔτε ἔβλεπε. Τίποτα δὲν καταλάβαινε. Πονοῦσε μόνο. Πονοῦσε ἀφάνταστα, ἀτέλειωτα!

Πλάϊ της στεκόταν ὁ πατέρας της, ποὺ παρακολουθοῦσε στὸ πρόσωπο τῆς κόρης του ὅλο τὸ κρυφὸ δράμα τῆς ψυχῆς της.

Κάποια στιγμὴ, ἡ Κλειώ, νόμισε πὼς θἄπεφτε καὶ στηρίχτηκε στὴν κολώνα ποὺ ἦταν πίσω της.

'Ολα γύρω της στοιφογυρίζαν κ' ἔνοιωθε τὴ γῆ νὰ φεύγη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της.

Ξαφνικὰ ἔνοιωσε ἕνα νέρι νὰ τῆς πιάνη τὸ μπράτσο, μὲ ἄπειση τουφερότητα.

Σήκωσε τὰ βουρκωμένα μάτια της κι' ἀντίκρυσε τὸ ἀγαθό, γεμάτο ἀγάπη καὶ στοργὴ βλέμμα τοῦ πατέρα της.

—Πατερούλη... φιθύρισε, πέφτοντας μὲ πνιγμένους λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιά του.

—Κοριτσάκι μου... γιατὶ δὲν ἐμπιστεύσουνα τόσον καιρὸ τὸ μεγάλο σου μυστικὸ σὲ μένα;... Σήκωσε ψηλὰ τὸ ὡραῖο κεφαλάκι σου. "Ησουν πάντα γενναία καὶ ὑπερήφανη... Σφίξε τὴν καρδιά σου, κόρη μου, σφίξε τη, γιατὶ ἀκόμα δὲν ἔζησες κι' ἔχεις ὅλο τὸ μέλλον μπροστά σου!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΜΕΤΡΙΕΤΑΙ ΤΟ ΒΑΡΟΣ τοῦ γραψίματος καὶ τοῦ φιλιοῦ...

'Η ἐφεύρεσις ἑνὸς Γάλλου ἐπιστήμονος

"Εχει βάρος τὸ γράψιμο; Καὶ τὸ φιλί; Νὰ κάτι πολὺ παράξενο. Κι' ὅμως δὲν εἶνε. "Οταν γράφωμε, τὸ χέρι μας ἀσκεῖ μιὰ ὡρισμένη πίεσι πανω στὸ μολύβι ἢ τὸ στυλὸ μας, ποὺ αὐτὰ τὴν μεταδιβάζουν πάνω στὸ χαρτὶ ἢ καλύτερα τὴν ἀποτυπώνουν σὲ γράμματα, ποὺ ἔχουν συνεπῶς ἕνα ὡρισμένο βάρος. Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει ὅταν συστέλλωμε τὰ χείλια μας γιὰ νὰ φιλήσωμε ἕνα ἄλλο πρόσωπο. Τὸ φιλί μας ἀποτελεῖ τότε τὴν ἔκφρασι μιᾶς ὡρισμένης πιέσεως, ἑνὸς βάρους.

'Αλλ' αὐτὸ τὸ βάρος εἶνε δυνατὸν νὰ μετρηθῆ;

'Ο Γάλλος ἐπιστήμων δόκτωρ Μαλεσπὶν ξεκίνησε ἀπὸ τὸ γράψιμο καὶ ἀφιέρωσε 25 χρόνια σὲ πειράματα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ βρῆ ἕναν ἀκριβῆ τρόπο προσδιορισμοῦ τοῦ βάρους του. Τὸ κατώρθωσε τέλος καὶ πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες ἔκανε στὴν 'Ιατρικὴ 'Ακαδημία τῶν Παρισίων μιὰν ἀνακοίνωσι, ποὺ προκάλεσε μέγιστο ἐνδιαφέρον μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων, τῶν διευθυντῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ τῶν ἐγκληματολογικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Παρισινῆς 'Ασφαλείας κτλ.

'Ο δόκτωρ Μαλεσπὶν ὠνόμασε τὸ ὄργανο ποὺ μετράει τὸ βάρος τοῦ γραψίματος γραφογράφο. Αὐτὸ τὸ ὄργανο εἶνε πολὺ ἁπλό. Τὸ χέρι στηρίζεται πάνω σ' ἕνα σταθερὸ γραφεῖο, ἐνῶ τὸ χαρτὶ ὅπου πρόκειται νὰ γράψωμε εἶνε τοποθετημένο πάνω στὸ δίσκο ἑνὸς ζυγοῦ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴ ζύγισι τῶν ἐπιστολῶν, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι αὐτὸς ὁ ζυγὸς εἶνε ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος. 'Η δύναμις ποὺ διαθέτομε γιὰ νὰ γράψωμε τὰ γράμματα μεταδιβάζεται μ' ἕνα δείκτη σ' ἕναν κύλινδρο ποὺ στρέφεται μὲ σταθερὴ ταχύτητα καὶ ποὺ εἶνε τυλιγμένος μ' ἕνα χαρτὶ σκεπασμένο μὲ καπνιά. 'Ο δέκτης, σὲ κάθε κίνησί του, ἀποσπᾶ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν καπνιὰ ποὺ καλύπτει τὸν κύλινδρο. Αὐτὴ ἡ καπνιὰ μᾶς δίνει τὸ βάρος τοῦ γραψίματός μας.

'Αλλὰ θὰ ρωτήσετε ποιὰ εἶνε ἡ πρακτικὴ ἀξία αὐτῆς τῆς ἀνακαλύψεως;

"Ας πάρωμε τὴν περίπτωσι ἑνὸς πλαστογράφου ποὺ κατορθώνει ν' ἀπομιμηθῆ στὴν ἐντέλεια μιὰ ὑπογραφή. Οἱ γραφολόγοι δὲν κατορθώνουν ν' ἀνακαλύψουν τίποτε τὸ ὕποπτο. 'Αλλ' ὁ γραφογράφος θὰ μᾶς δείξη ὅτι τὸ βάρος τῆς πλαστῆς ὑπογραφῆς καὶ τῆς πραγματικῆς δὲν εἶνε τὸ ἴδιο.

Πραγματικά, μιὰ τελεία ἀπομίμησις μπορεῖ νὰ ξεγελάση τοὺς γραφολόγους, ὄχι ὅμως καὶ τὴ μικρὴ συσκευὴ τοῦ δόκτορος Μαλεσπίν, ποὺ εἶνε ἀλάνθαστη.

'Αλλ' αὐτὴ ἡ συσκευὴ μπορεῖ ἐπίσης νὰ μᾶς δώση ἕνα ψυχολογικὸ καὶ ἠθικὸ πορτραίτο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει. Μᾶς φανερώνει π.χ. ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε νευρικός, εὐσυνείδητος, προσεκτικὸς στὴ δουλειά του, ἄτακτος, ἀφηρημένος, ὀκνηρός, ἀνεπαφάσιστος, θεληματικός, ἂν ἔχη πρωτοβουλία,κτλ.

'Ο δόκτωρ Μαλεσπὶν, ἐπειτα ἀπὸ προσεκτικὲς παρατηρήσεις, κατώρθωσε νὰ κατατάξη σὲ κατηγορίες τὶς διάφορες ἐνδείξεις, ποὺ παρέχει ἡ συσκευή του. Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἀντιστοιχεῖ σὲ μιὰ ὡρισμένη ἰδιότητα καὶ τὸ σύνολό τους μᾶς δίνει μιὰ ἀσφαλῆ ἰδέα γιὰ τὶς ἱκανότητες ἢ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει.

Μερικὲς μεγάλες ἑταιρίες ἔσπευσαν κιόλας νὰ προμηθευτοῦν τὴ συσκευὴ τοῦ Γάλλου ἐπιστήμονος καὶ ὑπέβαλαν στὸν ἔλεγχό της τὸ προσωπικό τους.

Μιὰ ἀξιοσημείωτη λεπτομέρεια εἶνε ἡ ἑξῆς:

"Ας πάρωμε μερικοὺς ἀναλφαβήτους. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ξέρουν νὰ γράφουν κάνουν συνήθως ἕνα σταυρὸ ἢ ἕνα παρόμοιο σχῆμα ἀντὶ γιὰ ὑπογραφή. Τίποτε δὲν φαίνεται εὐκολώτερο ἀπὸ τὴν ἀπομίμησι αὐτῆς τῆς πρωτότυπης ὑπογραφῆς. Καὶ ὁ ἱκανώτερος γραφολόγος θὰ γελαστῆ. 'Αλλὰ δὲν θὰ συμβῆ τὸ ἴδιο μὲ τὸ γραφογράφο, ποὺ θὰ μᾶς δώση μὲ ἀκρίβεια τὸ βάρος της καὶ θὰ μᾶς πῆ ἀπὸ ποιὸν ἔγινε αὐτὴ ἡ ὑπογραφὴ καὶ τι εἴδους ἄνθρωπος εἶνε.

Μιὰ παραλλαγὴ τοῦ γραφογράφου εἶνε ὁ κισσογράφος, γιὰ τὴ μέτρησι τοῦ βάρους ἑνὸς φιλιοῦ.

«Τὰ χείλη, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Μαλεσπίν, εἶνε τὸ μέρος τοῦ σώματος ,ὅπου ἡ εὐαισθησία τοῦ ἀνθρώπου ἐκδηλώνεται μὲ τὸν πιὸ ἔκδηλο τρόπο. 'Η συσκευή μου δὲν μετράει τὴν περιπάθεια ἑνὸς φιλιοῦ, ἀλλὰ μᾶς πληροφορεῖ κατὰ πόσον αὐτὸ τὸ φιλὶ ἀνταποκρίνεται ἢ ὄχι σὲ μιὰ βαθύτερη παρόρμησι τοῦ εἶνε μας, καθὼς καὶ γιὰ τὶς χαρακτηριστικὲς ἰδιότητες ἐκείνου ποὺ τὸ δίδει. Ὑπάρχουν φιλιὰ γνήσια καὶ πλαστά. 'Η συσκευὴ μου ἔχει σκοπὸ νὰ ἐλέγξη τὴ γνησιότητα ἑνὸς φιλιοῦ καὶ νὰ δώση τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά του καὶ τὸ βαθμὸ τῆς ἐντάσεως του».

Μιά πρωτότυπη μονομαχία

Δραματικό διήγημα

ΑΚΟΜΗ κι' οἱ πιὸ γενναῖοι ἄνθρωποι δοκιμάζουν κάποτε στὴ ζωή τοὺς τὸ φόβο. Αὐτὸ ἔγινε καὶ μὲ τὸ Σμίθσον, στὴ μοναδικὴ «μονομαχία» του...

Ὁ Σμίθσον ἦταν τζέντλεμαν καὶ γενναῖος ἀξιωματικός. Εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια στὶς Ἰνδίες, εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὶς σφαῖρες, τὰ φείδια, τοὺς πυρετούς, τὴ χολέρα.... Δὲν μπόρεσε ὅμως ν' ἀποφύγη καὶ τὸν ἔρωτα, ὅταν γνώρισε τὴν ὡραία Ἔλεν Μπλίγκ.

Ὁ ἄντρας της ὁ σὲρ Ἔντμουντ Μπλίνγκ, ἦταν κι' αὐτὸς τέλειος, σὰν τζέντλεμαν καὶ σὰν ἀξιωματικός. Ἡ Ἔλεν τὸν λάτρευε, δὲν ἐνδιαφερόταν γι' ἄλλον ἄντρα καὶ δὲν σύγκρινε κανένα μαζί του.

Ὁ Σμίθσον, τὴν εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε στὸ Λονδῖνο μικρὸ κοριτσάκι καὶ τὴν ξαναβρῆκε στὶς Ἰνδίες μιὰ τέλεια καλλονή, ὑπέροχη, γοητευτική. Πῶς μποροῦσε νὰ μὴν τὴν ἐρωτευθῆ; Τὸ αἴσθημά του ἦταν κεραυνοβόλο καὶ μοιραῖο. Μά, σὰν τέλειος τζέντλεμαν, εἶχε θρησκεία του τοὺς κανόνες τῆς τιμῆς. Τοῦ φάνηκε πολὺ ταπεινὸ καὶ ἄσχημο νὰ προδώση τὸ φίλο του σὲρ Ἔντμουντ καὶ νὰ τοῦ κλέψη τὴ γυναῖκα του. Βρῆκε λοιπὸν μιὰ λύσι πρωτότυπη, ὅσο καὶ ριζική, γιὰ νὰ κάμη δική του τὴν Ἔλεν, ἂν θὰ τὸν εὐνοοῦσε ἡ Τύχη.

Πῆγε καὶ βρῆκε τὸ σὲρ Ἔντμουντ. Τὸν βεβαίωσε πὼς τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ τὸν σεβόταν, πὼς τὸν εἶχε στήσει ψηλὰ στὴν ἐκτίμησί του. Μὰ ὑπῆρχε στὴ μέση ἡ Ἔλεν... Κι' ὁ Σμίθσον ἔνοιωθε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ζήση δίχως αὐτήν. Περιέγραψε στὸν ἄντρα της πόσο ὑπέφερε μέρα καὶ νύχτα ἐξ αἰτίας της...

Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυό τους ἔπρεπε νὰ λείψη, γιὰ νὰ κρατήση ὁ ἄλλος τὴν Ἔλεν! Ὡστόσο δὲν ἤθελε νὰ μονομαχήση μὲ τὸ σὲρ Ἔντμουντ. Θὰ τοῦ φαινόταν ἔγκλημα κατὰ τῆς πατρίδας του, ἂν σκότωνε μὲ τὸ χέρι του ἕναν ἄνθρωπο τόσο χρήσιμο στὴν Ἀγγλία. Τοῦ πρότεινε λοιπὸν νὰ λύσουν τὴ διαφορά τους μ' ἕναν ἄλλο τρόπο, πολὺ πιὸ πρωτότυπο.

Ἔφερε δυὸ πιστόλια ἐντελῶς ὅμοια μεταξύ τους. Οἱ ὅροι τῆς παράξενης ἐκείνης μονομαχίας μ' ἕνα μόνο μονομάχο ἦσαν οἱ ἑξῆς: Ὁ σὲρ Ἔντμουντ, ποὺ ἦταν ὁ προσβεβλημένος, θἄπαιρνε τὰ πιστόλια καὶ θὰ γέμιζε τὸ ἕνα μόνο μὲ σφαῖρα. Ἔπειτα θὰ τἄβαζε μέσα σ' ἕνα συρτάρι. Ὁ Σμίθσον θ' ἄνοιγε αὐτὸ τὸ συρτάρι, γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του, θἄπαφρνε τὸ ἕνα ἀπ' τὰ ὅπλα, στὴν τύχη, καὶ θὰ πλησίαζε τὴν κάννη στὸ μηλίγγι του. Ὅταν ὁ σὲρ Ἔντμουντ θὰ φώναζε «Πῦρ!», θὰ πίεζε αὐτὸς τὴ σκανδάλη...

Μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ὁ σὲρ Ἔντμουντ θἄπαιζε ἔτσι τὴ γυναῖκα του, ὅπως στὰ χαρτιὰ ἢ στὰ ζάρια!... Ὡστόσο δέχθηκε τὴν πρότασι τοῦ φίλου του. Ὅλα ἔγιναν κανονικά, ψυχρὰ κι' αὐστηρά, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους. Τὰ δυὸ πιστόλια, τὸ ἀδειανὸ καὶ τὸ γεμᾶτο, τοποθετήθηκαν ἀπ' τὸ σὲρ Ἔντμουντ μέσα στὸ συρτάρι.

Μὰ τότε ἔγινε κάτι παράξενο κι' ἀπροσδόκητο: Ὁ Σμίθσον, ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε προτείνει αὐτὴ τὴν ἰδιόρρυθμη μονομαχία, γνώρισε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του τὸ φόβο — ἕνα φόβο σκληρό, βασανιστικό, ἀκατανίκητο.

«Τὸ νὰ προκαλῆ κανεὶς ἔτσι τὴν Τύχη, εἶνε σὰν νὰ προκαλῆ τὸ Θεό!» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, ἐνῶ πλησίαζε στὸ συρτάρι, χωρὶς νὰ κυττάζη.

Τὸ χέρι του ἔτρεμε κι' ἦταν χλωμὸς σὰν πεθαμένος, καθὼς ἔβγαζε ἀπ' τὸ συρτάρι τὸ ὅπλο ποὺ εἶχε πιάσει τυχαίως. Ἔπρεπε ὡστόσο νὰ τηρήση τὴν ὑπόσχεσί του καὶ τοὺς ὅρους τῆς τρελλῆς κι' ἀνόητης «μονομαχίας». Ἦταν ζήτημα τιμῆς γι' αὐτόν, μιὰ καὶ τὴν εἶχε προτείνει ὁ ἴδιος!

Μά... ἂν εἶχε διαλέξει τὸ γεμᾶτο πιστόλι; Ἂν σκοτωνόταν; Εἶχε ἀντιμετωπίσει ἀμέτρητες φορὲς τὸ θάνατο, στὸν πόλεμο. ποτὲ ὅμως ἀλλοτε δὲν τὸν εἶχε νοιώσει τόσο κοντά του καὶ τόσο ὕπουλο! Εἶνε κάτι μιὰ πρωτοφανῆ τρέλλα, γιὰ τὸ χατῆρι μιᾶς γυναίκας!...

Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του ποὺ δὲν ἔτρεμε, ἔπιασε σφιχτὰ τὸ δεξὶ καὶ, μὲ ἄγρια θελληματικότητα, τ' ἀνέβασε ὡς τὸ μηλίγγι του.

— Πῦρ! φώναξε ὁ σὲρ Ἔντμουντ.

Ἀκούστηκε ὁ ξερὸς κρότος τῆς σκανδάλης... ἀλλὰ τίποτε περισσότερο! Τὸ πιστόλι ἦταν τὸ ἀδειανό...

Τότε ὁ σὲρ Ἔντμουντ εἶπε, μὲ φωνὴ κάπως ἀλλαγμένη, δυὸ λόγια ἁπλᾶ καὶ μεγάλα:

— Νικήσατε, Σμίθσον!

Ὁ Σμίθσον δὲν κατάφερνε ἀκόμη νὰ συνέλθη ἀπ' τὴν ἔκπληξι τῆς τόσο γρήγορης ἐκείνης σκηνῆς.

«Ἡ Ἔλεν εἶνε δική μου!» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

Κι' ἦταν τόσο ζαλισμένος καὶ θαμπωμένος ἀπ' τὴν ἀπρόσμενη ἐπιτυχία του, ὥστε δὲν ἔδωσε καθόλου προσοχὴ στὸ σὲρ Ἔντμουντ, ποὺ πῆρε μέσα ἀπ' τὸ συρτάρι τὸ δεύτερο πιστόλι, τὸ γεμᾶτο, καὶ τίναξε μ' αὐτὸ τὰ μυαλά του! Ἐφόσον παραδεχόταν τὸν Σμίθσον ὡς νικητή, ἦταν φυσικὸ ν' ἀναγνωρίση τὸν ἑαυτό του ὡς ἡττημένον...

Μὰ τὸ πιὸ παράξενο ἦταν τὸ τέλος αὐτῆς τῆς τραγικῆς ἱστορίας. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Σμίθσον ἔνοιωσε ἤθελε πιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν εἶχε ἀγοράσει μὲ τέτοια τιμή... Τοῦ κάκου ἐκείνη, σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες, σὰν ὅλα τὰ θηλυκὰ πλάσματα τῆς Φύσεως, ἔδειχνε τώρα μιὰ φανερὴ προτίμησι στὸν ἰσχυρότερο, στὸ νικητή. Ὁ Σμίθσον δὲν ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴν εὐτυχία ποὺ τοῦ προσφερόταν. Καί, σὲ λίγο καιρό, αὐτοκτόνησε κι' ἐκεῖνος, ἀπ' τὶς τύψεις γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ φίλου του.

Ε. ΠΙΛΟΝ

✿✿✿

Μιὰ ἀποτυχημένη ἑταιρεία

Ὑπῆρχε προπολεμικὰ στὸ Σὼλτ Λέϊκ Σίτυ τῆς Ἀμερικῆς μιὰ ὀργάνωσις μὲ τὸν τίτλο «Ἑταιρεία γιὰ τὴν πρόληψι τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου». Ἡ ὀνομασία της ἐξηγεῖ τὸ σκοπό της, ποὺ δὲν μπόρεσε ὅμως δυστυχῶς νὰ ἐκπληρωθῆ. Ὡστόσο, ἡ ἑταιρεία αὐτὴ δὲν διαλύθηκε μετεπολεμικά. Ἔχει μετονομασθῆ τώρα σὲ «Ἑταιρεία γιὰ τὴν πρόληψι τοῦ τρίτου παγκοσμίου πολέμου». Ἀραγε θὰ τὰ κατσφέρη καλλίτερα αὐτὴ τὴ φορά;...

Οἱ «χημικὲς» ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Ἀπ' τὰ πρωτόζωα ὡς τὸν ἄνθρωπο

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πέντε αἰσθήσεις (ἢ μάλλον, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἔχει καὶ μιὰ ἕκτη: τὴ μυϊκὴ αἴσθησι). Οἱ δυὸ ἀπ' αὐτές, ἡ ὀσφρησις καὶ ἡ γεῦσις, θεωροῦνται χημικῆς φύσεως, γιατί, γιὰ νὰ τὶς ἀντιληφθοῦμε, πρέπει νἀρθοῦν οἱ οὐσίες σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὰ ὄργανα τοῦ σώματός μας — ἐνῶ στὴν ὅρασι καὶ τὴν ἀκοὴ οἱ ἐρεθισμοὶ προκαλοῦνται ἀπὸ κύματα ἐνεργείας.

Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία θεωρία, κι' ἡ ὀσφρησις ἐπίσης προκαλεῖται ἀπὸ ὑπέρυθρα κύματα, ποὺ ἐκπέμπονται ἀπ' τὶς ὀσμηρὲς οὐσίες. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ ἀκόμη θετικά.

Οἱ «χημικὲς» λοιπὸν αἰσθήσεις ὑπάρχουν, μὲ περιωρισμένη μορφή, καὶ στὰ ἁπλούστερα ζῶα. Οἱ ἀμοιβάδες π.χ. καὶ τὰ ἄλλα πρωτόζωα ποὺ πλέουν μέσα στὸ νερό, ἀπομακρύνονται ἀμέσως ἀπ' τὸ σημεῖο ὅπου θὰ πέση μιὰ μικρὴ σταγόνα ὀραιοῦ ὀξέος. Φαίνεται λοιπὸν πὼς ἔχουν σ' ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματός τους (ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μόνο κύτταρο) κάποια χημικὴ εὐαισθησία, ἕνα εἶδος ὀσφρήσεως ἢ γεύσεως. Ὡστόσο, τὰ ζῶα αὐτὰ δὲν ἀντιδροῦν σ' ὅλες τὶς ὀσμηρὲς οὐσίες, ἀλλὰ μόνο σὲ λίγες, ποὺ μπορεῖ νὰ βλάψουν τὸ σῶμα τους.

Τὸ ἴδιο παρατηροῦμε στὰ σκουλήκια, στὶς μέδουσες καὶ σ' ἄλλα ζῶα τῆς ἴδιας κατηγορίας. Τὰ ἀνώτερα ζῶα, σπονδυλωτὰ καὶ ἀσπόνδυλα, ἔχουν ξεκαθαρισμένη ὀσφρησι καὶ γεῦσι.

Τὰ ἔντομα ἔχουν ἐπίσης ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη ὀσφρησι. Αἰσθάνονται π.χ. τὴ μυρωδιὰ ὡρισμένων οὐσιῶν, σὲ ἀραίωσι 1 πρὸς 100.000. Ἕνας θηλυκὸς σκώρος μάζεψε γύρω του, μέσα σὲ λίγες ὧρες, 125 ἀρσενικούς, ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔρχονταν ἀπὸ πολλὰ χιλιόμετρα μακρυά, κι' ὅμως ἑνοιωσαν ἀπὸ τόση ἀπόστασι τὴν ἐλαφρότατη μυρωδιὰ ποὺ ἔβγαζε τὸ θηλυκὸ ἔντομο. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει μάλλον νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἡ αἴσθησις τῆς ὀσφρήσεως διεγείρεται ἀπὸ ἕνα εἶδος ἀκτινοβολίας.

Τὰ γευστικὰ ὄργανα τῶν ψαριῶν βρίσκονται σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματός τους, στὰ πτερύγια, στὸ κεφάλι, στὰ πλευρά τους. Ἰδίως εἶνε πολυαριθμότερα στὰ ψάρια ποὺ ζοῦν σὲ μεγάλα βάθη. Ἂν κρατήση κανεὶς ἕνα καπνιστὸ κρέας, ἢ ἕνα παγωμένο σὲ ξαφνικὴ κρύσι, κοντὰ στὸ πλευρὸ ἑνὸς τέτοιου ψαριοῦ, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν τὸ βλέπη, ἐκεῖνο γυρίζει ἀπότομα καὶ τ' ἁρπάζει. Αὐτὸ δείχνει ὅτι αἰσθάνθηκε τὴ γεῦσι ἢ τὴν ὀσμή του.

Ἂν κόψουμε τὰ νεῦρα τῆς ὀσφρήσεως ἑνὸς σκυλόψαρου, δὲν ζητεῖ πιὰ ν' ἁρπάξη τὴν τροφὴ ποὺ βλέπει μπροστά του, ὅσο κι' ἂν εἶνε πεινασμένο.

Τὰ πουλιὰ ἔχουν πολὺ περιορισμένες τὶς «χημικὲς» αἰσθήσεις. Δὲν μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν παρὰ ἐλάχιστες γεύσεις. Ἀντιθέτως, ἔχουν ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη τὴν ὅρασι, ποὺ τοὺς χρειάζεται περισσότερο.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει στὴ γλῶσσα καὶ στὸν οὐρανίσκο του 9 - 10.000 «γευστικὲς θηλές», ὅπως ὀνομάζονται οἱ λεπτὲς ἀπολῆξεις τῶν νεύρων τῆς γεύσεως. Ὁ χοῖρος κι' ἡ κατσίκα ἔχουν 14 - 15.000, τὸ κουνέλι 17.000 καὶ τὸ βῶδι 35.000. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ γεῦσις στὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε πολὺ ἰσχυρότερη παρὰ στὸν ἄνθρωπο.

Στὴν ἄκρη τῆς γλώσσας βρίσκονται ἰδίως οἱ γευστικὲς θηλὲς ποὺ νοιώθουν τὶς γλυκὲς γεύσεις, καὶ στὴ ρίζα τῆς γλώσσας οἱ εὐαίσθητες στὶς πικρές. Γι' αὐτὸ ἀπολαμβάνουμε περισσότερο τὸ κρασὶ μὲ τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας, ἐνῶ τὴ μπύρα τὴ ρουφᾶμε.

Αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦμε γεῦσι, εἶνε στὴν πραγματικότητα μυρωδιὰ προπάντων. Οἱ ἀτμοὶ δηλαδὴ ἐκείνων ποὺ τρῶμε, ἀνεβαίνουν ἀπ' τὸ στόμα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς μύτης καὶ ἐρεθίζουν τὰ ὀσφραντικὰ νεῦρα. Ἂν μάλιστα κρατᾶμε κλειστὴ τὴ μύτη μας, ἐνῶ τρῶμε ἢ πίνουμε, μᾶς φαίνεται ἄνοστη ἡ τροφὴ ἢ τὸ ποτό.

Ἀλλὰ κι' ὁ ψυχολογικὸς παράγων παίζει σπουδαῖο ρόλο, ὅπως δείχνουν τὰ ἑξῆς πειράματα. Ἔχομε συνηθίσει νὰ συνδυάζουμε τὴ γεῦσι τοῦ λεμονιοῦ μὲ τὸ κίτρινο χρῶμα, τοῦ πορτοκαλιοῦ μὲ τὸ κιτρινοκόκκινο, τῆς φράουλας μὲ τὸ κοκκινωπό... Ἂν τώρα φτιάσουμε γλυκὰ «ζελέ», μὲ τέτοιες γεύσεις, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὰ χρώματα (π.χ. κόκκινο γιὰ τὸ λεμόνι), δυσκολευόμαστε πολὺ ν' ἀναγνωρίσουμε τὴ γεῦσι τοῦ καθενός.

Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀκόμη πῶς ὁ ἐγκέφαλος διακρίνει μεταξὺ τους τὰ διάφορα εἴδη ὀσμῶν ἢ γεύσεων. Μερικοὶ ἐπιστήμονες ὑπέθεσαν ὅτι ὑπάρχουν διαφορετικὲς γευστικὲς θηλὲς γιὰ κάθε εἶδος γεύσεως καὶ διαφορετικὰ ὀσφραντικὰ κύτταρα γιὰ κάθε εἶδος ὀσμῆς. Ἄλλοι ὅμως τὸ ἀπέκλεισαν, μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὰ λαγωνικὰ διακρίνουν κάθε ἄνθρωπο ἀπὸ μιὰ ἰδιαίτερη μυρωδιά του, θἆταν ὅμως παράλογο νὰ παραδεχθῆ κανεὶς ὅτι ἔχουν ἑκατομμύρια διαφορετικὰ ὀσφραντικὰ κύτταρα μέσα στὴ μύτη τους, γιὰ νὰ διακρίνουν ἰσάριθμους ἀνθρώπους.

Πιθανώτερη φαίνεται ἡ θεωρία ὅτι οἱ ἐρεθισμοὶ ποὺ στέλνουν στὸν ἐγκέφαλο ὅλα τὰ αἰσθητήρια νεῦρα καὶ τῶν πέντε αἰσθήσεων, εἶνε ὅλοι ὁμοιοι μεταξύ τους, κι' ὅτι τὰ εἰδικὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου μεταβάλλουν τὸν καθένα σὲ ὅρασι, ἦχο, ὀσμή, γεῦσι, κλπ.. Ἂν μάλιστα μποροῦσε μὲ μιὰ ἐγχείρησι νὰ ἀλλάξουν οἱ συνδέσεις καὶ νὰ καταλήξουν τὰ νεῦρα σὲ ἄλλα αἰσθητήρια κέντρα ἀπ' τὰ κανονικά, θ' ἀπολαμβάναμε ἕνα κοντέρτο μὲ τὴ γλῶσσα καὶ μιὰ ζωγραφικὴ εἰκόνα μὲ τὴν ὀσφρησι, θὰ βλέπαμε τὴ βροντὴ καὶ θ' ἀκούγαμε τὴν ἀστραπή!...

Φαντασθῆτε τώρα τὴ μορφὴ ποὺ θἆπαιρνε ὁ κόσμος, γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ παρουσίαζε αὐτὴ τὴν περίεργη ἀνωμαλία!

Τέχνη * Ἐφαρμογή
ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ-ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 154
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Ἐξωτικὲς Ἱστορίες

ΖΟΥΛΜΕ

Τὸν παλιὸ καιρὸ ποὺ βασίλευε στὴν Ἀραβία ὁ Χαλίφης Ἀμπντουλλὰχ ζοῦσε στὸ Ζερὲντ ἕνας ταπεινὸς μωαμεθανὸς ἱεροκήρυκας, ὁ Σελίμ. Πάμπτωχος, δὲν εἶχε ἄλλο θησαυρὸ ἀπὸ τὴ μονάκριβη κόρη του, τὴν πεντάμορφη Ζουλμέ. Ὅταν ὁ Σελὶμ πήγαινε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ γιὰ νὰ κηρύξη τὸ λόγο τοῦ Ἀλλὰχ στοὺς πιστοὺς καὶ νὰ ὑμνήση τὴ δόξα τοῦ Προφήτη, ἡ Ζουλμὲ κεντοῦσε χαλιὰ καὶ τὰ πουλοῦσε γιὰ ν' ἀγοράση ἀπ' τὸ πιὸ φίνο μετάξι καὶ νὰ φτιάξη σαρίκια γιὰ τὸν πατέρα της καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, τὸ Χαλήλ, ἕνα ὡραῖο καὶ γερὸ παλληκάρι ποὺ εἶχε δικό του καράβι. Ἔτσι περνοῦσε ἤρεμα καὶ γαλήνια, σὰν ἀκύμαντη θάλασσα, ἡ ζωή της.

Μιὰ μέρα ὅμως ἐκεῖ ποὺ ἔπιανε μὲ τὴ στάμνα της νερὸ ἀπ' τὴ βρύση, ἡ Ζουλμὲ εἶδε τὸ γυιὸ τοῦ Χαλίφη, τὸν Ἀχμέτ, νὰ περνάη καβάλα πάνω στὸ ἄσπρο ἄλογό του. Πρὶν ἡ Ζουλμὲ προφτάση νὰ κρύψη τὸ ὡραῖο της πρόσωπο μὲ τὸ γιασμάκι, ἐκεῖνος εἶχε δῆ κιόλας τὰ μεγάλα καὶ κατάμαυρα ἐκφραστικὰ μάτια της κι' ἔνοιωσε μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα νὰ διαπερνάη τὸ κορμί του. Εἶδε τὰ μάγουλά της ποὔμοιαζαν μὲ ροδάκινα καὶ στάθηκε θαμπωμένος ἀπ' τὴν ἔκπαγλη καλλονή της.

—Δοξασμένη νἆναι ἡ μητέρα ποὺ σὲ γέννησε, τῆς εἶπε.

Ἡ κόρη κοκκίνισε ἀπ' τὴ ντροπή της. Σκέπασε, δίχως νὰ μιλήση, τὸ πρόσωπό της, κι' ἔτρεξε ἀλαφιασμένη καὶ τρύπωσε στὸ καλυβόσπιτό της. Ἐκεῖ βρῆκε τὸν πατέρα της νὰ προσεύχεται. Γονάτισε δίπλα του κι' ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ προσεύχεται.

★

Τὴν ἄλλη μέρα ἕνας καβαλάρης σταμάτησε μπροστὰ στὸ τσαντήρι τοῦ Σελίμ. Εἶχε διαταγὴ νὰ πάρη τὸ γέρο καὶ τὴν κόρη του καὶ νὰ τοὺς πάη στὸ Χαλίφη. Ὁ Σελὶμ καὶ ἡ Ζουλμὲ τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο τους, βρέθηκαν σὲ λίγο στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων, ὅπου ὁ Χαλίφης τοὺς περίμενε καθισμένος στὸ θρόνο του. Δίπλα στὸ θρόνο καθόταν ὁ γυιός του, ὁ Ἀχμέτ. Αὐτὸς μίλησε πρῶτος. Κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ Ζουλμὲ καὶ ὕστερα τῆς εἶπε:

— Εἶσαι ἡ πιὸ ὄμορφη ἀνάμεσα στὶς πιὸ ὄμορφες γυναῖκες τῆς Ἀραβίας. Εἶμαι ὁ πιὸ δυνατὸς ἀνάμεσα στοὺς δυνατούς. Θέλεις νὰ γίνης γυναίκα μου; Θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσης. Ὁ πατέρας σου θὰ γίνη πλούσιος. Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι. Θέλεις, ὡραία μου κόρη, νὰ γίνης γυναίκα μου;

—Ἄχ! ἀφέντη μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ζουλμέ. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ γιατὶ καταδέχτηκες νὰ ρίξης τὶς ματιές σου σὲ μένα. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι μιὰ φτωχὴ κόρη. Πῶς μπορῶ νὰ γίνω δική σου; Πῶς μπορῶ ν' ἀντικρύσω ἕναν ἄρχοντα σὰν καὶ σένα;

— Μιὰ καὶ ἡ καρδιά μου χτύπησε γιὰ σένα, ὡραία μου κόρη, εἶπε ὁ Ἀχμέτ, θὰ πῆ πὼς εἶνε γραφτὸ νὰ γίνης γυναίκα μου.

Ἡ Ζουλμὲ ἀπόμεινε ἀμίλητη σὰ νὰ σκεπτόταν. Ἔπειτα ψιθύρισε γλυκά:

—Ἀφέντη μου, ἔχω δώσει σ' ἄλλον τὴν καρδιά μου. Στὸν καραβοκύρη τὸ Χαλήλ. Αὐτὸς θὰ γίνη ἄντρας μου. Αὐτὸς ποὺ μὲ τὸ καράβι του κουβαλάει τὰ προϊόντα τῆς χώρας σου καὶ τὴ δόξα τοῦ πατέρα σου ἀπὸ ἀκρογιάλι σ' ἀκρογιάλι, σ' ὅλες τὶς θάλασσες. Στὴν ἴδια καρδιά, πολυχρονεμένε μου, πῶς νὰ χωρέσουν δυὸ ἀγάπες; Ἀγαπῶ τὸν Χαλήλ, γυιὸ τοῦ δοξασμένου μας ἄρχοντα. Ξέχασέ με καὶ μὴ μοῦ κακιώσης.

Ὁ Ἀχμὲτ δὲ μίλησε. Ἔκανε μονάχα μιὰ χειρονομία ποὺ σήμαινε ὅτι οἱ δυὸ ξένοι μποροῦσαν νὰ φύγουν.

★

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, μιὰ νύχτα σκοτεινὴ κι' ἀπαίσια, ἐνῶ τὰ σύγνεφα βαριὰ σκέπαζαν τὸν οὐρανό, ἔξη στρατιῶτες τοῦ Ἀχμὲτ ἔπιασαν τὸν Χαλήλ, πάνω στὸ τρεχαντήρι του, τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα σακκί, ἔδεσαν μιὰ βαρειὰ πέτρα πάνω του καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Ἕνας γδοῦπος ἀκούστηκε καὶ τὰ κύματα σκέπασαν τὸ μυστικὸ ἔγκλημα γιὰ πάντα...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γυιὸς τοῦ Χαλίφη κάλεσε ξανὰ τὴ Ζουλμὲ στὸ παλάτι.

— Κόρη μου, τῆς εἶπε, μοῦ ἀρνήθηκες τὴν ἀγάπη σου. Μὰ δὲν θὰ ξαναδῆς τὸν ἀγαπημένο σου. Τὸ μόνο του κρεββάτι θἆναι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας ὅπου ἀναπαύεται τώρα. Ὁ Ἀλλὰχ ἂς ἀναπαύση τὴν ψυχή του. Λοιπόν, θέλεις νὰ γίνης δική μου; Σ' ἀφήνω ὣς αὔριο νὰ σκεφθῆς καὶ ν' ἀπαντήσης. Τώρα πήγαινε νὰ ἡσυχάσης. Ὁ Ἀλλὰχ μαζί σου!

Ὅταν ἡ καημένη ἡ Ζουλμὲ ἔφυγε ἀπ' τὸ παλάτι τράβηξε πρὸς τὸ λιμάνι, μπῆκε σὲ μιὰ βάρκα κι' ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος γιὰ νὰ μοιρολογήση τὸν ἀγαπημένο της. Ξεφώνιζε σὰν τρελλὴ ἀπ' τὸν πόνο της:

— Χαλήλ! ἀγάπη μου ποῦ εἶσαι; Χαλήλ, φῶς μου, λατρεία μου, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου;

Ὅταν ἔκλαψε τὸν ἀγαπημένο της, ἡ Ζουλμὲ ξαναγύρισε συντριμμένη στὸ φτωχικό της. Δὲν εἶπε τίποτα στὸ γέρο πατέρα της, μὰ μιὰ ἄγρια χαρὰ ἔλαμπε τώρα στὰ μάτια της.

Ἐκείνη τὴ νύχτα μιὰ φοβερὴ θύελλα ξέσπασε στὴ χώρα.

★

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Ἀχμὲτ κάλεσε τὴν ὄμορφη Ζουλμὲ στὸ παλάτι του. Ὅταν εἶδε τὴν ὡραία κόρη, ποὖχε φορέσει τὰ γιορτινά της, θαμπώθηκε.

—Ἀγάπη μου, τῆς φώναξε, ἦλθες;

— Ναί, πολυχρονεμένε γυιὲ τοῦ βασιληᾶ μας.

— Λοιπὸν θὰ γίνης γυναίκα μου;

— Ναί, ἀφέντη μου, εἶπε ντροπαλὰ ἡ Ζουλμέ.

—Ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου, ὡραία μου. Εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Ζουλμὲ ἀνέβηκε σιγὰ - σιγὰ τὰ σκαλιὰ τοῦ θρόνου. Ὁ Ἀχμέτ, ὀρθός, ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά του, μὰ ἡ Ζουλμέ, ἔβγαλε ἀπ' τὴ ζώνη της ἕνα στιλέτο καὶ σὰν ἀστραπὴ τὸ βύθισε στὴν καρδιὰ τοῦ Ἀχμέτ, ποὺ σωριάστηκε σφαδάζοντας.

— Ψόφησε τέρας, δολοφόνε τοῦ ἀγαπημένου μου, φώναξε.

Καὶ ξερριζώνοντας τὸ στιλέτο ἀπ' τὸ ματωμένο στῆθος τοῦ Ἀχμέτ, τὸ βύθισε στὴν καρδιά της.

Χρόνια κύλησαν ἀπὸ τότε κι' ὅλοι στὴ χώρα αὐτὴ τοῦ Ἀλλὰχ θυμοῦνται τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Χαλὴλ καὶ τῆς ὡραίας Ζουλμέ, ποὺ τοὺς ἕνωσε ὁ θάνατος!

ΑΜΠΟΥ ΝΑΝΤΑΡ

✪✪

Ξαναγυρίζει τὸ «μελόν»:

Στὴν Ἀγγλία, τὸ καπέλλο «μελὸν» ξανάγινε τῆς μόδας. Φοριέται κατεβασμένο λίγο πρὸς τὸ μέρος τοῦ μετώπου, χωρὶς νὰ γέρνη οὔτε πρὸς τὰ δεξιά, οὔτε πρὸς τὰ ἀριστερά.

Κοπτική Ραπτική
ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΠΙΜΕΛΗΜΕΝΗ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΔΙΠΛΩΜΑ ΤΙΜΗΣ

INSTITUT DE COUPE MODERNE
ECOLE PIGIER
& CUERE LA VIGNE

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝΑ
ΛΟΥΛΑΣ ΣΠ. ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΙΠΙΝΟΥ 99
ΤΗΛ. 83-958

Ἀνατολίτικο Χιοῦμορ

Τὰ φαιδρὰ τοῦ Χότζα

Ἕνα βράδυ, καθὼς ὁ Ναστραδὶν Χότζας ἔκανε τὸν περίπατό του γιὰ νὰ χωνέψη, ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεῖπνο, ἔπεσε ξαφνικά, σ' ἕνα λάκκο γεμᾶτο λάσπες καὶ βρωμόνερα.

Γιὰ καλή του τύχη περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπ' τὸ ἴδιο σοκάκι ὁ φίλος του Ἐμὶν - ἀγᾶς, ποὺ ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τὸν τράβηξε ἔξω.

Ὁ Ναστραδὶν ἦταν σὲ κακὸ χάλι! Ἀπ' τὸ σαματᾶ ποὔγινε μαζεύτηκε ἐκεῖ ὅλη ἡ γειτονιὰ καὶ τὸν κύτταζαν μὲ συμπόνοια... βουλώνοντας ὅμως τὴ μύτη τους!

Παραπατῶντας ὁ Χότζας τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του. Μόλις τὸν εἶδε σ' αὐτὸ τὸ χάλι ἡ γυναῖκα του, τοῦ λέει:

—Σὲ καλό σου, Ναστραδίν, τί χάλι εἶνε αὐτό;

—Ἄστα, γυναῖκα, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Ἂν δὲν τύχαινε νὰ περνάη ἀπὸ κεῖ ὁ Ἐμὶν - ἀγᾶς, θὰ ἤμουνα τώρα νεκρός.

—Ἦταν βαθὺς ὁ λάκκος; ρώτησε μ' ἀπορία ἡ Χότζαινα. Βουτήχτηκες πολὺ μέσα;

—Ὡς στὸν ἀστράγαλο.

—Σὲ καλό σου! Καὶ δὲν μποροῦσες νὰ βγῆς μόνος σου;

—Ὄχι, τζάνουμ, γιατὶ εἶχα πέσει μὲ τὸ κεφάλι!...

★

Κάποτε ποὺ πῆγε στὸ Ἰκόνιο ὁ Σουλτὰν - Μουράτ, ὁ Χότζας, σὰν καδῆς ποὺ ἦταν, βγῆκε νὰ τὸν ὑποδεχτῆ κι' ἄρχισε νὰ τοῦ βγάζη λόγο.

Πάνω στὴ φόρα του, ὅμως, τοὔφυγε κάποιος... κρότος!

Ὁ Σουλτάνος θύμωσε καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

Ὁ Χότζας δὲν σάστισε καθόλου. Γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶπε θυμωμένος:

—Ἐσύ, βρέ, θὰ μιλᾶς ἢ ἐγώ; Σκᾶσε, λοιπόν, ν' ἀκούση ὁ Πολυχρονεμένος Σουλτᾶνος τί λέω...

Ἡ ἑτοιμότης τοῦ Χότζα ἔκανε τὸ Σουλτᾶνο νὰ γελάση καὶ νὰ τὸν συχωρέση γιὰ τὴν ἀσέβειά του.

★

Ὁ φίλος τοῦ Ναστραδὶν Χότζα ὁ Κασσὶμπ - μπέης ἦταν τρομερὰ ἀφηρημένος ἄνθρωπος.

Ἡ ἀφηρημάδα του ἦταν τόση, ποὺ διαρκῶς ἔκανε γκάφες.

Μιὰ μέρα συνάντησε στὸ δρόμο τὸ Ναστραδίν.

—Γειά σου, Χότζα, τοῦ φώναξε. Τί γίνεσαι; Εἶσαι καλά; Τί γίνεται ὁ πατέρας σου;

Ὁ πατέρας τοῦ Ναστραδὶν εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια κι' ὁ ἀφηρημένος μπέης τὸ εἶχε ξεχάσει.

—Τί κάνει ὁ πατέρας μου; ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Ξέρω κι' ἐγώ, μπέη μου; Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε δὲν τὸν ἔχω... ξαναϊδῆ!...

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις οἱουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.
Ἰδιοκτήτης Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκῖσκος Μαλατέστας. Μενελάου 9, Ἀθῆναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἐτησία	Δρχ. 150.000
»	Ἑξάμηνος ...	» 75.000
»	Τρίμηνος ...	» 40.000
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἐτησία	£ 6.— $ 24
»	Ἑξάμηνος ...	£ 3.— $ 12
»	Ἐτησία	F. B. 1.100

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης, πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Γ. Παπαγεωργίου.

Η ΦΩΝΗ τῆς καμπάνας

Παράξενο διήγημα

Τὸ καμπαναριὸ ὀρθωνόταν περήφανο, λὲς καὶ πήγαινε ν' ἀγγίξη τὸν οὐρανό. Ὅταν ἔλαμπε ὁ ἥλιος, ἡ στέγη του, ἀπὸ λεπτὰ κεραμίδια, ἔπαιρνε τόσο ὄμορφα χρώματα ποὺ οἱ διαβάτες ψιθύριζαν:

— Στ' ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχει πιὸ ὄμορφο καμπαναριὸ ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ τοῦ Μιλφλὲρ στὴ Γασκώνη.

Τὸ ἴδιο σκέπτονταν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς χώρας. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ τὄβρισκε πιὸ ὄμορφο καὶ τὸ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι, ἦταν ὁ γέρο καμπανοκρούστης, ὁ Ἀντριὲν Λασκουμπά. Κι' ὅμως ἦταν πολὺ γέρος ὁ ἀγαθὸς καμπανοκρούστης καὶ λαχάνιαζε, ἀνεβαίνοντας τὶς σκάλες. Ἡ ἀμοιβή του ἦταν ἡ γλυκειὰ φωνὴ τῆς καμπάνας ποὺ τοὔλεγε ὅλα τὰ μυστικά της.

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ γέρο Λασκουμπὰ δὲν μπόρεσε πιὰ ν' ἀνέβη τὶς σκάλες. Τὰ πόδια του ἔτρεμαν καὶ τὰ χέρια του δὲν εἶχαν τὴ δύναμι νὰ σύρουν τὸ χοντρὸ σκοινί. Γύρισε μέσα κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι του, βογγώντας βαρειά.

— Ποιὸς θὰ σημάνη τώρα τὸν ἑσπερινό; ἀναρωτήθηκε ἀπελπισμένος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ Ρεμὸν Παστούρ, ὁ ἔγγονός του. Ἦταν ἕνα παλληκάρι, ψηλὸ καὶ γεροδεμένο ὡς εἴκοσι πέντε χρονῶν. Μόλις τὸν εἶδε ὁ γέρο καμπανοκρούστης χάρηκε. Σήκωσε τὸ κοκκαλιάρικο χέρι του καὶ τοὔγνεψε νὰ κάτση κοντά του. Ὁ νέος ὑπάκουσε.

— Παπποῦ, ἄρρωστος εἶσαι; ρώτησε.

— Πλησιάζει τὸ τέλος μου, εἶπε μελαγχολικὰ ὁ γέρος. Δὲν λυποῦμαι ὅμως γι' αὐτό. Λυποῦμαι μόνο ποὺ θ' ἀφήσω τὴν ἀγαπημένη μου καμπάνα!

Ὁ Ρεμὸν θέλησε νὰ τὸν παρηγορήση.

—Ὄχι, ξανάπε ὁ Λασκουμπά. Δὲν πρόκειται νὰ ζήσω γιὰ πολὺ ἀκόμη. Θέλω νὰ πάρης τὴ θέσι μου καὶ νὰ χτυπᾶς ἐσὺ τὴν καμπάνα.

— Δὲν εἶνε εὔκολη δουλειά.

— Δὲν θὰ εἶνε δύσκολο ἂν προσέξης ὅ,τι σοῦ πῶ.

Καὶ ὁ Ἀντριὲν Λασκουμπὰ ἔδειξε στὸ Ρεμόν, πῶς θὰ σήμαινε στὴν ἀρχὴ σιγά, ἔπειτα πιὸ δυνατὰ καὶ πάλι πιὸ σιγά, σὲ ὅλες τὶς σκάλες καὶ τοὺς χρόνους.

— Κατάλαβα, εἶπε ὁ νέος.

Στὸ μεταξὺ ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ εἶχε φτάσει. Ὁ Ρεμὸν ἀνέβηκε στὸ καμπαναριό. Τί ὡραῖα ποὺ σήμανε ἡ καμπάνα ἐκείνη τὴ βραδυά.

Πολλὲς μέρες ὁ ἐγγονὸς ἀναπλήρωσε τὸν παπποῦ. Ὁ Ρεμὸν ὅμως, κάθε βράδυ, πρὶν πιάση αὐτὴ τὴ δουλειά, συναντοῦσε πάντα τὴ Μαριάννα, τὴ μικρή του φίλη καὶ πήγαινε μαζί της περίπατο.

Πολλὲς φορὲς ἡ Μαριάννα τοῦ εἶχε προτείνει νὰ τὸν συνοδέψη στὸ καμπαναριό. Ὁ Ρεμὸν ὅμως ἀρνιόταν γιατὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε ὁ παπποῦς. Μιὰ βραδυὰ ὅμως ποὺ ἐκείνη ἐπέμενε πολύ, ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ τῆς κάνη τὸ χατῆρι. Ὅταν ἀνέβηκαν στὸ καμπαναριό, ὁ Ρεμὸν τῆς ἐξήγησε πῶς τραβοῦν τὸ σκοινί. Καὶ καθὼς ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ, σήμανε στ' ἀλήθεια. Ἀέρινη, σχεδὸν μυστηριώδης, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς καμπάνας. Ἡ Μαριάννα γοητευμένη ἀπ' αὐτὸν τὸν διαυγῆ ἦχο, ἔπιασε τὸ σκοινὶ ποὺ τῆς ἔδινε ὁ σύντροφός της. Οἱ ἦχοι τῆς καμπάνας ἄρχισαν νὰ ξεφεύγουν ἁρμονικοί.

— Τί ὡραῖα! φώναξε ἐνθουσιασμένη ἡ κοπέλλα. Θὰ μὲ παίρνης κι' αὔριο μαζί σου;

Καὶ σιγὰ - σιγὰ αὐτὸ ἄρχισε νὰ γίνεται συνήθεια. Μόλις τέλειωνε ἡ καμπανοκρουσία, ὁ Ρεμὸν καθόταν στὸ πεζούλι τοῦ καμπαναριοῦ, ἔπαιρνε κοντά του τὴ Μαριάννα καὶ ἀπὸ κεῖ ψηλὰ θαύμαζαν τὸ πανόραμα. Ἡ νύχτα κατέβαινε γλυκὰ πάνω ἀπὸ τὸ ἥσυχο Μιλφλέρ, τὰ φῶτα ἄναβαν ἕνα - ἕνα καὶ ἡ μικρὴ πολιτεία ζοῦσε τὴ νυχτερινὴ ζωή της.

Ἕνα βράδυ, ἡ Μαριάννα θέλησε ν' ἀγκαλιάση τὸ Ρεμὸν καὶ νὰ τὸν φιλήση. Ὁ νέος τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος.

— Μή, ὄχι ἐδῶ! φώναξε. Μᾶς βλέπει ὁ Θεός. Δὲν εἶνε σωστό.

— Κάνεις σὰν μωρό, τοῦ εἶπε. Ἔχεις προλήψεις.

Καὶ πιάνοντας τὴν ἄκρη τοῦ φουστανιοῦ της ἄρχισε νὰ χορεύη τρελλὰ γύρω ἀπ' τὸ στενὸ πεζούλι. Ἔπειτα ζαλισμένη κι' ἀνασαίνοντας βαθειὰ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Φίλησέ με, Ρεμόν!

Ὁ νέος ὠπισθοχώρησε κι' ἄρχισε ν ἀκατεβαίνη γρήγορα τὴ σκάλα. Πίσω του ἐρχόταν τρέχοντας ἡ κοπέλλα. Τὸν πρόλαβε στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι.

— Ρεμόν, συχώρα με! τοῦ εἶπε.

Ἀμίλητος ἐκεῖνος τὴν παράτησε κι' ἔφυγε. Ἡ Μαριάννα, ἀκίνητη, μὲ μιὰν ἔκφρασι παράξενη στὸ βλέμμα, τὸν κύτταζε ὡς ποὺ χάθηκε.

Ὅταν ὁ Ρεμὸν γύρισε στὸ σπίτι, πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὸν παπποῦ του. Ὁ γέρος τὸν εὐχαρίστησε γιατὶ ἐκείνη τὴ βραδυὰ εἶχε σημάνει ὡραιότερα ἀπὸ τὶς ἄλλες φορές. Ἔξαφνα ὁ γέρος τέντωσε τ' αὐτί. Εἶχε ἀκούσει ἕναν ἦχο καμπάνας.

— Τί εἶνε αὐτό; ψιθύρισε. Ποιὸς ἀνέβηκε στὸ καμπαναριὸ τέτοια ὥρα; Ἡ πόρτα του εἶνε κλειστή.

Ἡ καμπάνα ἐξακολουθοῦσε νὰ σημαίνη, πιὸ ἀέρινα τώρα.

— Δὲν ἀκοῦς; ρώτησε τὸ Ρεμόν.

— Μὰ παπποῦ, ἡ καμπάνα δὲν σημαίνει. Τὸ κλειδὶ εἶν' ἐδῶ.

Ὁ Λασκουμπά, ἄκουσε τὴν καμπάνα, μὰ οἱ ἦχοι ἦσαν θλιμμένοι.

—Ἡ καμπάνα μου σημαίνει καὶ ὁ Ρεμὸν δὲν τὴν ἀκούει εἶπε ὁ γέρος.

Ἔκανε μιὰ κίνησι νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, μὰ ἡ ἀναπνοή του κόπηκε. Ἔπειτα ξαναρώτησε:

— Δὲν ἀκοῦς;

—Ὄχι, παπποῦ.

Καὶ μιὰ τρίτη φορὰ ἀντήχησε ἡ καμπάνα. Ὁ ἦχος της ἦταν ὑπόκωφος καὶ ὁ γέρο καμπανοκρούστης ἀνατρίχιασε. Τοῦ φαινόταν πὼς τοῦ μιλοῦσε ἡ ἀγαπημένη του καμπάνα.

— Δὲν ἀνέβηκες ποτὲ μ' ἄλλον μαζὶ στὸ καμπαναριό;

—Ὄχι, παπποῦ.

Καὶ πάλι ὁ γέρος ἄκουσε νὰ σημαίνη ἡ καμπάνα. Ὁ ἦχος ἦταν λυπημένος, καὶ κάθε φορά, ξεχώριζε τὴ λέξι: Δο - λο - φό - νος!

Γύρισε στὸν ἔγγονό του καὶ τὸν κύτταξε μὲ τρόμο.

— Εἶσαι δολοφόνος! τοῦ εἶπε κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Ὁ γέρος εἶχε ξεψυχήσει. Σὰν τρελλὸς ὁ Ρεμὸν βγῆκε ἔξω κι' ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ καμπαναριό. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ εἶδε πὼς εἶχε ξεχάσει νὰ κλειδώση τὴν πόρτα τοῦ καμπαναριοῦ. Ἀνέβηκε δυὸ - δυὸ τὶς σκάλες κι' ἔφτασε λαχανιασμένος στὴν κορφή. Μὰ ἀπόμεινε ἀπολιθωμένος. Ἡ Μαριάννα, ἡ μικρή του Μαριάννα, κρεμόταν ἀπὸ τὸ λαιμὸ στὸ σκοινὶ τῆς καμπάνας.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, οἱ κάτοικοι τοῦ Μιλφλὲρ βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα: Ψηλὰ στὸ ὄμορφο, τὸ περήφανο καμπαναριό, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔμοιαζε μὲ τρελλό, κρατοῦσε μὲ τὸ ἕνα χέρι ἀγκαλιασμένη μιὰ πεθαμένη γυναίκα, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο ἔσερνε ἀσυναίσθητα τὸ σκοινί. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς καμπάνας πένθιμη καὶ λυπημένη ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, σκορποῦσε τοὺς ἤχους της πέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ τὶς κοιλάδες...

ΜΑΞ ΒΑΝ ΠΡΕΝΣΙΠ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η ὑπερκόπωσις

Μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες αἰτίες τῆς ἀποτόμου καταστροφῆς τῆς φυσικῆς ἀνθηρότητος καὶ ζωτικότητος τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου εἶναι ἡ ὑπερκόπωσι. Μὲ τὴν λέξιν ὑπερκόπωσι, ἐννοῶ κάθε ὑπέρμετρη καταπόνησι τοῦ ὀργανισμοῦ, εἴτε μὲ ὁλονύκτιες χαρτοπαιξίες, εἴτε μ' αὐστηρὴ δίαιτα γιὰ λόγους σιλουέττας, εἴτε τέλος μὲ τὰ διάφορα ἐξαντλητικὰ σπόρ, τὶς πολύωρες πεζοπορείες, κωπηλασία, τὴν ὑπέρμετρη ἔκθεσι τοῦ σώματος στὸν ἥλιο ἢ στὴ θάλασσα κτλ.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ ἔντασι τῆς ἐργασίας φέρνει καὶ ὑπερέντασι τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἡ ὁποία δίνει μιὰ προσωρινὴ παράξενη λάμψι καὶ ζωτικότητα στὸ πρόσωπο. Ἡ λάμψις ὅμως καὶ ἡ ζωτικότης αὐτή, χάνεται κάποτε ξαφνικά. Ἔτυχε νὰ γνωρίσω πολλὰ νέα ἄτομα ἀμφοτέρων τῶν φύλων, μὲ ρόδινα μάγουλα κι' εὔγραμμο σῶμα, τὰ ὁποῖα ἀδυνάτισαν ἀπότομα, χλώμιασαν καὶ κατάντησαν νευρασθενικά, γιατὶ δὲν πρόσεξαν τὴ μεγάλη σημασία ποὔχει γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ὀμορφιὰ ἡ ἀνάπαυσις.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξαντλητικὴ κατάστασι, ἀρχίζει ἡ νευρασθένεια, ἡ χλωμάδα καὶ τὸ ἄτονο δέρμα τοῦ προσώπου, τὰ κομμένα καὶ γλασσὰ μάτια καὶ τὰ συνηθισμένα ἐπακόλουθα κάθε ἐξαντλήσεως: τὰ ἐκνευριστικὰ δέκατα. Τὸ καλλίτερο καλλυντικὸ γιὰ ὅποιον θέλει νὰ διατηρήση ἐπὶ μακρὸν τὴν ὑγεία του, τὴν δροσιὰ καὶ τὴν φρεσκάδα τοῦ προσώπου — καὶ αὐτὸ ἀφορᾶ ἰδιαιτέρως τὶς κυρίες — εἶναι ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ κάθε ἀδικαιολόγητη καὶ ὑπέρμετρη καταπόνησι τοῦ ὀργανισμοῦ.

Αὐτά, δὲν εἶναι μόνον λόγια. Στὴν καθημερινὴ ζωή, ἄλλος πιὸ λίγο κι' ἄλλος πιὸ πολύ, θἄχωμε παρατηρήσει τὰ ὠφέλιμα ἀποτελέσματα τῆς ἀναπαύσεως. Ὅταν λ. χ. ἔχομε κοιμηθῆ ἀρκετὰ καὶ ἥσυχα, ξυπνᾶμε τὴν ἄλλη μέρα κεφάτοι καὶ μ' ἕνα δέρμα φρέσκο καὶ ζωηρό, ὡς καὶ μὲ μιὰ ὅλως ἐξαιρετικὴ ζωτικότητα τῶν δυνάμεών μας: ξεκούραστοι, ὅπως λέμε.

Ἐὰν ὅμως, ἀντιθέτως, ἔχομε ξαγρυπνήσει σὲ δουλειά, σὲ γλέντι ἢ στὴ χαρτοπαιξία, θὰ σηκωθοῦμε τὸ ἄλλο πρωῒ μ' ἕνα χλωμὸ καὶ τσακισμένο πρόσωπο, μὲ κομμένα μάτια, ἄκεφοι καὶ κουρασμένοι. Εἶναι εὔκολο τώρα νὰ φαντασθῆ κανεὶς τί θὰ συμβῆ ὅταν τὰ ξενύχτια αὐτὰ καὶ ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας ὑπερκοπώσεις συνεχίζονται.

Δυστυχῶς στὴ χώρα μας κάθε τι ποὺ θὰ πάρωμε ἀπὸ τοὺς ξένους, τὸ συνοδεύει ἡ ὑπερβολή. Καὶ ἔτσι κάθε σπὸρ ἢ μόδα τὸ μεταβάλλομε σὲ ξεθέωμα ἢ σὲ γελοιοποίησι.

Ἀκόμα καὶ αὐτὰ τὰ γουὴκ - ἐντ τῶν ξένων, ποὺ προϋποθέτουν μιὰ ἥσυχη ζωὴ στὴν ἐξοχή, ἐδῶ τὰ παρεξηγήσαμε, καὶ νὰ μεταβάλαμε σὲ μὰτς ταχύτητος, ὑπερκοπώσεως καὶ ἐκνευρισμοῦ.

Κάθε νοικοκυρὰ ὅλη τὴν ἑβδομάδα στὸ σπῆτι καὶ ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι στὴ βιοποριστικὴ καθημερινὴ δουλειά τους, ἔχουν χίλιες δυὸ ἀσχολίες μὲ τὶς ὁποῖες κουράζονται καὶ ταλαιπωροῦνται, ὥστε τὴν Κυριακή των, τοὐλάχιστον, ἐπιβάλλεται νὰ περνοῦν ἥσυχα, μὲ πλήρη ἀνάπαυσι στὸ σπῆτι του ἢ στὴν ἐξοχὴ καὶ ὄχι μὲ θορυβώδεις διασκεδάσεις καὶ μὲ σωματικὴ ὑπερκόπωσι, ποὺ σακατεύουν μαζὶ μὲ τὸ σῶμα καὶ τὸ ἠθικό.

Οἱ περισσότεροι, τὶς Κυριακές, χειμῶνα καλοκαῖρι, μὲ τὸ πρόσχημα πάντα τοῦ «χάριν ὑγείας», ἀλλὰ κατὰ βάθος μόνο ἀπὸ σνοπισμὸ καὶ χάριν τῆς μόδας, ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ χαράματα γιὰ ἐκδρομές, καὶ ὑποβάλλονται σὲ παντὸς εἴδους ταλαιπωρίες καὶ ὑπερκοπώσεις. Ἄλλοι πάλιν ὑποβάλλονται τὸ καλοκαῖρι σὲ ὑπέρμετρη ἡλιοθεραπεία ἢ σὲ πολύωρη παραμονὴ μέσα στὴ θάλασσα.

Πρέπει νὰ νοηθῆ καλὰ ὅτι αὐτὴ ἡ κοσμικὴ μανία τῆς σωματικῆς ὑπερκοπώσεως, ποὺ προέρχεται ἀπὸ διάφορα αἴτια, καὶ γίνεται ἀλόγιστα καὶ δίχως κανένα μέτρο καὶ σκοπό, ὄχι μονάχα δὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ὀμορφιά. Μιὰ λογικὴ καὶ μετρημένη ἡλιοθεραπεία, ἕνα θαλάσσιο λουτρὸ μισῆς τὸ πολὺ ὥρας, μιὰ μικρὴ πεζοπορεία ὀλίγο κουπί, ἕνα ἐλαφρὸ σπὸρ καὶ λίγη γυμναστικὴ στὸ ὕπαιθρο εἶναι πάντοτε ὠφέλιμα. Πάντως ὅσοι ὑποβάλλονται σὲ σπὸρ κτλ. πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως ὑγιεῖς. Γιατὶ δυστυχῶς, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ πού, ἐπιπόλαια καὶ παρὰ τὴν συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ τους, ἐνῶ ὑποφέρουν ἢ ἔχουν φύσει λεπτὸ κι' ἀσθενικὸ ὀργανισμό, ὑποβάλλονται σὲ θαλασσόλουτρα ἢ σὲ ἡλιοθεραπεία μὲ πολὺ δυσάρεστα πολλὲς φορὲς ἀποτελέσματα. Ἡ ὑπερκόπωσις ὅμως καὶ ἡ ὑπέρμετρη ἡλιοθεραπεία, τὸ ὁλοήμερο ξεγύμνωμα στὸ ὕπαιθρο καὶ τὰ συχνὰ ἐντὸς τῆς ἡμέρας θαλασσόλουτρα εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνα, γιατὶ μποροῦν νὰ προκαλέσουν μεγάλες ἀντιδράσεις στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν χημικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀλάτων τῆς θαλάσσης (ἐξάντλησις, συμφόρησις πνευμόνων, ρευματισμοὶ ἐκ ψύξεων, πλευρίτιδες κ. τ. λ.).

Ἡ ἥσυχη καὶ ξεκούραστη ὁλοήμερη παραμονὴ στὸ ὕπαιθρο, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν ἰσορροπία τοῦ νευροφυτικοῦ μας συστήματος, ὡς καὶ γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ἡ ὁποία παίζει τὸν πρωτεύοντα ρόλο στὴν ἐκδήλωσι τῆς ζωτικότητος τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς ὀμορφιᾶς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

— Ψηλὰ τὰ χέρια!...

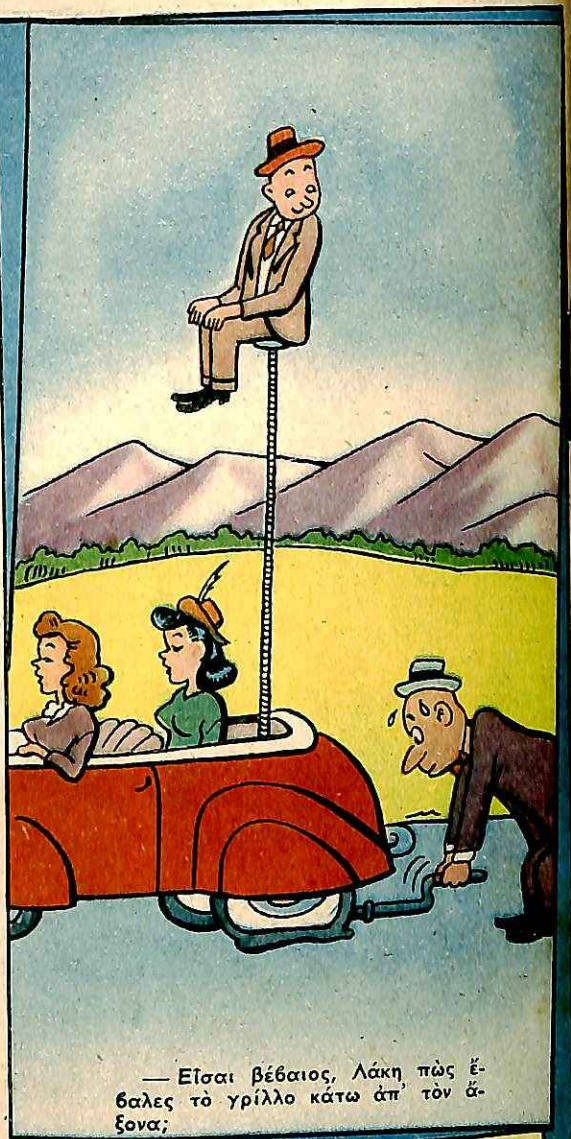

— Εἶσαι βέβαιος, Λάκη πὼς ἔβαλες τὸ γρίλλο κάτω ἀπ' τὸν ἄξονα;

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἂν ξέρω πὼς βρέθηκα ἐδῶ!...

— Ἑτοιμάσου, ἀντρούλη μου, ν' ἀκούσῃς δυσάρεστα νέα. Ὁ δικηγόρος μου, ἀπ' ἐδῶ, μὲ συμβουλεύει νὰ σὲ χωρίσω!...